

NİSAN 1993 AYLIK SİYASİ DERGİ FİYATI: 15.000 TL (KDV dahil)

10

- GÖREV: TARİHSEL SÜREÇTEN GEÇEREK BİLLURLAŞMIŞ, ACI DENEYİM VE TECRÜBELERİN ZEMİNİNDE YÜKSELEN MÜCADELEYİ İNATÇI BİR ŞEKİLDE YAŞAMLA BİRLEŞTİRMEKTİR
- ANTI-EMPERYALİST NİTELİĞE SAHİP OLMAYAN BİR ÜLSAL HAREKET "ÜLSAL DEVRİMCİ" HAREKET OLARAK NİTELENDİRİLEMEZ!
- TROÇKİZMLE HARMANLANAN DOĞMATO-REVİZYONİZM VE HOCA'NIN MÜRVİTLERİNİN HAVİ DÖKÜLMÜŞ İNCİLERİ - I -
- YKP/ML İLE RÖPORTAJ

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

PARTİZAN

İçindekiler

- 2 Yeni süreç
- 13 Anti-emperyalist niteliğe sahip olmayan bir ulusal hareket "ulusal devrimci" hareket olarak nitelendirilemez!
- 33 Troçkizmle harmanlanan dogmato-revizyonizm ve Hoca'nın müritlerinin havı dökülmüş incileri -I-
- 72 YKP/ML ile röportaj

UMUT YAYIMCILIK ve Basım Sanayi Limited Şirketi Adına Sahibi ve **Yazı İşleri Müdürü**: Kemal BOZTAŞ,
Genel Yayın Yönetmeni: Aydın HANBAYAT, **Yönetim Yeri**: Oğul Sok. No. 16 Sultanahmet/İSTANBUL,
Tel: 5 16 25 38 - 5 16 60 20, **Fax:** 5 18 23 23

Dizgi: Umut Yayıncılık **Baskı:** Aydınlar Matbaacılık

BÜROLAR

Ankara: Necatibey Cad. No. 80/12 **Tel:/Fax:**(1) 230 63 27 Maltepe

İzmir: 850. Sok. No. 31 Üçüncübeyler Yaparsoy İşhanı 5/504 **Tel:** (51) 41 93 09 Konak

Çukurova: Atatürk C. Belediye Karşısı Çıkmaz Sok. Seven Ap. K1 D.1, **Tel:** (71) 573 780 Adana

Malatya: Turgut Temelli C. Barış İşhanı Kat: 1 No: 72 **Telefax:** (82) 220 804

Eskişehir: Sakarya C. Konya İşhanı No: 12-D: 21 26120 Eskişehir

Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen str. 58 4057 Basel-Schweiz, **Tel:** (061) 4176932698

Görev: Tarihsel süreçten geçerek billurlaşmış, acı deney ve tecrübelerin zemininde yükselen mücadeleyi inatçı bir şekilde yaşamla birleştirmektir

Her süreç kendine özgü taktikleri dayatır. Sürece uygun taktikler üretilmediği zaman, tarihin gerisinde kalınır. Bugün, Proletarya Partisinin taktiği mücadeleyi daha üst boyutlara sıçratmak, devrimci teorinin emrettiği gerilla savaşını boyutlandırarak geliştirmektedir.

Uluslararası alanda sosyalizmin zayıfladığı, emperyalizmin ve yerli gericiliğin gemi azya aldığı şu günlerde, Proletarya Partisinin önünde önemli ve bir o kadar da yerine getirilmesi gereken acil görevler durmaktadır. Özellikle sorun, ülke içinde devrimci teorinin devrimci pratikle bütünleştirilmesi, her türden sapmaya karşı ideolojik-siyasi ve örgütsel mücadeleyi yükseltmektir. Uluslararası alanda komünizmin emperyalizme karşı zafer kazanmasında buradan geçmektedir. Yani bu, tek tek ülkelerde proletaryanın devrimi muzaffer kılmasıdır. Emperyalist zincirin tek tek ülkelerde halkları birer birer kırılmadan, emperyalizme karşı komünizmin zaferini gerçekleştirmek olası değildir. Bugün enternasyonal proletarya bütünüyle karamsarlık için de değil. Peru'da PKP'nin yürüttüğü şanlı mücadele emin adımlarla hedefine her geçen gün yaklaşıyor. Bir çok Asya, Latin Amerika ve Afrika ülkelerinde ise, cılızda olsa proletaryanın mücadelesi, karşı-devrime karşı cepheden yürütülmekte. Bunlar, "elveda proletarya" diyen dönemlere karşı proletaryanın kendine olan güvenini ve geleceği belirleyeceğinin en güzel ve güçlü göstergeleridir.

Bir sistemin tarihin çöplüğüne gömülmesi ve yeni bir sistemin ayakları üstüne dikilmesi uzun bir süreci kapsar. Kapitalizmin tarih sahnesinden çıkması ve bütünüyle onun yerine sosyalizmin yerleşmesi çok uzun bir evreyi kapsayacaktır. Başka bir söylemle, sınıf savaşımı sınıflar ortadan kalkana kadar kesintisiz ve acımasız bir şekilde sürecektir. Bu, iyi ile kötü arasındaki mücadeledir. Bu, insanın insan olma, insanın insan gibi yaşama

mücadelesinin bir başka adıdır. İnsan, kölelikten çıkıp özgürlüğe doğru adım atmaya başladığı günden beri kendisini sınıf savaşımları içinde bulmuş ve bu ezenlerle ezilenler arasında kanlı bir savaşa dönüşmüştür. Bu savaşta, ezilenler sık sık yenilgilere uğratılırken, bazen de tarihi değiştirecek yenilgilerle karşılaşmışlardır. 1917 'de insan ilk defa insan olmanın tadına varacak bir sistemi, sosyalizmi getirmiş, ancak onu emperyalizm karşısında uzun süre koruyamamış ve yenilgiyle sonuçlanmıştır.

Sınıflar savaşımının düz bir rota izlemeyeceği, inişli çıkışlı olduğu ve bundan sonra da aynı şekilde yürüyeceği bilinmelidir. Bilinmesi gereken en önemli nokta da; ezilen milyonların kendilerini bir avuç hayduta artık ezdirmeyeceği ve insanlığı proletaryanın komünizme er geç taşıyacağı olgusunun, kendisini bütün heybetiyle korumasıdır.

"Komünizm öldü" diyenler, öncelikle proletaryaya yoketmeleri gerekir. Başka bir söylemle ezilen milyonların yok olması gerekir. Ezilen milyonlar yok olmadıkça, komünizm ideolojisi ve insanlığın özgürlük çağı olan komünizm ülküsü de asla yok olamaz. Ülkemizdeki egemen güçlerin korkusu da bu yönlüdür. İşçi sınıfının iktidar mücadelesinde giderek artan ölçülerde yer alıyor olması, Türk devletini vahşileştiren en önemli etmendir.

Emperyalist burjuvazinin dümen suyunda giden bazı akıldenelerde, "komünizm öldü" korosuna katılmaktan kendini alamıyorlar. Varsa yoksa emperyalizmin ve yerli gericiliğin sistemi içinde "kardeş kardeş" yaşamayı yeğliyorlar. Ama, bu kardeşlik, bilinen üleşim kardeşliği, insanlığı özgürce yaşatma kardeşliğinden bütünüyle uzaktır. Emperyalizm ve gericiliğin sistemi kapitalizmi, ezilen milyonlara karşı koruma ve ezilen milyonları sömürme kardeşliği ve iççeliğidir. Böylesi bir çark edişi proletarya kabul edemeyeceği gibi, insan olmanın erdemini yaşayanlarda bunu kabul edemez.

Sosyalizmin güzelliğini paylaşan halklar, bugün sosyalizmi arar durumdadır. Sosyalist sistem içinde ulusal kimlikleri ne olursa olsun kardeşçe yaşayan halklar, sosyalizmin yıkılmasıyla birbirini boğazlar duruma getirilmişlerse, kapitalizmin insanlığı nereye getirdiğini görmek açısından eğitici olmuştur. Modern revizyonizmin sosyalizmi yıkıp, kapitalizme çark eder etmez, halkları nasıl birbirine kırdıracağı görmezden gelinemez. Nasıl ki, emperyalizm bugün ulusları birbirine kırdırıyorsa, Rusya ve diğer ülkelerdeki geriye dönüşler de halkları birbirine kırdırmışlardır. Bu, kapitalizmin olmazsa olmaz yasasıdır. Kapitalizm insanın insanı boğazlaması üzerine kurulmuştur. Bu yasa bugün bütün hızıyla her alanda yürütülmektedir. Emperyalizmin yasası 1. ve 2. paylaşım savaşlarıyla, bölgesel savaşlarla Ortadoğu'da, Somali'de, Çinhindi'nde, Latin Amerika'da, Yugoslavya'da, Körfez'de, Filistin'de ve Kürdistan'da kanlı bir şekilde işlemektedir. Yine burjuvazi kendi halkına karşı içte bu yasayı, "köşe dönmece", "birbirini soyma", "büyüğün küçüğü yutması", "insanın insanı sömürmesi" biçiminde bütün hızıyla yürütülmektedir. Elbette böyle bir sisteme karşı ezilen milyonların proletarya önderliğinde isyan bayrağını kaldırmaları kaçınılmazdır. Bu bayraklar bazı yerlerde çok güçlü şekilde dalgalanırken, bazı yerlerde cılızda olsa dalgalanmasını güçlünerek sürdürecektir ve emperyalizmi döktüğü kanda mutlaka, boğacaktır.

U LUSLARASI ALANDA PROLETARYANIN GÖREVİ :

Emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin RSE'nin dağılmasıyla birlikte iyice pervasızlaştığı görülmektedir. "Yeni Dünya Düzeni " adı altında hegemonyasını güçlendirme ve genişletme yarışına hız vermiştir. Bunu yaparken, "komünizm çöktü" demogojisini de birlikte yürüterek, halkların direnişini kırma uğraşı içindedir. Başta Peru'da PKP'nin mücadelesini engellemek için, uluslararası kamuoyuna "kokain" ticaretini önlemek bahanesi adı altında saldırıya hazırlanmakta, Peru faşist yönetimini, devrimi boğmak için ekonomik ve askeri olarak desteklerken, askeri uzmanlarıyla da komünistlere karşı özel ölüm timlerini eğitmektedir. Aynı zamanda Latin Amerika'da mücadele veren bir çok devrimci örgütün mücadelesini çöktürmek için her türlü tehditi sürdürerek, devrimci-demokrat mücadelelerin gerilemesi yolunda azami bir çaba harcamaktadır. Diğer yandan devrimci-demokrat nitelikli, emperyalizme darbe vuran ulusal mücadeleleri de boğmak ve onları kendi emperyalist çıkarlarına alet etmek için baskılarını sürekli arttırmaktadır.

"Yeni Dünya Düzeni" ile emperyalistler arası "konsensus" sağlanmış gözükse de bu görece bir durumdur. Daha bugünden derin çelişkiler su yüzüne çıkmıştır. Yeni bloklaşmalar ve ayrışmalar, emperyalist güçler arasındaki gelişmelere paralel artmıştır.

Proleter devrimlerin önünde en büyük engel olarak emperyalizm durmaktadır. Enternasyonal proletarya emperyalist ideolojiyi küçümsemeden, ML-MZD bilimi ışığında sınıfsal görevlerine dört elle sarılmalıdır. Ayrıca emperyalizmin tüm oyunları açığa çıkararak onu teşhir etmeli ve "komünizm öldü" aldatmacasını boşa çıkarmalıdır. Bunun yanında ML-MZD düşmanı, emperyalizmle uzlaşan tüm ideolojik akımlara karşı mücadele görevi geveltilmeden sürdürülmelidir. Aynı zamanda UKH'in toparlanması içinde ML-MZD'ni savunan komünistlerin biraraya getirilme mücadelesi geliştirilmeli ve bugün bunun çekirdiği olan ve Türkiye proletaryasının öncüsünün de yer aldığı DEH'in bir an önce derlenip toparlanması ve içindeki troçkist, revizyonist anlayışların temizlenmesi göreviyle de karşı karşıyadır. Bu görev, öncelikle PKP ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi 'nin omuzlarındadır.

UKH'in en önemli görevlerinden birisi de Peru devriminin kazanımlarını korumak ve Peru Devrimine karşı tüm saldırılara karşı çıkarak en sıcak dayanışmayı göstermektir. Peru Devrimi ile dayanışma içine girmeyen bir hareket komünist olmayacağı gibi, demokrat da olamaz. Emperyalizmi ve gericiliğe karşı halkların ve ezilen ulusların tüm ilerici kazanımlarını korumak ve savunmak komünistler için vazgeçilmez bir ilkedir.

DEVRİMCİ TEORİ, DEVRİMCİ PRATİKLE BÜTÜNLEŞTİĞİ SÜRECE MADDİ BİR GÜCE DÖNÜŞÜR

" Yeni sürece iyi hazırlanalım" derken, bu içinde bulunduğumuz dönem-

de, önümüzdeki süreçle ilgili bir olaydır. Önümüzdeki sürece proletarya partisi çok iyi hazırlanmalı ve hızlı hareket etmelidir. Türkiye proletaryasının öncüsünün önünde küçümsenmeyecek sorunlar durmaktadır. Uluslararası alanda bu görevlerin neler olduğunu öz olarak belirttik. Şimdi proletaryanın ülkemizdeki görevlerini ve önümüzdeki süreçte neler yapması gerektiğini ortaya koymaya çalışalım.

Bazı süreçlerde pratik teoriden geri kalabilir ve bu anlamda da pratik öne çıkar. Bazı süreçlerde ise teori daha önem kazanır ve öncelikle teorinin yerli yerine oturtulması aciliyet kazanabilir. Bugün, proletarya partisi açısından sahip olduğu marksist teorinin pratiğe uygulanması aciliyet kazanmıştır. Revizyonizmin, oportünizmin, bugün açısından troçkizmin ve tasfiyeciliğin rağbet gördüğü, emperyalist burjuvazinin politikasına adapte olduğu günümüzde devrimci pratiğin önemi çok daha net ortaya çıkmıştır. Çünkü, proletarya partisinin sahip olduğu teori ileri bir teoridir ve var olan eksiklik bu teorinin pratiğe uygulanmasında gösterilen belli zaafın ya da teorinin daha dirayetli olarak pratiğe geçirilmemesinin getirdiği sorunlardır. Ülkemizde anti-ML-MZD ideolojilerin geriletilmesi ve ileri kitleler üzerindeki etkinin kırılması da bugün açısından pratikte ileri adımların atılmasına bağlı bir olaydır.

Bu, teorinin küçümsenmesi ya da onun öneminin azaldığı anlamında değildir. Teori pratikten çıkar, yeniden pratiğe dönüşür. Proletarya Partisi sahip olduğu ML-MZD teorii pratiğe uygulamadığı sürece, görevlerini yerine getiremez ve geniş kitleleri devrimci mücadele içinde örgütleyemez.

Ülkemizde üzerimize düşen görevleri layıkıyla yerine getirmek zorundayız. Emperyalizm, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının kanlı saltanatlarını yer yüzünden silerek ve insanlığın altın çağı olan komünizme ulaşabilmek için ülkemizde ilk adım olan demokratik devrimin gerçekleştirilmesi bir zorunluluktur. Bu da, proletarya partisinin daha hızlı ve daha atak, ama taktiklerde esnek bir politika izleyerek, devrimci teorii en üst düzeyde yaşamın her alanında pratiğe uygulamasıyla olabilecektir.

Sınıf savaşımı deyim yerindeyse, stratejik hedefe varmak için taktikler savaşımıdır. Burjuvazi kendi düzenini korumayı hedeflerken, proletarya burjuvazi düzenini tarihin çöplüğüne atmak ve yerine proletarya önderliğinde demokratik halk iktidarını kurmak, bu tarihin devasa adımını sosyalizm ve komünizmle taçlandırana kadar mücadelesini kesintisiz sürdürmek zorundadır. Ve her süreçte, iki sınıfta birbirini alt etmek için yeni yeni taktikler geliştirir. Proletarya burjuvazinin taktiklerine karşı, devrimci taktikler üretmediği sürece, bu mücadelede geride kalır ve giderek kitlelerden soyutlanır. Çünkü bu savaş aynı zamanda kitleleri kazanma değil midir? Bu mücadelenin odağında olan kitleler değildir. Kitleler kimin yanındaysa iktidar onundur. Burjuvazi bugün zorlada olsa kitlelerin önemli bir kesimini yanında tutabilmektedir. Komünistler, kitlelerin önemli bir bölümünü yanına aldığı ve onları burjuvaziye karşı devrimci mücadelenin içine soktuğu zaman, burjuvazinin günleri sayılı, devrimci iktidarın ise ufukta doğuşunun gözüktüğü andır.

Her süreç kendine özgü taktikleri dayatır. Sürece uygun taktikler üretil-

mediği zaman, tarihin gerisinde kalınır. Bugün, Proletarya Partisinin taktiği mücadeleyi daha üst boyutlara sıçratmak, devrimci teorinin emrettiği gerilla savaşını boyutlandırarak geliştirmektedir.

Proletarya Partisi bu konuda hiç de küçümsenmeyecek tarihi adımlar atmıştır. Ama, bu yeterli midir? Hayır! Düşmanın saldırganlığına karşı bu taktiği usta bir biçimde hayatta bütünleştirmek de gerekmektedir. *Ve ülkenin belli kesimlerinde yoğunlaşarak, buraları devrimin üsleri haline getirirken, devrimci mücadelenin gelişmesine elverişli belli bölgelerde de sıçramalı yayılma taktiği uygulanmalıdır.* Proletarya partisi devrimci mücadelenin üssü haline getirdiği bölgeleri vardır. Bu durum, çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarının en önemli kazanımı ve daha ileri adımların atılması için canla başla korunması gereken büyük bir mevzidir. Proletarya Partisi, bu üssü büyük bir özveri ile kazanabilmiştir. Bu alanda yüzlerce şehit vererek ve her karış toprağını devrimci kanıyla sulayarak filizlendirmiştir. Bu sayededir ki, bir zamanlar ulusal hareketin yoğun olduğu bir alan, sınıfsal mücadelenin odağı ve merkezi durumuna gelmiştir. Eğer kitleler bu alanda yerel halk iktidarı kuracak duruma gelmişlerse, proletarya partisinin can bedeli mücadelesi ve geri adım atmaz tavrından ileri gelmiştir.

Düzen içi muhalif kalmaya yemin etmiş, revizyonist ve tasfiyecilerin, proletaryanın bu mücadelesine, burjuva-feodal iktidarla aynı gözlükle bakması, onların kitlelerden soyutlamaya ve marjinal durumda kalmaya kadar götürmüştür. Peru'da da benzer gelişmeler olmuştu. Düzen içi kalmaya istekli revizyonist ve tasfiyeci akımlar, PKP'ye karşı APRA ve Fujimori ile birleşmeyi "devrimci " çıkış olarak görmüşler ve sonuçta PKP'nin güçlenmesine neden olmuşlardır. Proletaryanın sınıf sahnesine çıkışıyla birlikte bütün ülkelerde bu tür gelişmeler yaşanmış ve daha yaşanacaktır. Komünistlere karşı "milli cephe " önerileri sık sık yenilecektir. Ya da daha değişik bir kılıf altında, proletaryanın radikal mücadelesi karşısına, düzen ile uzlaşıcı alternatifler çıkarılacaktır. Çünkü burjuva düzeni onlara, "radikalliği bırakın, seçim meydanlarına gelin" diye emrediyor. Küçük burjuvazinin kaypaklığı ve proletaryaya olan güvensizliği, böyle bir öneri karşısında gevşemesini ve iyice düzen ile uyum sağlamasının zemini oluyor. Bugün uluslararası alanda bu tür gelişmeleri üzülerken görüyoruz. Yıllardır emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı verilen özverili mücadeleler, bir tas çorbaya satılıyor. Nikaragua ve El Salvador'daki gelişmeler, bütün dünya halklarını üzmüş ve bu kazanımların satılmasını kabul edememişlerdir. Hiç bir zaman da edemeyecektir. Ülkemizde de bazı radikal küçük burjuva devrimci akımların bunlardan ders çıkaracağını ummak istiyoruz. Küçük burjuvazinin devrimi uzun süre götüremeyeceği ve kısa süre içinde emperyalizme ve burjuvaziye devredeceği gerçeği görülmelidir. Bu tarihi gerçek görülmediği zaman, hem enternasyonel proletarya hem de çeşitli milliyetlerden Türkiye halkları kaybedecektir.

Tasfiyeciliğin ve revizyonizmin, burjuvazinin göbekteşinde yattığı bu süreçte, bunların kitleler üzerinde estirdikleri reformist etkilerinin kırılmasının esas şartı; Proletarya Partisinin bugün koyduğu teorik ve pratik hatta, kararlı bir şekilde yürütmesine ve mücadeleyi daha üst boyutlara sıçratmasına bağlıdır.

ULUSAL HAREKETİN VARLIĞI, SINIF HAREKETİ İÇİN BİR DEZAVANTAJ DEĞİLDİR

Bazı kesimler, PKK'yı devrimin önünde bir engel ya da Kürt milliyetçiliğini geliştirdiği ve Kürt halkının önemli bir kesimini etkilediği için bir dezavantaj olarak görüyorlar. Böyle bir saptama yapanlara, Türk şovenizminin izlerini taşıdıklarını söylersek haksızlık etmiş olmayız. Aksine, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi bugünkü boyutuyla ele alınırsa, devrimin önünde bir engel değil, devrimin dostu olarak görülmelidir. Halkların ortak mücadelesi ve kardeşliğinin, böyle bir mücadeleyi düşman olarak görmekten geçmediğini belirtelim.

Bilindiği gibi, ulusal sorunu çözmek, proletaryanın genel demokratik görevlerinin başında gelir. Dahası, günümüzde ulusal sorunların çözümü, burjuvaların kendi aralarındaki bir mücadeleyi aşarak, proletaryanın omuzlarına yüklenmiştir. Yani " *Ulusların kendi kaderlerini tayin etmesi sorunu, tecrit edilmiş, kendi kendine yeten bir sorun değildir, bütüne bağlı ve bütün içinde ele alınması gereken proletarya devrimi genel sorununun bir parçasıdır.* (Stalin.MUS ve SS. sf.238) Sınıf hareketleriyle ulusal hareketin birleştiği ve ayrıştığı noktalar mevcut. Birleştiği nokta; her ikisinin de düşmanının aynı olduğu ve aynı düşmana karşı savaştığıdır. Bu anlamda sınıf hareketiyle ulusal hareket doğal müttefiklerdir. Eğer ulusal harekete karşı doğru bir yaklaşım gösterilirse, doğal olan ittifak, bilinçli bir biçime dönüştürülebilir. Tabii, salt Proletarya Partisinin, bu konuda doğru bir çizgi izlemesine de bağlı değil. Ulusal hareketin izlediği çizgi de önemlidir. Daha doğrusu sınıf hareketine yaklaşımı ve onunla dost olması önem kazanır.

Proletarya Partisinin, ulusal hareketle ayrıştığı noktalar ideolojiktir. Ulusal hareket özünde burjuva hareketidir. İdeolojik anlamda başından sonuna kadar da proletarya devriminin karşısında yer alır. Ulusal hareket, ezen ulus egemenlerine ve emperyalizme karşı mücadele ettiği için, proletaryanın mücadelesine cepheden tavır almayabilir. Ulusal mücadelenin başında ve proleter devrimin kendilerinin de silip-süpürecek boyuta gelmediği aşamada, genellikle böyle bir gelişme sergilerler. Proleteryanın hedefi ise soruna salt ulusal yönden değil, esas olarak proletaryanın sınıf çıkarları açısından yaklaşmak ve bunun gerekleri olan; ülkemizde Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelesini gerçekleştirerek, demokratik halk iktidarını ve giderek sosyalizm ve komünizmi hedefleyen bir mücadele stratejisi izlemektir. Ulusal hareketin esas hedefi ise, salt Kürt ulusu üzerindeki baskıların kalkması ve ulusal bağımsızlıktır. Ama bu ulusal strateji, Türk egemen sınıflarını devreden çıkarmayı hedeflerken, Kürt burjuvazisinin Kürt halkı üzerinde egemenliğini sağlamak ve pekiştirmek olacaktır.

Sınıf hareketinin gelişmesi, ulusal hareketi iki şekilde etkileyebilir; ya onu emperyalizme ve Türk egemen sınıflara karşı daha radikal ve tutarlı bir rotaya itecektir ya da sınıf hareketinin gelişmesi karşısında emperyalizmin ve Türk burjuvazisinin oyununa gelerek, sınıf hareketine düşman bir rotaya oturacaktır. İkincisi olduğu takdirde, ulusal hareketin taban yitirmesi günde-

me kendiliğinden gelecek ve etkisindeki kitleler sınıf hareketinin safında yer alacaktır.

Proletarya Partisi, elbette, ulusal hareketin uzlaşıcı yanlarını dikkate alarak, onunla, ona göre ilişkiler içine girecektir. Ancak, Proletarya Partisi, ulusal hareketi olumlu yönde etkilemek ve sürekli proletaryanın müttefiği konumunda kalması için yoğun çaba harcayacaktır ve harcamalıdır. Doğru olan Mao'cu yaklaşım budur. Ulusal hareket, devrimci ve komünist hareketlere karşı düşmanca tavır almadığı sürece, Proletarya hareketi ona karşı hem birlik hem mücadele ilkesi temelinde hareket edecektir. Onun burjuva düşüncelerine ve ML-MZD bilimine olan bakışına karşı mücadele, birlik ise, ortak düşmana karşı ittifaktır.

Ulusal hareketin dost ve düşmanları sık sık değişir. O, dostunu, proletaryanın bakış açısıyla seçmez, tam tersi ulusal çıkarları temelinde seçer. Yerine göre emperyalizm ve gericilikle uzlaşarak; sınıf hareketine cephe alır. Yani, kaypak bir zeminde gidip gelir. PKK'nın böyle bir zeminde sık sık gidip geldiği sıkça görülüyor.

REFORMİZMİN KİTLELER ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Bugün işçi sınıfı ve genelde emekçi kesimlerin kendiliğinden hareketlerindeki düşüşü, tek başına reformizmin kitleler üzerindeki etkisi olarak görmemek gerekiyor. Uluslararası alanda, devrimci mücadelenin zayıflamasının etkisi olduğu gibi, devletin yoğun baskılarıyla karşı karşıya olmasının da kitleler üzerinde küçümsemeyecek etkisi vardır. Esasta da sonuncu etki belirleyici niteliktedir. Her ne kadar hükümet "şeffaflaşma" ve "demokratikleşme" sloganlarını kullanarak kitlelerin önemli bir kesiminin oyunu almışsa da, kitlelerin bu beklentisini yerine getirmedir. DYP ve SHP'nin, seçim meydanlarında, "demokratikleşme" ve "şeffaflaşma" sloganlarını öne çıkarmaları, kitlelerin bu yönde öne çıkan taleplerine sahip çıkarak oy almaktı. Gerçekten de kitlelerin öne çıkan talebi "demokratikleşme" idi. Egemen sınıfların bugün hükümet olan kanatları, seçim arifesinde bunu iyi kullandı ve önemli oy potansiyelini kendi partilerine aktarmayı başarabildiler.

ANAP hükümeti döneminde yoğun baskı ve sömürü altında olan kitlelerin, DYP ve SHP'nin 'demokratikleşme' istemlerine sahip çıkmasıyla, belli bir düzleme olacağı inancı etkili oldu. Seçim öncesi Demirel'in de "değişti" imajı vermesi boşuna değildi. Ne var ki, ne Demirel değişti ne de İnönü. Seçim meydanlarında atılan nutuklar, kitlelerden oy almak için birer yem olarak öne sürülmüştür. Geline aşamada emekçi yığınların küçümsemeyecek önemli bir kesimi bunu görmüştür. Güçlü bir devrimci alternatifin olmadığı dönemlerde burjuvazinin kitleleri peşinden sürüklemesi de yadsınacak bir durum olmamalıdır. Seçim öncesi birçok revizyonist ve tasfiyeciler bile SHP ile ittifak uğraşları içindeyken, geri kesimlerden daha ileri bir yaklaşım beklemek saflık olur.

Hükümetin iş başına gelmesiyle birlikte, "Kürt realitesini tanıyoruz", "memurlara sendikal haklarını vereceğiz", "yasalarda düzenlemeler yapacağız" gibi demagojileri de az etkili olmamıştır. Bir buçuk yıldır iktidar da olan hü-

kümet, vaatlerinin tam terisini yapmasına karşılık, hala kitleleri "yapacağız", "edeceğiz"lerle beklentiler içinde bırakmayı başarabiliyorlar. Hükümetin "Kürt realitesi"nden anladığı, soykırımı daha da pervasızlaştırmak olmuş, diğer emekçi kesimlere ise, kalkınma adı altında ağır vergileri reva görmüştür. Ve "demokratikleşme" yönünde hiç bir ileri adım atılmadığı gibi, varolan haklarda gaspedilmeye çılıılmaktadır. Bunun en yeni örneği CMUK yasadır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, hükümetin "demokratikleşme" vaatlerine sadece geri kitleler değil, oportünist ve revizyonist akımlar da kanmışlardır. Bu nedenle "yasallaşma" yarışına girdiler. Hala bir kısmı nasıl yasallaşacaklarını, ileri kitleleri bu yasallaşmanın, daha doğrusu devrim tasfiyeciliğinin içine nasıl çekeceklerini tartışıyorlar. Reformist-tasfiyeci kesimlere bir örnek vermek gerekirse, Dev-Yol'un radikal tabanını nasıl da pasifletirdiğini ve devrimci barutla dolu küçümsenmiyecek bir kesimi nasıl düzenin yasaları içine çektiğini üzülererek görüyoruz. "Önce örgütsüzleştir" ve peşinden "düzene teslim et!" Türk egemen sınıflarının yıllardır, onca baskı ve karşı-devrimci şiddete rağmen, yapmak isteyipte yapamadıklarını Dev-Yol'un önderliği bunu başarabilmiştir. Egemen sınıflar, bu önderliğe çok şey borçlu olduklarının bilincindedirler. Hükümet, kitleleri denetimi altında tutmak için, "yapacağız"ların yanı sıra Türk milliyetçiliğini geliştirmek için, dış hedeflere de göstermekte. Kitleleri milliyetçiliğin kör kuyusuna çekmeye çalışmaktadır. Bu konuda, Kürt ulusunun mücadelesine karşı, Türk milliyetçiliğini şahlandırma içine girmiş, Kürt halkı ile Türk halkını birbirine düşman etme uğraşı içine girerek, Kürt ulusu üzerinde estirilen soykırım Türk halkının önemli ölçüde tavırsız kalmasına neden olmaktadır. Milliyetçiliğin halklar arasındaki kardeşliği dinamitleyen önemli bir unsur olduğu görülmelidir. İşçi sınıfını ise sendika ağalarını kullanarak sessiz kalmaya zorluyorlar. Ancak, bütün bu girişimleri kitleleri daha fazla sessiz tutmaya yetmeyecektir. Daha bugünden belli kıpırdanmalar başlamıştır. Ölü toprağı deşmenin ve kitleleri reformizmin etkisinden kurtarmanın yolu, radikal mücadeleyi geliştirmektir. Ayrıca, kitlelerin salt reformizmin etkisiyle sesiz kalmadığı bilinir ve devletin yoğun baskıları sonucu böyle bir gelişme olduğu görülürse, radikal mücadelenin kitlelerin üzerindeki ölü toprağı atacağı görülecektir. Başka seçenek olmadığı da bilinmelidir. Silahlı karşı-devrimin alternatifi, silahlı devrimci alternatiftir. Kitleleri harekete geçirecek motor gücün bu olduğu görülmelidir. Düzenin içi muhalefetlikte direnmek, kitleleri tam da burjuvazinin istediği gibi, faşist yasalarla elinin kolunun bağı tutulmasına katkıda bulunmak demektir.

Kürdistan'da bunun tersi yaşanmaktadır. Sınıf hareketi olsun, ulusal hareket olsun, kitlelerden destek görmekte ve her geçen gün katılımlar artmaktadır. Kürt emekçisi ve yoksul köylüsü ulusal baskıyı bir hançer gibi yüreğinde duyumsamaktadır. Bir tarftan ağır yoksullaşma ve işsizlik, bir yandan ise görülmemiş zulüm ve vahşet Kürt emekçisi ve yoksul köylüsüne silaha sarılmaktan başka seçenek bırakmamıştır. Bugün, T.C ile Kürt ulusu arasında kopuşun yaşandığını söylemek, abartılı bir saptama olmayacaktır.

Kürt ve Türk halklarının kardeşliğini geliştirme, Kürt ulusuna yönelik girişilen soykırma karşı aktif tavır almaktan geçmektedir. Komünistler ve dev-

rimciler ezen ulus milliyetçiliğine karşı yoğun bir propaganda yaparak, Türk egemen sınıflarının Kürt ulusuna karşı giriştiği soykırımın en geniş teşhirini yapmalı ve Türk halkının bu soykırma karşı aktif tavır almaya çağırmalı, bunun usanmadan mücadelesini vermelidirler. Öncelikle komünistler, bu görevi bıkmadan-usanmadan ve de aksatmadan yerine getirmeli, Türk ve Kürt halklarının ortak düşmanına karşı birlikte mücadele etmeleri için bütün devrimci yöntemleri kullanmalıydılar. Devletin'de Türk milliyetçiliğini şaha kaldırmaya çalıştığı bugünlerde, bu görev daha da önem kazanmaktadır. Bundan da öte, çeşitli miliyetlerden Türkiye proletaryasının öncüsü, Türkiye'de devrimi gerçekleştirmek istiyorsa, bu sorunu öncelikli görevleri arasında bulundurmamak zorundadır. Ulusal sorunun küçümsendiği yerde, ezen ulus şovenizmine kayılacağı gibi, Kürt emekçilerinin ezilen ulus milliyetçiliğinin peşinde gideceklerinede bilmek gerekir. Komünistler, ezen ulus milliyetçiliği karşısında, ezilen ulus milliyetçiliğine hoşgörü gösterme esnekliğine de sahip olmak zorundadır. Ancak, ezilen ulus milliyetçiliği halkları birbirine düşman etme ve proleter devrime cepheden savaş açma ve onu yıpratma anlayışına da asla müsaade etmemeli ve prim vermemelidir. Tabi ki bu mücadele ideolojik temelde yürütülmelidir.

KİTLELERİN DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLER UĞRUNA MÜCADELESİ GELİŞTİRİLMELİDİR

Egemen sınıflar, bir taraftan yoğun baskı ve şiddeti kitleler üzerinde uygularken, "demokratikleşme" demagojisini de elden bırakmıyor, kitlelere karşı bunların savunucusu olarak gözükmeye çalışıyor. Bir yandan "Kürt realitesini tanıyoruz" derken, diğer yandan Kürt ulusu üzerinde soykırımı ve her türlü zulmü şiddetlendiriyor. Kürt ulusunun en doğal demokratik istemlerini şiddetle bastırıyor. Aynı zamanda HEP gibi reformist-parlamentarist Kürt partilerine yasal izinler çıkarırken, bu tür partilerin daha ileri gitmemesi için üzerinden baskılarına hiç bir zaman eksik etmiyor. Yani, Demokles'in kılıcını boyunlarında hissettiriyor. Ancak, HEP'in ayakta tutulmasının nedenlerinden biri, silahlı Kürt ulusal mücadelesinin kırılması ve düzenle uzlaşmasını sağlamak olduğu gibi, aynı zamanda kitlelerden silahlı Kürt hareketini soyutlamak içindir. Buna rağmen bile, reformist bir Kürt hareketine tahammül edemiyorlar.

12 Eylül Cuntası'nın kapattığı birçok irili ufaklı reformist partilerin yeniden açılması eski SP'nin seçimlere sokulması ve peşinden kapatılması ise, egemenlerin bu kesim üzerinde de baskılarını sürekli hissettirmesinden kaynaklanıyor. Hem "düzen içi muhalefet yapım" çağrısında bulunuyor, "ama aynı zamanda düzen içi muhalefetinde bir sınırı vardır" diyerek daha ileri gitmelerine, yasal sınırları zorlamalarına müsaade etmiyor. Türk egemen sınıfları açısından, reformist-revizyonist kesimi sürekli düzen yanlısı tutmalarında bu taktik başarılı olmuştur. Böylece, "demokrasi vardır" demagojisinin bayraktarlığını yapma ve kitleleri aldatmanın aracı olarak bu tür partileri ayakta tutmaya çalışılırken, komünistleri ve radikal devrimci kesimleri de "teşhir"etmeyi ve "kitlelerden soyutlamayı" hedefliyorlar. Reformizmin ve

tasfiyeciliğin bayraktarlığını yapan kesimler, düzenle içiçe yaşamayı temel prensipleri haline getirdikleri ve görevlerini salt düzenin bazı yasalarını zorlamakla sınırladıkları için; komünistlere ve radikal devrimci kesimlere karşı ateş püskürüyor, onları "uyumu" bozmak ve "anti-demokratik yasaların çıkmasına" ve "düzenin sertleşmesine neden olmakla" suçlayarak, "uslu" durumlarını istiyorlar. Reformist ve tasfiyeci kesimler, kendi görevlerini, kitlelerin en geri kesimlerinin istemleriyle sınırlamışlardır. Kitlelerin radikal istemlerine ise hep kuşkuyla bakmışlar ya da bu istemler karşısında düzenle bütünüyle uzlaşmayı seçmişlerdir. Örneğin 12 Eylül öncesi, Doğu Perinçek kanadının "milli konsensüs" istemi, kendi deyimleriyle bir hata ya da sorunu yanlış değerlendirmekten kaynaklanan bir olgu olduğu değil, reformist ve tasfiyeci kesimlerin devrim karşısında düzenle konsensüs sağlamasının en karakteristik özelliklerinden birisidir. Sınıflar mücadelesinde, burjuvazi ve proletaryanın keskin çatışma dönemlerinde ara akımların yalpalması, bazen sağa bazen ise sola kayması dünyada sıkça yaşanan bir gelişmedir. Örneğin; Peru Komünist Partisi önderliğinde hızla gelişen Peru Devriminin keskin fırtınaları karşısında faşist düzenle uzlaşan reformist ve tasfiyeci kesimlerin yalpalamalarından farklı değildir. Değişik ülkelerde ve de değişik özgül koşullarda bulunsalar da, aynı sınıfların bu mekanlarda benzer mücadele süreci içinden geçmelerinin yadsınacak bir yanı olamaz. Çünkü onları harekete geçiren ideolojik temel aynıdır.

Bu akımların savunusunu yaptıkları değişmeyen bir gerekçe vardır: Kitlelerin durumu! Daha açıkçası kitle kuyrukçuluğu ve kendiliğindenciliktir. Kendiliğindencilik teorisi ve aşamalı bilinlendirme teorisi onların üzerinde oturduğu temel dir. Bunun ML-MZD bilimi ile hiç bir ilgisi olmadığı gibi, kitleleri düzene yamamanın bir başka adıdır. Elbette, kitlelerin ruh hali önemlidir. Devrimci durumun kabardığı dönemlerdeki taktiklerle, devrimci durumun gerilediği dönemlerdeki taktikler arasında mutlaka ayırım olacaktır. Komünistler, kitlelerin içinde bulunduğu durumu dikkate alarak taktikler üretir. Yani üretilen taktikler, kitleleri daha ileri götüren ve geliştiren bir nitelikte olmak zorundadır. Ters, proletarya öncüsünü kitlelerden koparır. Komünistlerin kitleleri kazanma ve devrimci mücadelenin içine çekme taktiği, düzeni değiştirme ve kitlelerin kendi iktidarını kurma stratejisine hizmet eden, onun adım adım merdivenlerini yükselten bir nitelikte olmak zorundadır. Kitlelere böyle bir yaklaşımla, onların gelişmesi ve daha ileri hedeflere yönelmesi sağlanabilir.

Komünistler demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadeleyi küçümsemez. Bu mücadeleyi kitleleri daha ileri hedeflere yönlendirmenin bir aracı olarak görür ve bu uğurda da mücadele verir. Kitlelerin demokratik istemlerini küçümseyen bir anlayış kitleleri daha ileri siyasi iktidar hedefi doğrultusunda örgütleyemez ve harekete geçiremez. Bu tür solculuk anlayışlarını komünistler mahkum eder. Ama, kitlelerin mücadelesini salt ekonomik-demokratik istemlerle sınırlı tutan reformist anlayışlarında devrimin önünde en büyük engeller olduğu bilinciyle hareket ederek, bunlara karşı da mücadeleyi elden bırakmaz ve bırakmamalıdır. Bugün devrimci teşhirin odağında olması gereken anlayışlardan birisi de budur.

Düzenin baskılarına, halkın ekonomik-demokratik hak ve özgürlüklerinin gaspına karşı yoğun bir siyasi teşhirin, devrime hizmet eden her türlü aracı kullanarak, duraksamadan yürütülmesinin önemi ve aciliyeti reddedilmeyecek kadar kendini dayatmıştır. Özellikle de egemen sınıfların Kürt ulusuna karşı giriştikleri vahşete varan soykırımın teşhiri ve bu doğrultuda kitlelerin harekete geçirilmesi daha da önem kazanmıştır. Bunları yaparken, kitlelerin önüne siyasal iktidar perspektifiyle çıkılmalı, çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarının kurtuluşunun siyasal iktidarı Türk egemen sınıflarından alıp, Türk ve Kürt halklarının Federal Demokratik Halk Cumhuriyetleri'ni kurmakla olacağına bilinci canlı tutulmak zorundadır.

Bu uzun süreli sınıf mücadelesinde silahlı karşı-devrime karşı-kitlelerin gerçek motor gücü olan silahlı devrimci mücadelenin kaçınılmazlığı ve kitlelerin proletarya önderliğinde siyasal iktidarı almasının bilince çıkarılmasıdır. Bunun dışındaki reformist önermeler, kitleleri burjuvazinin cenderesi içinde tutmanın yollarından başka bir anlama gelmiyor, gelmez de... Devrim mücadelesinde, esas devrimci taktiğin süreklilik kazanması, diğer mücadele yöntemlerinin kullanılmazlığı ya da küçümsemesi anlamını içermiyor. Aksine, Proletarya, bütün mücadele biçimlerini silahlı devrim mücadelesinin hizmetinde ve onu güçlendirecek temelde ele almakla karşı karşıyadır. Gelişen aşamada Proletarya Partisinin bu doğrultuda geri dönülmez bir yola girmesi, her türlü revizyonist, oportünist anlayışlara karşı bu mücadeleyi kararlı bir şekilde vermesi ve kendi güçlerini bu rotaya sokması Türkiye proletaryasının ve enternasyonal proletaryanın tarihi tekerleklerini halkların lehinde döndermesinin devasa adımları olarak kabul edilmelidir. Bugünkü konjenktürde, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının bu adımını daha da geliştirmesi ve giderek boyutlandırması, emperyalist burjuvazinin ve emperyalist burjuvazi tarafından beslenen tüm gericiliğin bir adım gerilemesinin ve bütün ezilen halklara da bir o kadar umut ve cesaret vereceğini görmemek mümkün değildir.

Görev; tarihsel süreçten geçerek billurlaşmış, acı deney ve tecrübelerin zemininde yükselen radikal mücadeleyi ve diğer mücadele biçimlerini inatçı bir şekilde yaşamla bütünleştirmektir. Zafer, ancak ve ancak o zaman mümkündür. ■

Anti-emperyalist niteliğe sahip olmayan bir ulusal hareket "ulusal devrimci" hareket olarak nitelendirilemez!

"Burjuva demokratik hareketten söz edersek reformcu hareketle devrimci hareket arasındaki bütün ayrımı silip atmış oluruz. Oysa o ayrım son zamanlarda geri kalmış ve sömürge ülkelerde ayan beyan ortaya çıkmıştır. Çünkü, emperyalist burjuvazi reformcu hareketi ezilen milletlere de sokmak için elinden geleni yapmaktadır..."
(Lenin)

ML-MZD bilimini kendisine kılavuz edinen ve onu kavrayan her marksist çok iyi bilmektedir ki, proletaryanın bilimsel dünya görüşü olan komünist teorinin daha fazla sulandırılarak tarifata ve küçük burjuva çarpıtmalara sahne olduğu dönemler, gerek uluslararası gerekse tek tek ülkeler düzleminde olsun sınıf mücadelesinin düşük seviyede seyrettiği ve komünist hareketin güçsüz (subjektif olarak bazı zaaf lar taşıması ve dağınıklığı) olduğu dönemlerdir. Sözün özü, marksizmin her türlü revizyonunun prim yaptığı ortamların daha çok bu tip dönemlere denk düşmekte olduğu gerçekliğidir. Bunu söylemekle, yani komünist hareketin gerek uluslararası alanda gerekse tek tek ülkeler özgülünde güçlü olduğu, dolayısıyla sosyal kurtuluş mücadelesine istenilen düzeyde önderlik ettiği dönemlerde marksizme yabancı düşünce akımlarının (revizyonist, reformist ve oportünist) olmadığını veya olmayacağı sonucuna varılmasın! Daha açık bir söylemle ifade edecek olursak, sözü geçen düşünce akımları her iki dönemde de var, sınıflar ve sınıf mücadelesi varlığını sürdürdüğü müddetçe de varolacaklardır. Ancak, bizim burada işaret etmek istediğimiz her iki dönemde varlığı-yokluğu tartışması değil, bir dönemde daha az etkinliğe, diğer bir dönemde ise daha fazla etkinliğe sahip olduklarıdır. Bu gerçekliği yadsımak ya da görmezlikten gelmek, kapitalist toplumun bağrında boy veren ve işçi sınıfının sosyal kurtuluş mücadelesiyle birlikte maddileşen diyalektik materyalist felsefe ve buna doğrudan karşı olan burjuva ideolojisinin yanısıra bu ideolojinin türevi olarak, yani onun

idealist ipliğinden dokunmuş marksizme yabancı düşünce akımlarını görmemekle aynı olduğu gibi, bu güçlere karşı mücadele (ideolojik) edilmeyeceği anlayışıyla da aynıdır. Bu anlayış da, kapitalist toplumu meydana getiren iki temel sınıf (proletarya ve burjuvazi) dışında kalan ara sınıf ve tabakaların (küçük burjuvazi, köylülük, milli burjuvazi vb.) toplum üzerindeki etki ve varlıklarının küçümsendiği ya da reddi anlayışını getirir ki, onlara karşı mücadeleyi gereksiz kılar.

Yine bu gerçekliği (farkı) görmemek veya küçümsemek, gerek sosyal kurtuluş devrimlerini yapmış (bugün hepsinde de geriye dönüşlerin olduğu- nu söyleyelim) veya yapmamış diğer ülkelerin Komünist partilerin tarihle- rinden gerekse 60'lar sonrası devamedegelen uluslararası komünist hareke- tin (enternasyonal bir örgütün olmaması, veya güçsüz oluşu) içinde bulunduğu durumdan, habersiz olmak demektir. Demek istediğimiz o ki, marksizme yabancı bu ara akımlardan bazıları hatta kimi zaman çoğu kendi- lerini "marksist", "sosyalist" lanse ettirerek mücadele sahasında yer alırlar. Veya aldılar. Hatta diyebiliriz ki, bazı zamanlarda ise bu mücadelede güçlü bir potansiyele de sahip olurlar. Tabii ki bu etkinlikleri kalıcı değil geçicidir.

Nasıl ki, bu gibi ara akımların mücadele sahasında yeraldıkları somut bir gerçeklik ise, bu akımların (düşünce) toplumsal ve sınıf yapılarından kaynak- lı özellikleri de (istikrarsız, korkak/cesur, panikçi, umutsuz/umutlu, karar- lı/kararsız vb. gibi) üzerlerinde taşıdıkları bir o kadar gerçekliktir. Şöyle ki; bu akımlar ezilen ve sömürülen sınıfların toplumsal muhalefetinin seyrine göre tavır takınırlar. Eğer toplumsal muhalefet yüksek bir seviyede seyrederse, bu akımlar daha çok canlı ve atak olur; düşükse, coşku ve ataklık yerini korkaklık, umutsuzluk, panik, pasiflik ve karamsarlığa bırakır. Daha açık bir deyişle, bir dönem birinci özellikleri ön plana geçerken, diğer dönem ikinci özellikler ön plana geçer. Çünkü, sözügeçen özelliklerin tümünü de kendi üzerlerinde taşıyarak bir arada yaşamaktadır.

Marksizme yabancı bu ara akımların (sınıflar bağlamında) sosyal kurtu- luş mücadelesine karşı tavırlarını Mao şöyle ifade etmektedir:

"Ara sınıflar, bir kısmının sola dönerek devrime katılması, bir kısmının ise sağa, dönerek karşı-devrime katılmasıyla hızla parçalanmaya mahkûmdurlar; 'bağımsız' kalabilmeleri imkansızdır. Dolayısıyla Çin'deki orta-burjuvazinin, kendisinin önder olacağı, 'bağımsız' bir devrim düşünmesi boş bir hayaldir" (abc), diye millî burjuvaziyi tanımlarken, küçük-burjuvazi için ise şu tanımlamayı yapmakta: "Normal şartlarda küçük burjuvazinin üç bölümünün (sağ-sol ve orta-bn) devrime karşı tavrı farklıdır. Ama savaş zamanında, yani devrim dalgası yükseldiği ve zafer ufukta görüldüğü zaman, küçük-burjuvazinin sadece sol kanadı değil orta kesimi de devrime katılabilir, hatta proletaryanın ve küçük burjuvazinin sol kanadının devrimci dalgası ile sürüklenen sağ kanatçılar bile devrime katılabilir."

İşte Mao'nun sözünü ettiği ve tanımladığı bu ara akımlar yalnızca Çin'de değil, Çin gibi yarı-sömürge yarı-feodal tüm toplumlarda olduğu gibi, devleti olan-olmayan tüm ezilen ülkeler (buna yarı-sömürge ve çok uluslu devletlerde dahil) ve ulusların bağrında bu ara sınıflar vardır. Ve varlıklarını da sürdürmektedirler. Bu gibi ara sınıflar olduğu gibi, onların ideolojik/siyasi düzlemde temsilcisi olan partiler ve örgütler de vardır. İşte bu gibi ara sınıfların ideolojik düzlemdeki temsilcileri marksist teoriden "ödünç" aldığı kırıntılarla, gerek çeşitli milliyetlerin yaşadığı Türkiye'de gerekse diğer ülkelerde olsun sosyal kurtuluş hareketlerinin güçlü olduğu dönemlerde yüzlerini marksizme döndürürken, tersi durumda ise hem marksizme hem de sosyal kurtuluş hareketlerine sırtlarını döndürdüklerini başta belirtmiştik. İşte bu gibi yabancı akımların, komüntern ve komünformun dağılması, arkasından dünyanın en güçlü sosyalist ülkesi olan Sovyetler birliğinde kapitalizmin restorasyonu ve arkasından da "doğu-bloku" diye adlandırılan ülkelerde geriye (kapitalizme) dönüşlerin olması, bunlarla birlikte Çin (76), Arnavutluğun ise '78'lerde bu sürece girerek tamamlaması, dahası da kimi akımların hala da güç bağladığı Rusya'nın tamamıyla yüzündeki "sosyalist" maskeyi de atarak "kapitalizmi savunuyoruz" diye aleni olarak ortaya çıkmasıyla daha bir boy vererek attığını söyleyelim. Bu gelişmelerden (Rusya ve Doğu-bloku ülkelerindeki son gelişmeler) ML-MZD bilimini savunan akımlar pek etkilenmedi. Çünkü onlar için bu gelişmeler yeni değil eskiydi. Fakat, ML-MZD bilimini savunmayan akımlar için bu gelişmeler "yeni" sayılırdı. Çünkü, çoğu akımlar kendilerini gerek ideolojik, gerekse diğer yönlerden (Rusya vb. ülkeler yardım yapmazsa devrim yapılamaz vb. diyenler) adı geçen devletlere angaje etmişlerdi. Dolayısıyla bu gelişmeler sonucunda şoke oldular. Ve daha bir ideolojik deprasyona savrıldular. Ve bununla birlikte "yeni yeni" teoriler (oysa özünde eski olan) üretmeye başladılar/başlandı. Kimileri "marksizm günümüz koşullarına uymuyor" diyerek "yeni devrim süreci" (özünde reformist olan), kimileri, "Stalin'den Lenin'e orandanda Marks'a kadar hepsini yeniden değerlendirmeye tabi tutmalı", "kimileri sınıf mücadeleleri yerine sınıf uzlaşmacılığı", "kimileri" devrim yerine toplumu sivilleşirmeyi birincil görev olarak öne koymayı", kimileri diplomatik ilişkiler adı altında emperyalist devletler ve gericilerden destek almayı "ilkeli ve eşit bir ilişkidir", kimileri "geçmişin muhasebesini yapma" vb. vb. gibi teorilerle mürksizmi revize eden ve üstelikte sosyalist maskeyle ML-MZD bilimine fütursuzca saldıran "yeni" teoriler icat ettiler ve hala da bunu savunuyorlar. Daha önceleri de vurguladığımız gibi bu teorilerin hiçbirisi de yeni değil, eskidir. Sadece "yeni" olan birşey varsa, o da bu tip maskelerle ML-MZD bilimine daha çok cepheden saldırıldığı gerçeğidir. Daha açıkçası, eskiye göre bugün daha çok marksizme cepheden saldırılmakta olduğu gerçeğidir "yeni" olan.

-Konumuzla bağlantısı olduğundan, her ne kadar bütün sosyalist ülkelerde geriye dönüşler olduysa ve bunlar karşı-devrim cephesine iltihak ettilerse

de bu olumsuz gelişmelerin gelişmekte olan sosyal kurtuluş (Peru bunun somut örneğidir) ve ulusal kurtuluş hareketlerini engelleyemediği de ortadadır. Sözün özü, bu olumsuz gelişmeler Komünist hareketleri subjektif olarak etkilediyse de, yükselmekte olan devrim etmenlerini engelleyemedi. Geçmişte olduğu gibi bugünde devrim etmenleri ağırlıktadır. Bu konuda birincil görev sosyal kurtuluş mücadelesine hız vermek ve devrimin başarıya ulaşması için olanca çaba sarfetmek olmalıdır.

Ve bu arada yazımızın amacının uluslararası komünist hareketin geçmişi irdelemek veya yukarıda işaret ettiğimiz ara sosyal tabakaların niteliklerini ayrıntılı olarak ortaya koymak değil, Kürt milliyetçisi akımların "Çekiç Güç", "Birleşmiş Milletler" ve Güney Kürdistan'da kurulan "Kürt Fedarasyonu"na ilişkin izledikleri çizgilerle başvurdukları bazı çarpıtmaları, genel olarak ele alıp değerlendirmek olacağını vurgulayalım.

İşte, gerek Türkiye solu, gerekse Kürt milliyetçisi akımların burjuva düşüncelerinin mahkûm edilmesinin biricik yolunun da ML-MZD biliminin, bugün eskisinden daha çok özümseme-savunulmasından geçecektir. Sözün özü, bu bilimin özümseme savunulmasıyla ancak yabancı düşünce akımları (ideolojik düzlemde) mahkûm edilebilir. Bu düşünce akımlarının ideolojik düzlemde mahkûm edilmelerinin biricik bilimsel yöntemi ML-MZD bilimiye, pratik düzlemde ise bu bilim ışığında daha çok pratiğe (radikal mücadeleye) yüklenmek olmalıdır. Ancak bu diyalektik birlikteliğin sağlanması (teori ile pratiğin birliği) sonucu marksizme yabancı düşünce akımlarının toplum üzerindeki etkisi kırılır veya asgariye indirilebilir. Yoksa, tek cephe de verilmiş veya verilecek bir mücadeleyle sözkonusu düşünce akımlarının etkisi kırılmaz! İşte bu bilinçten hareketle "Çekiç Güç", "BM" ve Güney Kürdistan'da kurulan "Kürt Fedarasyonu"na ilişkin düşüncelerimizi bir kez daha bu sayfalara aktarmayı uygun gördük.

Birleşmiş Milletler örgütü (bugünkü haliyle) ve Çekiç Güç olgusunun altında yatan gerçekler kavranmadan, emperyalizme karşı doğru bir yön-tele mücadele yürütülemez!

Öncelikle Birleşmiş Milletler olgusu üzerinde duralım.

Birleşmiş Milletler'in 70'li yıllar öncesi oynadığı rolü, bugün oynamadığını başta belirtelim. Bugün neden 70'ler öncesi rolü oynamıyor, diye sorulduğunda bunun altında yatan birinci olgu, birleşmiş milletler örgütü içerisinde yer alan devletlerin hepsinin de karşı-devrimci ve emperyalizmin dalgalandırdığı beyaz bayrak altında yer almasıdır. Daha açık bir dille ifade edecek olursak, 70'ler öncesi Sovyetlerin başını çektiği (özellikle 60'lar öncesi) sosyalist ülkelerin oluşturduğu sosyalist kamp henüz dağılmamıştı ve bu örgüt içerisinde yer aldığından da dünya halkları ve ezilenleri için olumlu ve etkin kararlar çıkabiliyordu. Dahası da bu örgüt içerisinde bir yandan emperyalistler ve tüm gericilerin dalgalandırdığı beyaz bayrak varken, öte yandan sos-

yalist devletlerin dalgalandırdığı, kızıl bayrak vardı. İşte Sovyetlerde kapitalizme dönüşle birlikte (ve onu takip eden doğu-bloku ülkeleride bu kervana katılınca) sosyalist kampın dağılması sonucu, Birleşmiş Milletler denilen örgütün dünya ezilen halkları ve uluslarının yararı için bir karar ya da bir tavır belirlediklerini söyleyemeyiz. Sosyalist kampın dağılması arkasında hala da sosyalist niteliğe sahip olan Çin ve Arnavutluğun ise (ki bunlar da 70'li yılların ortalarında ve son çeyreğinde kapitalizme ve karşı-devrim cephesine entegre oldular) bu örgüt içerisinde etkinliği yoktu. Ve olduğu da söylenemez. İşte bu gelişmeler sonucu, yani sosyalist kampın dağılması ve arkasından da diğer sosyalist devletlerin karşı-devrime iltihak etmeleri sonucunda BM dünya halkları için tek kutuplu bir örgüt haline dönüştü. Kısacası, bu örgüt emperyalist güdümlü karşı-devrimci bir oluşum niteliğine büründü. Ki, bu örgüt, gelinen bugünkü aşamada ise Rus sosyal emperyalizminin güç kaybederek ve ABD karşısında boy ölçüşecek durumdan düşmesiyle birlikte ABD'nin birinci derecede insiyatifi altına girdi.

Sözkonusu örgüt içerisinde ABD'nin borozanının öttüğünü ve bu örgütün tek kutuplu bir örgüt niteliğinde olduğunu söylerken, bununla ABD ve diğer emperyalist devletlerin kendi aralarında çelişkiler kalkmıştır/yoktur sonucuna varılmasın. Tek kutuplu derken, bu örgütün tümüyle emperyalist cephenin elinde olduğunu, dolayısıyla devrim cephesine karşı tek bir ağızdan konuşarak ittifak içerisinde olduklarını vurgulamak istiyoruz. Yoska bu güçler arasında bir yandan devrim cephesine karşı ittifak (birlik) içerisinde oldukları, öte yandan tekelci karakter ve çıkarları için bir çelişki, hem de uzlaşmaz çelişki içerisinde oldukları. Aynı durum emperyalist devletlerin kendi aralarında olduğu gibi, bu devletlerin yarı-sömürgelerde sosyal dayanağı durumundaki komprador burjuva ve büyük toprak ağaları sınıfı için de geçerlidir. Yani emperyalist devletler arası çelişkiler onları temsil eden sınıflara da yansır.

Lenin'in işaret ettiği gibi, emperyalistler arası çelişkilerle ittifaklar emperyalizmin karakteridir.

Yine sözkonusu örgüt (BM) '70'ler öncesinin örgütü olmadığı gibi, bu niteliğinin sonucu olarak da istedikleri devletleri istedikleri an oluşuma dahil ettikleri gibi istedikleri an da oluşumdan çıkartıp izole edebiliyorlar.

Örgüt belli bir amaca ulaşmak için kurulan bir araç olduğuna göre, burada kavranılması gereken sorun da bu örgütün kime hangi amaçla hizmet ettiği ve bu örgüte önderlik eden güçlerinde kimler olduğu sorunudur. İşte tam da burada bu örgütün (gelinen aşamada) tamamıyla emperyalistlerin denetiminde olduğu ve emperyalist çıkarlar için kullanıldığı gerçekliği gün gibi açık değil midir? Böyle bir nitelik ve misyona sahip oluşumu, ezilen halkların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini desteklediği görülmüş müdür? "Desteklese de" bunun da temel kaynağını kendi çıkarları oluşturuyor mu?

Emperyalist güdümlü ve ABD'nin borozanının öttüğü bu oluşumun bugün "insan hakları", "demokrasi", "çevre sorunları", "umut operasyonları" adı altında sürdürdüğü operasyonlar, tamamıyla emperyalist ve gerici çıkarlarını sağlama almak ve bunları kamufle etmek için birer aksesuar değil de nedir?

Bugün ABD'nin bir yan kuruluşu gibi çalışan BM Somali ve Irak'a zulüm ve katliamdan başka bir şey vermemiştir.

Bugünkü haliyle böylesine bir nitelik ve misyona sahip bir oluşumun Güney Kürdistan'daki askeri simgesini ise Çekiç Güç denilen "imhacı" ve "işgalci" güçler oluşturmaktadır.

Bilindiği gibi bu karşı-devrimci korsan güç, başta ABD olmak üzere diğer emperyalist devletler ve onun bir numaralı uşağı olan TC tarafından altı ay daha Güney Kürdistan topraklarında kalmak üzere süresi uzatıldı. Bir yandan emperyalistler ve onun suç ortakları bu "işgal" ve "imha" edici gücün uzatılmasını savunurken, diğer yandan ise ideolojik dokusunu burjuvaziden alan Kürt milliyetçisi akımlarda bu işgalci gücün oluşturulması ve kalmasını hararetle savunmaktadırlar. Bunun ötesinde böyle bir gücün oluşturulmasını sevinçle alkışlamaktan da geri durmadılar ve hala da durmuyorlar. Dahası, bu yönlü anlayış ve tavırlarla dolaylı ya da dolaysız emperyalistler ve onların suç ortaklarının çıkarlarına hizmet etmiş oldular. Kürdistanî Cephenin başını çeken İKDP ve YNK bu oluşuma (Çekiç Güç) hem öznel hem de objektif olarak ön ayak olurken, bu karşı-devrimci gücün kalmasını ve oluşturulmasını savunanlar, subjektif niyetleri ne olursa olsun, objektif olarak bu karşı-devrimci oluşuma hizmet ettikleri somut bir realitedir.

Çekiç Gücün süresi altı ay daha uzatıldı derken, artık bir daha uzatılmayacak/ya da uzatmayacaklar gibisinden hayalci sonuçlara varılmasın. Nasıl ki emperyalist devletler kendi yarı-sömürge ve sömürgeleri durumunda olan ülkelerin topraklarında askeri üslerini (bu toplumsal yapı kaldığı sürece) kaldırmayıp kalıcılaştırmışlarsa, Çekiç Güç denilen bu korsan gücü de Güney Kürdistan'dan kaldırmayacaklardır. Ta ki bu güç kovuluncaya veya emperyalistler buralardaki çıkarlarını sağlama alıncaya dek, bu gücün de kalacağını söylersek, varolan somut bir gerçeğe parmak basmış oluruz. Bu gerçekliği görmemek veya yadsımak, emperyalist devletlerin yarı-sömürge ülke topraklarındaki askeri üslerini görmemek ve kavramamakla aynı olduğu gibi, emperyalistlerle onların sosyal dayanağı, olan sınıfların "işbirlikçi" olduklarını görmemekle de aynıdır.

Olgular varolan objektiflik ise gerçeklik te bu olguların iç kanunlarına hükmeden yasalardır. Yine her "icat" belli bir ihtiyacın sonucu olarak ortaya çıkıyorsa, yani "ihtiyaçlar icadın anasıysa" bilimsel belirlemede olduğu gibi, Çekiç Güç olgusunun ortaya atılması ve Güney Kürdistan'a yerleştirilmesi de elbette belli bir ihtiyacın sonucu olarak ortaya atılmıştır. Yoksa

durup dururken ortaya atılmadı. Diyalektik materyalist teorinin emrettiği gibi hiçbir şey birden bire ortaya çıkmaz. Bunun gibi Çekiç Güç olgusu da birden bire ortaya çıkmadı. İşte burada kavranılması gereken tamda Çekiç Güç olgusunun kim ya da kimlerin çıkarları için ortaya çıktığı gerçekliğinin kavranmasıdır. İşte Çekiç Güç denilen bir olgu ortaya çıktı ama bu ihtiyaç, Kürt halkı ve ulusunun ihtiyacı olarak değil, tersine emperyalist devletlerin ihtiyaçlarını karşılamak için ortaya atılarak oluşturuldu.

Kürt halkının ve tüm ezilen halkların can düşmanı emperyalist haydutların Çekiç Gücü Güney Kürdistan'a konuşlandırmalarının altında yatan temel ihtiyacın, bu haydutların çıkarları olduğu gerçekliğini görmeyenler, Lenin'in emperyalizm üzerine tezlerini bir nebzecekte olsa kavramayanlar olur ancak.

Şimdi sorunun daha bir kavranılması için Çekiç Gücün neden Güney Kürdistan topraklarına konuşlandırılıp da, başka topraklara konuşlandırılmadıklarının nedenleri üzerinde azıcıkta olsa duralım.

Bilindiği üzere Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle birlikte başta ABD vd. emperyalist canavarlar Irak'a "ders" vermeye karar verdiler. Ki bu entrikalı planlarını ise "insan haklarını korumak", "demokrasi" vb. şeylerle süsleyip senaryolaştırdıktan sonra pratiğe geçirdiler. Daha önceleri bir dizi korsanlık yapıp başka ülkeleri işgal eden bu güçler bir anda işgalciliğe karşı oldular (!). Her zaman olduğu gibi, yine emperyalist çıkarlarının emrettiği şekilde Irak'a her türlü silah ve teçhizatla saldırdılar. Emperyalistler ve onların suç ortakları Irak'a saldırdı derken, Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesini doğru bulduğumuzu, dolayısıyla Irak'ın yanında yer almak gerektiği anlayışını savunduğumuz sanılmasın. Ki, sınıf bilinçli proletarya, bu savaşı haksız ve gerici bir savaş olarak nitelendirdiğini, dolayısıyla hiçbir tarafın yanında yer almayarak bu savaşa karşı çıktığına dair düşüncelerini ve tavrını koymuştu. Bizim burada işaret etmek istediğimiz savaşın haksızlığı yanında ABD vd. emperyalist canavarları orta-doğuya sürükleyen nedenlerin neler olduğu gerçekliğidir. Nasıl ki, Irak Kuveyt'e saldırmakla ve işgal etmekle kendi siyasi ve ekonomik çıkarları için hareket ettiyse, ABD vd canavarlarda Irak'a saldırmakla ve Kuveyt'i kurtarmakla (!) başlattıkları savaşın altında yatan, kendi siyasi ve ekonomik çıkarlarıydı.

Bu arada bir gerçeğe daha parmak basmak yerinde olur: Eğer faşist Saddam-emperyalist efendilerinden izin alarak Kuveyt'i işgal etseydi, o zaman ne böyle bir savaş çıkardı ne de böyle sonuçlanırdı. Fakat Saddam efendilerinin çıkarlarına ters düşen bir hareket yaptığı için, "cezalandırılmaktan da" kendisini kurtaramazdı. Ve öyle de oldu. Çünkü, emperyalist haydutlar kendi çıkarlarını zedeleyen çocuklarını (uşaklarını), tıpkı feodal düşüncelere sahip bir babanın kendi çıkarlarına ters düştüğü anda çocuğunu cezalandırdığı gibi cezalandırma yoluna giderler. Ve bir daha kendilerine kafa tutmalarını için de "iyiden iyiye döverler". Bunun örnekleri geçmişte olduğu gibi bugünde vardır. Sözelimi; bir Panamada geçmişte CIA'nun ajanı olan Norie-

ga ve Filipinler'deki Markos, Afganistan'da (Rusya'nın yaptığı) yapılan hükümet değişikliklerinin hepsi de bunun somut örnekleridir. İşte emperyalistlerin "Körfez savaşında" Irak yönetimine karşı uyguladıkları yöntem de geçmişte bolca yapılanlardan başka bir şey değildi.

Kısacası, emperyalist devletleri Körfez savaşına sürükleyen olgunun altında yatan temel ihtiyaç, ne "Kuveyt'i kurtarma" ne de "insan haklarını koruyup kollama" değil, ekonomik ve siyasi çıkarlarını (orta-doğu petrol ve bu alanda askeri olarak üstünlük sağlamak) sağlama almaktı.

Öz olarak savaşın nedenleri böyle iken, savaş sonrası da sözkonusu çıkarlarını daha bir sağlamlaştırmak ve çeşitli mücadele yöntemlerini denemekten de geri duramazlardı elbette. Çünkü, emperyalist çıkarları böyle emrediyordu.

Savaşta yenilgiye uğrayan Saddam ve yönetimi emperyalistlere yeterince güven vermediği ve onların güvenini sarstığı için, başta ABD olmak üzere diğer emperyalistler Saddam hükümetinin değiştirilip başka bir hükümetin yerine getirilmesi için alternatifler sundular. Fakat Saddam, hükümetten ayrılmayınca ve alternatif muhalif partilerde Saddam'ı hükümetten düşürecek güçte olmadıklarından (ki bu alternatif güçler hala da var) ABD bu planında başarılı olamadı. Saddam'ı yalnızlaştırmak için ilk olarak bu yöntemi denemekle birlikte bunun yanısıra başka yöntemlerde denemeye giriştiler. Bilindiği gibi Kürdistanî Cephe ile Irak devleti arasında uzun yıllara dayanan bir çelişki vardı. Ve ABD'de bu çelişkiyi iyi keşfetmiş olacak ki IKDP ve YNK temsilcileriyle ilişkilerini daha bir sıkılaştırarak, hem de onların zayıf yanlarından yararlanarak atağa geçti. Kürdistanî Cephenin başını çeken bu güçlerle ABD vd. emperyalist güçler arasındaki ilişkiler Körfez savaşından öncede vardı, fakat Körfez savaşını kadar boyutlu değildi.

Körfez savaşının bitiminin hemence akabinde, yani '91 Mart'ında Kürdistanî Cephenin önderliğinde ulusal temelde bir ayaklanma oldu. Ve bu ayaklanmayla bir-çok Kürt bölgesi Kürdistanî Cephenin denetimine geçti. Fakat bu gelişmeler uzun sürmedi. Dahası, Faşist Saddam diktatörlüğü bu ayaklanmayı kanla ve katliamla (emperyalistleri de yanına alarak) bastırarak kaybettiği yerleri tekrar ele geçirdi. Bu katliamlar olurken diğer taraftan da yüzbinlerce Kürt göç etmeye başladı. İşte bu olumsuz gelişmeler Kürdistanî Cephenin karakterinden kaynaklı uzlaşıcı ve teslimiyetçi yanını daha bir hızlandırarak emperyalist güçlere ve TC'ye yaklaştırdı. Ve onlardan kendilerine "destek" ve "yardım" etmelerini istedi. İşte tam da bu dönemde ABD güdümlü Birleşmiş Milletler, "insan haklarını korumak", "Kürtlere yapılan katliamları durdurmak" vb. gibi insancıl sözlerle Kürdistanî Cepheyi'de yanına alarak "Çekiç Güç oluşturulmalıdır" tartışmasını yaptılar. Ki kısa süre geçmeden de oluşturdular. Böylelikle, emperyalist canavarlar orta-doğu ve Kürdistan'daki çıkarlarını sağlama almak için bir adım daha ileriye atmış oldular. Kürdistanî Cephe ise varolan uzlaşıcı tavır ve teslimiyetçiliğini daha

bir pekiştirdi. Ve böylelikle kendini onların kucağına atmış oldu.

Çekiç Gücün "imha ve işgalci" niteliğini görmeyipte, onu Saddam'a "karşı oluşturulmuş caydırıcı" ve "Kürtleri koruyucu" bir güç olarak değerlendirenler, büyük bir gaflet ve sınıf uzlaşmacılığı içiresindedirler. Çünkü, bu karşı-devrimci gücün her halükarda emperyalistlerin orta-doğudaki çıkarlarını korumak için oluşturulduğunu yadsımakla birlikte, bu oluşumun bir misyonun da Kürdistan'da gelişmekte olan ve gelişecek sosyal kurtuluş mücadelesini bastırmak ve öte yandan ulusal kurtuluş mücadelesini de boğmak veya onların öncülerini kendi denetimleri altına almak olduğu gerçekliğidir. Daha şimdiden Kürdistan Cepheyi kendi denetimi altına aldığı gibi, bir dizi Kürt milliyetçisi akımı da reformist ve uzlaşmacı çizgiye doğru savurmuştur.

Bugüne kadar Kürdistan'ı "bölüp parçalayan" bu emperyalist canavarlar ve onların suç ortakları nasıl oluyorda bir anda "Kürtlerin koruyucu meleği" olup "insan haklarını koruyor"??? Bugüne kadar ve bugünde Kürtlerin katledilmesi için uşak iktidarları ve kendileri tarafından kullanılan silah ve teçhizatlar bu iyilik meleği (!) güçlerin değil midir? Bu anlayış ve tavırlarınızla Kürt halkı ve ulusuna ihanetin zeminlerini hazırladığının veya buna ortak olduğunuzun farkında mısınız?

Konumuzun başında Güney Kürdistan'daki "Çekiç Gücün" geçici olmadığını, uzun vadeli hesaplar için oluşturulduğunu belirtmiştik. İşte bu gerçeklik görülmediği ve uzlaşıcı davranıldığı içindir ki Kürdistan Cephe emperyalist devletlere ve TC'ye daha bir sırtını dayayarak onların kucağına oturdu. Ve PKK'ya karşı ortak bir hareketle de pekiştirmiş oldu.

"Güneş balçıkla sıvanmaz", özdeyişinde olduğu gibi, gerçekler bu kadar açık ve net iken, hala da kalkıp Kürdistan Cephenin ilişkilerini "diplomatik" ve "eşit koşullarla sürdürülen ilişkilerdir" diye lanse etmenin ve savunmanın adı, Kürt halkına olduğu kadar Kürt ulusuna oradan da dolaylı olarak dünya ezilenlerine kadar herkese zarar veren "gerici" ve "teslimiyetçi" anlayış ve tavırlar değil de, nedir? Marksist teoriye ilgi duyan ve gözü milliyetçilikten uzak herkesin görebileceği gibi, Kürdistan Cephenin emperyalist devletlerle sürdürdü geldiği ilişkiler emperyalizmden uzaklaştırmak yerine onları emperyalistlere daha çok yaklaştırdığını ve denetimlerine soktuğunu rahatlıkla görebilir.

ML-MZD bilimini savunan ve ona asgari ilgi duyan, ondan da öte tutarlı devrimci-demokrat kişi veya kişiler, hiçbir zaman ne emperyalist güçlerin kendi topraklarında üs kurmasını ne de başka güçlerin başka ulus ve ülkelerin toprakları üzerinde üs kurmasını savunmazlar. Çünkü, bu askeri güçler ezilenlerin dostu değil, düşmanıdır. Dolayısıyla bu karşı-devrimci güçlerden yardım adı altında destek de istemezler. Karşı-devrimci güçler arasındaki çelişkidenden yararlanmak farklı şey, bunlara sırtını dayayarak yardım etmek

farklı şeydir. Daha açıkçası, karşı-devrimci iktidarlar (devletler) arasındaki çelişkilerden yararlanmak demek, Kürdistan Cephinin yaptığı gibi birini diğerine tercih etmek demek değildir! Bu bilimsel anlayış ve tavrın aksini savunmaya kalkışanlar olsa olsa burjuvazi ile onun ipliğinden dokunmuş küçük burjuvalarla, onun ideolojik düzlemdeki temsilcileri olur ancak. Bu teoriye neresinden bakılırsa bakılsın (kendi özgücüne ve müttefiklerinin gücüne güvenmeyen) bu teorinin reformist/revizyonist ve oportünist düşünceler olduğu ortada.

Evet, Güney Kürdistan'daki cephenin başını çeken IKDP ve YNK ulusal niteliğe sahiptirler, fakat bu güçlerin ulusal niteliğe sahip olmaları başka şeydir, bu güçlerin desteklenmesi ise başka şeydir. Dahası, bu güçlerin ulusal niteliklerini tespit etmek farklı bir durumu oluştururken, bu güçleri karşı-devrimci olarak nitelendirmek ise farklı bir durumdur. Bunlar birbirine karıştırılmamalıdır. Bunun açılımını konumuzun akışı içerisinde yapacağız.

Çelişkilerden yararlanmak demek birinden vazgeçip (Irak'tan) diğer güçlere sırtını dayamak değildir dedik. Ve Irak'tan kurtulayım da kim gelirse gelsin anlayışı ve tavrı Kürt halkına ve ulusuna ihanettir. Hem Irak'la tüm bağlarını kesmeyen bir hareket "bağımsız" olamayacağı gibi, emperyalist devletlerle de bağını kesmeden bağımsız olamaz. Aksini düşünmek gerçekleşmesi imkansız bir ütopyadır! Burjuva önderlikli ulusal kurtuluş hareketlerinin tarihsel tecrübeleri göstermiştir ki, ulusal burjuva önderlikli hareketler birinden kopmadan diğerine bağlanıyorlar. Yani, emperyalizmden kopmadan ona bağlanmaktadır. Bu bağlamda, Güney Kürdistan'da etkin olan güçlerin, gerek çekiç güce evet demeleri ve onu davet etmeleri, gerek emperyalist icazetli federasyon ilanları ve gerekse emperyalist devletlerin ve TC'nin emriyle PKK'ya karşı harekate katılmaları bu bağlanmanın birer somut göstergesi değil midir? Aksini iddia eden varsa, o gerek emperyalizmin karakterini gerekse Kürdistan Cephine (IKDP ve YNK) karakterini bilmiyor ya da kavramıyor demektir.

Çoğunluk Kürt milliyetçisi akımlar, "nasıl olurda emperyalizm Kürt fedarasyonunun kurulmasına izin verir?", "bu emperyalistlerin karakterine ters düşmez mi"? gibisinden sorular sorabilirler. Evet, ilk bakışta bu durum çelişkiler arz etmektedir. Fakat olgular, neden ve sonuçlarıyla birlikte somut bir biçimde tahlil edildiği zaman hiçte çelişkili olmadığı ortaya çıkar.

Lenin'in emperyalizm ve ulusal sorun üzerine yazdığı tezlerinden haberi olan herkes, finans kapitalin, ulusal pazarlara tek başına hakim olmak isteyen ve kendisine karşı çıkan ulusal hareketlere karşı olduğunu görür. Çünkü, bu tip hareketler (anti-emperyalist) kendi çıkarlarını zedelemektedir. Dolayısıyla, kendi çıkarlarını zedelemeyen ulusal hareketlere ancak izin verirler. Buradaki açık amaç kendi çıkarlarını korumak ve sağlama almaktır. Ki bu da emperyalist devletlerin rekabet bilimine bağlı olarak ortaya çıkar. Bu, emperyalist savaşların olduğu dönemlerde farklı bir biçim alırken relatif (ge-

çici) barışın olduğu dönemde ise farklı biçimler alır. Daha açık bir deyişle, emperyalist devletler bu tip dönemlerde kendi çıkarlarını sağlama almak için ulusal hareketi kendisine yedeklemek ister. Emperyalistler açısından tek amaç bu iken, burjuva nitelikli ulusal hareketler ise, kendisinden güçlü ege-men ulusa ya da başka güçlere karşı mücadele ederken emperyalistlerden veya kimi faşist devletlerden destek almak için bu tip durumları "bulunmaz bir fırsat olarak değerlendirirler.

İKDP ve YNK'nın bırakalım emperyalist güçlerden direkt olarak yardım istemelerini, bu güçler çatışma halinde oldukları güçlerden dahi geçmişte yardım almışlardır. Açıkcası, İKDP ve YNK arasındaki kardeş çatışmasında, İKDP lideri M. Mustafa Barzani, İran şahı Rıza Pehlevi'den yardım isterken, YNK lideri Talabani ise Irak faşist diktatörlüğünden yardım isteyerek onlara sığındılar. Bu gibi karaktere sahip hareketler zor ve güçsüz durumda kaldıklarında kendi sınıf yapılarının gereği, "denize düşen yılanı sarılır" özdeyişinde olduğu gibi onlar için düşmanın büyüğü-küçüğü pek önemli değil, yeterki kendisine "yardım ve destek" versinler. Geçmişte gerek Rusya, gerek Amerika ve gerekse diğer emperyalist devletler bu yola başvurdukları gibi bu günde başvurumaktadırlar. Lenin'in konuya ilişkin sözlerini aktarırsak yerinde olur:

"... Finans kapital açısından tek tek küçük ulusların sahip olabilecekleri kadar, hatta "siyasi bağımsızlığa kadar" (abç) demokratik özgürlüğe sahip olmalarına razı olmak, böylece "kendi" askeri operasyonlarının zarar görmesi tehlikesini kaldırmak, sadece 'elde edilebilir' değil, tröstler için, kendi emperyalist politikaları için, kendi emperyalist savaşları için bazan daha kârlıdır. Siyasi ve stratejik, ilişkilerin özelliğini görmezlikten gelmek ve "emperyalizm" kelimesini ayırım gözetmeden, ezberden tekrarlamak, Marksizmden başka herşeydir." (MBK ve Em.Ek)

Görüldüğü gibi, emperyalizm ekonomik/siyasi ve askeri çıkarları için ezilen ulusların demokratik istemlerine razı olur. Hatta "siyasi bağımsızlıklarına kadar." İşte çekiç gücü Güney Kürdistan'da konuşlandırmaları ve arkasından da Kürt federasyonuna izin vermelerinin altında yatan temel gerçeklik, sözkonusu çıkarlardır.

Ekonomik çıkarlarının başında orta-doğu petroleri gelirken, siyasi çıkarlarının başında ise, gerek Kürdistan'da gerekse diğer orta-doğu ülkelerinde olsun gelişmekte olan sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini bastırmak, boğmak veya kendi denetimi altına almak için ortadoğuda siyasi denetimi elinde tutmaktır. Ki, bu denetimi sağlamak ve operasyonlarını gerçekleştirmek için de çekiç gücü devreye sokmuştur. Emperyalizmin federasyona izin vermesinin bir nedeni de, Kürtlerin federasyonu atlayarak "bağımsız bir devlet" kurma haklarını engellemek ve federasyonla Kürtleri denetim altında tutmaktır. Bunların yanında bir de Saddam yönetimine karşı askeri operasyonlarını sağlamak için çekiç gücü kullanmaktır. Sonuçta, bu gibi oluşumlara mücadele etmesi ve oluşturmasının tek nedeni varsa o da emperyalistlerin

çıklarının olduğu gerçektir. Yoksa, amaçları, ne insan haklarını korumak (!) ne de Kürtlerin katledilmesini önlemektir. İnsan haklarının ve ezilen halkların bir numaralı düşmanı ve kanemcileri olan emperyalistlerin, insan hakları savunucusu ve kürt dostu oldukları görülmemiştir. Çünkü onlar iyiden/güzelden yana herşeyin baş düşmanlarıdır!...

Evet, Kürdistanı Cephe ile emperyalist devletler (başta ABD) arasındaki işbirliği sonucu Kürt federasyonu kurulacağı açıklanırken, faşist TC yetkilileri bundan tedirgin oldular, fakat bu tedirginliklerinin görüntüde olduğunu da söyleyelim. Bu güçleri tedirgin eden yan, federasyonun kurulduğu veya kurulacağı değil, "bağımsız bir devlet haline dönüştürüleceği ihtimaliydi" Fakat, Kürdistanı Cephe yetkilileri emperyalistlerle anlaştıkları üzere, yani "biz Irak'ın bütünlüğünü bozmayacağız, bu bütünlüğü koruyacağız, dolayısıyla bağımsız devlete doğru gitmeyeceğiz" gibi sözler verdiğinden ve onların (emperyalistler) sözlerinden çıkmayacaklarına dair açıklamalarda bulunmakla, arkasından da TC ile birlikte PKK'a karşı ortak hareket düzenlemeleri için teminat verince ve bunu da pratikte uygulayınca faşist TC'nin görüntüdeki tedirginliği de giderilmiş oldu.

Toparlayacak olursak:

Çekiş güç, dünya halklarının can düşmanı emperyalistler ve onların suç ortakları tarafından Güney Kürdistan'da topraklarının üs olarak kullanılmak üzere oluşturulan "imha" ve "işgalci" askeri bir ordudan başka birşey değildir.

Emperyalist güçlerin yarı-sömürge ve sömürgelerdeki askeri üsleriyle Çekiş Güç arasında nitelik farkı yoktur. Her ikisi de, emperyalist yağmacılık ve onun çıkarlarının koruyucusudur. Dolayısıyla, çekiş gücün oluşturulmasının altında ne "insan hakları" ne de Kürt sevgisi (!) yatıyor. Bu yönlü sözler emperyalistlerin kendi planlarını gerçekleştirmek için birer aldatmacadan başka hiçbir anlam ifade etmiyor.

Çekiş Gücün niteliği ve üstlendiği misyon bu kadar açık iken, buna karşın Kürt milliyetçisi akımların hala da bu gücü "koruyucu kalkan", "Caydırıcı güç", "Kürt federasyonu için güvence" vb. gibi gerekçelerle savunmaları ve buna oy vermelerinin altında yatan gerçeklik, sınıf mücadelesi yerine uzlaşmacılığı, direnme ve ilerleme yerine teslimiyet ve yozlaşmayı, özgücüne ve müttefiklerine güvenme yerine, dış güçlere ve düşmanlara güvenmeyi, devrim yerine düzen içi değişiklikleri tercih etmeyi vb. teorize eden düşünceler olduğu açıktır. Bu düşüncelerin sınıf dokusu burjuva ve küçük burjuva sınıf dokusudur. İşte bu sınıf dokularının bir sonucudur ki çekiş gücün kalmasına evet, gitmesine hayır demekteler!..

Marksist olduğunu iddia eden, bırakalım marksistliği bir kenara tutarlı demokrat-devrimci bir kişi ya da kişiler dahi "imha ve işgal" edici gericiler orduların kendi topraklarında üslenmelerine karşı çıktığı gibi başka ulusların

topraklarında üslenmelerine de karşı çıkar. Ve bu üslerin kurulmasını istemez!... Çünkü, devrimci-demokratlığın önemli kriterlerinden birisi de ilhak ve işgalciliğe karşı olmasıdır!..

Kısacası, Birleşmiş milletler ve çekiç gücün niteliği ve misyonu kavranamadan emperyalizme karşı doğru bir yöntemle mücadele edilemeyeceği gibi, onun dümen suyuna da girilebilir.

SINIF BİLİNÇLİ PROLETARYA BÜTÜN ULUSAL HAREKETLERİ NİTELİĞİNE BAKMADAN DESTEKLER Mİ?

Konuya Lenin yoldaşın şu tümceleriyle giriş yapalım. "Hiç şüphe yok ki her ulusal hareket ancak demokratik burjuva hareketi olabilir. Çünkü, geri kalmış ülkelerde nüfusun büyük çoğunluğu burjuva kapitalist ilişkileri temsil eden köylülerdir."

Evet, Lenin'in de oldukça bilimsel bir tanımlamayla ortaya koyduğu gibi, bütün ulusal hareketler burjuva-demokratik nitelik taşır. Ancak bunun yanı sıra da, yani her ulusal hareket "burjuva demokratik nitelik taşıyor" ve dolayısıyla da "kayıtsız şartsız desteklenmelidir" diyen anlayış sahiplerini de açık ve net bir dille mahkûm etmekten de geri durmayarak şunları söylüyor:

"Burjuva demokratik hareketten söz edersek reformcu hareketle devrimci hareket arasındaki bütün ayrımı silip atmış oluruz. Oysa o ayrımın son zamanlarda geri kalmış ve sömürge ülkelerde ayan beyan ortaya çıkmıştır. Çünkü, emperyalist burjuvazi reformcu hareketi ezilen milletlere de sığınak için elinden geleni yapmaktadır. Sömürücü ülkelerin burjuvazisi ile sömürge ülkelerin burjuvazisi arasında belli bir yakınlaşma olmuştur. Öyle ki çok kere delki de çoğunluk hallerde ezilen ülkelerin burjuvazisi bir yandan ulusal hareketi desteklerken, öte yandan emperyalist burjuvazi ile tam bir anlaşma içerisindedir. Bütün devrimci hareketlere ve devrimci sınıflara karşı onunla güç birliği yapmaktadır. Bu komisyonda tartışma götürmez bir biçimde kanıtlandı ve tek doğru tutumun bu ayrımı dikkate almak ve "ulusal devrimci" terimini kullanmak olduğu kararlaştırıldı. Bu değişikliğin anlamı şudur: Biz Komünistler olarak sömürgelerde burjuva kurtuluş hareketlerini ancak gerçekten devrimci bir ruhla eğitip örgütlememize engel olmadıkları taktirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Bu şartlar yoksa bu gibi ülkelerde komünistler ikinci enternasyonal kahramanlarının da saflarında yer aldıkları reformist burjuvazi ile mücadele etmelidirler." (III. Enternasyonal Konferansı sf. 65).

Şimdi bu uzun pasajdan çıkarılması gereken sonuçları aktaralım ve orada da İKDP ve YNK ile olan ilişkisini ortaya koyalım.

1) Bütün ulusal hareketlerin burjuva-demokratik nitelikli olması;

2) Emperyalist burjuvazinin reformcu hareketi ezilen uluslara ve lkele-re sokması ve sömürücü ülkeler burjuvazisiyle sömürge ülkelerin burjuvazi-si arasındaki belli yakınlaşmanın olması,

3) Ezilen ve sömürge ulusların burjuvazisinin bir yandan ulusal hareketi desteklemesi, öte yandan emperyalist burjuvaziyle tam bir anlaşma çerisinde olması, dolayısıyla devrimci hareket ve sınıflara karşı onunla işbirliği çerisinde oluşu,

4) Bütün bunların sonucu olarak ulusal hareketlerin "Ulusal Devrimci" ve ulusal devrimci olmayan hareketler diye ikiye ayrılması; bundan hareketle de desteklenecek ulusal hareketler, desteklenmeyecek ulusal hareketler sonucuna varılması; ve burjuva kurtuluş hareketlerini ancak gerçekten devrimci bir ruhla eğitip rgtlenmemize engel olmadığı taktirde destekleneceği koşulları ne sürülmektedir.

Bundan hareketle IKDP ve YNK'nın niteliği ve neden onu desteklemediğimizi (PKK ile çatışmalarında) bir kez daha ortaya koyalım.

Birincisi, IKDP ve YNK'nın hala ulusal niteliğini taşıdıklarını belirtelim. Fakat bu ulusal nitelikleri devrimci değil yani burjuva-demokratik bir yanları olmasına karşın, ulusal devrimci niteliklerini yitirmişlerdir.

Çünkü, bir yandan ulusal hareketi desteklerken, diğer yandan emperyalizmle btneşmiştir. Ki bu ulusal niteliği de Irak işgal ve ilhaklılığıyla sınırlıdır. Emperyalizme ise karşı değildir. Bu hareketlerin geçmişte de emperyalistlerle uzlaşıcı ilişkisi vardı, fakat bu ilişkisi bugünkü gibi bir teslimiyetiliğe dnşmemiştii.

Bir hareketin işgalciliğe karşı olması (kendisi ve efendileri için), o hareketin karşı-devrimci ve işbirlikçi olmadığı anlamına gelmez ve gelmemelidir. Sözgelimi, ankayşek kliğinin Japon işgalciliğine karşı olması onun ulusalcı yanıyla birlikte, karşı-devrimci niteliğini gizlemiyordu. Dahası da işgalciliğe karşı olan karşı-devrimci gçlerle ittifaka (Ulusal temelde) gitmek farklı bir şeydir, bu güçleri ulusal devrimci nitelendirip-nitelendirmemek veya destekleyip desteklemek farklı şeydir.

Somut bir örnek sunacak olursak 19. yy'da Marks ve Engels Polonya'nın arlık Rusya'sına karşı ulusal hareketini desteklerlerken, bir arlığın geri karakolu durumuna gelecek ek ve Slav ulusal hareketini desteklemiyordu. Biri si dünya halklarının jandarmasını zayıflatırken, diğeri bu jandarmayı (arlığı) güçlendiriyordu.

İşte bunun gibi bugün de IKDP ve YNK'nın baştta dünyanın jandarması olan ABD emperyalizminin kucağına oturarak ve Güney Kürdistan'daki bir destek gücü durumuna geldiği ve de iteki devrimci hareketlere karşı uyguladığı (PKK olsun, Adiri sori Kürdistan hareketine olsun) karşı-devrimci hareketleri tam bir "işbirlikçi" ve "karşı-devrimci" niteliğe bürünmüştür. Bunun

somut örneklerini ise çekiç gücün oluşturulması için davetiye çıkarmaları ve ona hala evet demeleri, Kürt federasyonunu emperyalist devletlerin müsadeseyle kurmaları ve çekiç gücün şemsiyesi altına sığınarak korumaya kalkışmaları, PKK'a karşı TC ile birlikte ortak hareket yürütmeleri ve "Adiri Sori Kürdistan" adlı örgütün karargahını basarak silahsızlandırmaları vb. vb.

İşte IKDP ve YNK bu niteliğe sahip olduğu için ve Kürt federasyonu emperyalist devletlerin ebeliğinde kurulduğu için desteklenmedi ve meşru görülmedi. Aynı şekilde federasyonun oluşturulacağı kararının hemen arkasında PKK'ya Güney Kürdistan'dan gitmesi için ultimatoların yayımlanması ve arkasından TC ile birlikte PKK'ya karşı yürüttükleri hareket elbetteki sınıf bilinçli proletarya tarafından desteklenemezdi. Yeri gelmişken bu husus üzerinde tekrar duralım:

PKK ile Kürdistanî Cephenin (IKDP ve YNK) çatışmasını biz de istemedik. Fakat, bir şeyi istemek farklı şey, objektif gerçekler ise farklı şeydir. Yani istekler ile gerçekler aynı şey değildir. Bilindiği gibi, Kürdistanî Cephe PKK'yı öylesine bir cendere içerisine almıştı ki, yani kendisi isteklerini (güneye çekilme, federasyonu tanıma, TC'ye karşı eylem yapmama vb.) koşulsuz şekilde kabul etmelerini ve her yönüyle kendi çıkarlarına ters düşmelerini istiyordu. Ve buna ek olarak ta "PKK çıkmazsa bölgeden zorla çıkartacağız" diye de TC ve emperyalistlere söz vermişlerdi. Ki PKK bu istekleri kabul etmemekle de doğru yaptı. Şunu da söyleyelim ki, Kürdistanî Cephe çok iyi biliyordu ki PKK bu istekleri kabul etmeyecek. Bunları bilmelerine karşın bu istekleri dayatmalarının altında yatan tek bir gerçeklik vardı, o da bunları kılıf yaparak TC ile birlikte PKK'ya karşı hareket düzenlemek ve darbe vurmaktı. PKK'nın bu gerici ve teslimiyetçi istekleri kabul etmemesi doğru ve yerinde bir tavır olduğu gibi savaşa tutuşması da doğal olarak doğru ve meşru bir tavidir. Nevroz Ateşi'nin iddia ettiği gibi, PKK'nın "yanlışlığı, IKDP ve YNK'nın isteklerini kabul etmemek" değil, bu savaşa girerken "mevzi" (cephes) savaşına tutuşmasıydı. Yani, tamamıyla gerilla savaşına ters düşen bir taktik hataydı. Daha açıkçası aldıkları "ağır darbeler" IKDP ve YNK'nın isteklerini kabul etmemesi sonucu değil, taktik hatalarının sonucuydu. Durum böyle iken, yani bir taraftan emperyalistler ve TC'nin sözüyle hareket eden ve bu güçlerle birlikte PKK'ya karşı harekete girişen karşıdevrimci ve işbirlikçi güçler varken, öte yandan emperyalizme ve TC'ye darbe vuran ulusal devrimci bir güç varken, elbetteki buradaki tek doğru tavır PKK'yı desteklemek olacaktır. Bunun dışında başkaca doğru tavır olabilir mi?

Burada yeri gelmişken PKK'nın, IKDP ve YNK'nın isteklerini çatışmalarının seyri içerisinde kabul etmelerini uzlaşmacı ve teslimiyetçi bir tavır olduğunu da belirtmekten geçemeyeceğiz. Bu, PKK'nın iddia ettiği gibi, "iki adım ileri bir adım geri taktiği değil", tamamıyla uzlaşmacı ve teslimiyetçi bir tavidir. Bunu kabul etmemek ileride ortaya çıkacak teslimiyetçi ve uzlaşmacı

tavirlara da prim vermektir. Böyle bir taktik olamaz. Yani, bir yandan Krdistani Cepheyi "emperyalizm ve TC'nin uşağı olarak hain" değerlendireceksin ve öte yandan bu gclerle çatıŐmaya oturacaksın, arkasından da zoru görünce bu gclerin niteliklerini gözardı ederek onların isteklerini kabul edeceksin! Böylesine tutarsızlığa ve taktiğe de pes doğrusu! Madem ki böyle bir anlayıŐmayı (hem de tek taraflı) kabul edecektiniz, başından niye kabul etmediniz diye adama sormazlar mı? Eğer kendi içinizde tutarlı olmak istiyorsanız (ki, tutarlılık beklenemez de) böyle bir savaşa oturduğunuzun özeleŐtirisini de yapmalısınız!... Bize göre savaşa oturmanız taktik (mevzi-savaşı vererek) hata dışında doğru idi. PKK'nın bu yönlü tavırları (pragmatik, uzlaşıcı ve reformist) ve anlayıŐlarının yeni olmadığı bizce açıktır. Bu yönlü anlayış ve tavırlar sergilemelerinin kendi burjuva milliyetçi niteliklerinden kaynaklı olduğu da açıktır!.

Kısacası PKK'nın ilk tavrı doğruydu ve desteklenmeliydi. Ki, sınıf bilinçli proletarya da aynen öyle yaptı.

Burada Şu soruyu sormadan geçmeyelim: Diyelim ki, Krdistani Cephe, PKK değil de bir KAWA vd. ulusal devrimci gclere "buradan ık git veya çıkmazsan benim istediğim platformda hareket edeceksin, yani benim ıkarlarınm doğrutusunda faaliyetlerini ancak yrtebilirsin" derse ve bu yönlü dayatmalarda bulunursa ve arkasından da sen bu isteklere uymadın diye sana saldırırsa, o zaman tavrın bu gclerin istediklerini kuzu kuzu kabul etmek mi olacak, yoksa bu gclere karşı her türlü mücadele yürüterek savaşmak mı? Newroz Ateşi kendisinin sınıf hareketinin ideolojik düzlemdeki temsilcisi olduğunu (!) iddia ediyorsa (ki kendisini öyle görmektedir), doğru anlayış ve tavrın birincisi değil de ikincisi olduğu açık değil mi? Ama görülen o ki, Newroz Ateşi ya durumun bilincinde olmadan PKK'nın Őahsında Krdistani Cephenin dediklerini kabul etmemekle eleŐtirmekte, ya da soruna bilinçli ve faydacı (IKDP ve YNK ile arası bozulmasın diye) bir Şekilde yaklaŐarak uzlaŐıcılıđı ve teslimiyetçiliği tercih ediyor. Çünkü başka bir alternatif olamaz! Bir yandan IKDP-YNK ve PKK'yı parçacı ve faydacı diye nitelendireceksin ve bununla da kalmayıp PKK'yı Krdistani Cephenin ileri sürdüğü (güneye çekilmeleri, federasyonu tanınmaları vb.) ve dayattığı "istekleri kabul etmedi" diye eleŐtireceksin ve üstelik de "IKDP ve YNK böyle bir çatıŐmayı istemiyordu" diye bu gcleri savunacaksın, bunun adına da ilkeli (!) mücadele diyeceksin. Neresinden bakılırsa bakılsın uzlaşıcı ve faydacı bir anlayış olduğu ortada değil mi? Krdistani Cephenin o gerici istem ve dayatmalarına hizmet ettiklerinin farkındalar mı acaba?

Bu arada Güney Kürdistan'da kurulmuş Kürt Federasyonunun sözkonusu gcler tarafından yaŐatılmasının da meul olduğunu söyleyelim. Bu durumun açılımını kısıcıkta olsa yapmakta fayda var.

Öncelikle bilinmelidir ki, sırtını emperyalistlere vd. karşı-devrimci dış gclere dayayarak ve onların icazetiyle kurulan/kurulacak ve de onların

şemsiyeleri altında korunmaya çalışan "mevzilerin" kalıcı olması veya ileriye (bağımsız devlet) götürülmesi imkansızdır. Çünkü, kendi özgüçlerine dayanarak elde edilmeyen mevzilerin arkasındaki "destek" güçler bu güçlerini çekmeleri halinde korunup yaşatılamaz. Çünkü, sözkonusu oluşum (federasyon) emperyalist devletlerin ebeliğinde ve onların çıkarları için oluşturulmuş bir oluşumdur. Bunun yanısıra yani Kürdistanı Cephe (IKDP ve YNK özellikle) emperyalist haydutlar ve dış güçlere sırtını dayamanın ve onların işbirlikçilik yapmakla birlikte, Irak devletiyle de bağlarını koparamamıştır. Dahası, sözkonusu federasyon faşist Irak diktatörlüğü ile bağlarını koparmadan bağlanmış durumdadır. Dolayısıyla, özgür-bağımsız bir oluşum değildir. Ki, bu güçlerden özgür ve bağımsız bir oluşumu beklemekte hayal olur. Çünkü, gerek çok uluslu devletlerde gerekse tek uluslu devletlerde, ezenegemen sınıflar ve onların efendisi emperyalist canavarlar alt edilmeden ne ezilen halklar gerçek kurtuluşa kavuşur, ne de ezilen uluslar. Buna muktedir güç, ancak ve ancak proletarya sınıfı ve onun öncü partisidir. Bunun dışındaki güçler ulusal hareketlere önderlik etse de ve şu veya bu şekilde uluslar kendi kaderini tayin etseler de, bu mücadele tüm ezen sınıfları hedeflemediğinden uluslar gerçek kurtuluşlarına yine kavuşamazlar!

Newroz Ateşi vd. milliyetçi düşünce sahipleri, Kürdistanı Cephenin TC ile birlikte PKK'ya karşı yürüttüğü hareketin esas nedenlerini, emperyalistlere ve TC'ye verilmiş bir söz olarak görmemekle birlikte, emperyalist haydutlar ve TC ile olan ilişkilerinin nedenlerini de "normal" ve "ilkeli diplomatik" ilişkiler olarak lanse etmekten de geri durmuyorlar. Dahası, Kürdistanı Cephe'nin, "bizim emperyalistlerle ilişkilerimiz ilkelidir", "onların izniyle federasyonu kurmadık", "onlarla ilişkilerimizi 'eşit koşullar' ve eşit yararlar temelinde sürdürüyoruz" vb. söylemlerine o kadar inanmış ve bu çizgilerinin etkisindedirler ki "Irak'a canını vermektense emperyalist güçlere topraklarını üs olarak kullandırmalarını" "diplomatik bir pazarlık" olarak teorileştirmekte ve savunmaktalar. Bunu da Lenin yoldaşın "haydutlara canını vermektense parayı verirsın" sözleriyle, hem de içini boşaltıp yozlaştırarak resmileştirmekteler. Bakınız konuya ilişkin söyledikleri aynen şöyledir: "Kürdistanı Cephe Kürdistan ülkesini haritadan silmek isteyen sömürgeci Irak rejimine karşı uluslararası alanda oluşan uygun ortamda, varolma ve ulus olarak ege-menlik hakkını kullanıyor. Ya parayı, ya canını isteyen soyguncular karşısında katil Irak'a canını vermektense canını kurtarmak için parasını isteyen diğer soyguncularla pazarlık yapıyor. Elbette istenen soygunculardan kurtulmaktır." (Newroz Ateşi Aralık sayısı).

Lenin yoldaşın, "*önünde duran soyguncu haydutlardan canını kurtarmak için, parayı verirsın*" sözleri prensip olarak doğrudur. Bu anlayış yanlış değil, fakat Newroz Ateşi Lenin'in sözlerinin içini boşaltarak karükatürize etmektedir. Şöyle ki:

Birincisi, Lenin Sovyetlerin Birliği'nin selameti için, yani bütünün canını

korumak için parçayı feda etti. Dolayısıyla Brest-Litovski (1918 Almanya ile yapılan antlaşma) antlaşmasında bir adayı Almanlara vermeyi uygun gördü. Fakat Kürdistanî Cephe hangi bütünün canını kurtarmak için parçayı (toprakları) feda etti?

İkincisi, Kürdistanî Cephe Kürdistan halkının canını Irak diktatörlüğünden kurtardı mı? Hayır, kurtaramadı. Çünkü, Irak diktatörlüğünden kurtarayım derken bu kez de canını emperyalizme teslim etti. Oysa Lenin, parasını verirken (adayı) bütünün canını kurtardığı gibi, başka haydutlara gel-yeye diye teslim edip davetiye çıkarmadı.

Üçüncüsü, Kürdistanî Cephe Irak haydutlarından Kürt halkı ve ulusunun canını kurtarmak için emperyalist haydutlarla pazarlık yapmıyor, kendi ulusal pazarlarında kendisinin (ekonomik çıkarları gereği) söz sahibi olması için emperyalistlere daha bir sığınıp pay almak istiyor.

Dördüncüsü, Kürdistanî Cephenin Kürt ulusu ve halkının canını kurtarmak için emperyalist soyguncularla parasal pazarlıklara girerek Irak diktatörlüğünden kurtardığını söyleyenler, Irak diktatörlüğünden daha büyük olan bu canavarları görmedikleri/göremedikleri gibi, bu haydutların silahlarıyla gerek geçmişte gerekse bugün Güney Kürdistan ve diğer halklarının canı ve kanının alındığını göremeyenlerle aynıdır.

Beşincisi, Lenin bütünün canını kurtarmak için parasını (adayı) Alman haydutlarına verirken, onun dışındaki haydutlara davetiye çıkarmadığı gibi, Almanlardan kurtulayım da kim gelirse gelsin teslimiyetçiliği ve ihanetine düşmemiştir. Oysa Kürdistanî Cephe Irak'tan kurtulayım da (ki ondan kurtulduğu söylenemez) kim gelirse gelsin derdinde. Yani, onun için Irak dışındaki bütün güçler Kürt halkının dostu ve sevgilisidir. Öyle olmasaydı Çekiç Güce davetiye çıkartıp PKK'ya karşı savaşır mıydı?

Sözün özü, Kürdistanî Cephenin "diplomatik pazarlıklar" adı altında lanse ettirilmeye çalışılan ilişkileri, ne karşılıklı eşit koşullara dayalı eşit ilişkilerdir, ne de Kürt ulusu ve halkının Irak diktatörlüğünden canını kurtarmak çabasıdır. Ve Lenin'in sözkonusu sözlerinin de sadece ve sadece ismi dışında Kürdistanî Cephe'nin "haydutlardan kurtarılması (!) hiçbir benzerliği yoktur. Ve Nevroz Ateşi bu benzetmeyi yapmakla her ne kadar da Çekiç Güce karşı çıkıyorsa da, bunu dolaylı olarak savunduğunun da farkında değil! Çünkü, "Kürdistanî Cephe'nin Kürtlerin canını kurtarmak (!) için (Irak'tan) parasını verdiği güçler emperyalistler ve onun simgesi olan Çekiç Güç'tür.

Newroz Ateşi vd. bir-çok milliyetçi düşünce akımının Kürdistanî Cephelyi (özellikle de IKDP ve YNK'yı) "Ulusal devrimci" bir niteliğe sahip olduğuna dair oldukça çaba içerisinde olduklarını gösteren çokça sözleri var, fakat biz bunların hepsini aktarmaya gerek görmüyoruz. Çünkü yukarıya, aktardığımız ve eleştirisini yaptığımız anlayışları Kürdistanî Cephe'nin gerçek ni-

teligini (karşı-devrimci, işbirlikçi ve hain) gizlediklerinin açık kanıtıdır.

Sonuç Yerine:

Birleşmiş Milletler örgütü tamamıyla emperyalist nitelikli olup karşı-devrimci bir oluşumdur. Bu oluşum içerisinde esas olarak ABD'nin borusu ötmektedir. Dolayısıyla bu oluşum, bugün emperyalist devletlerin başka ülkelere yaptığı saldırıları meşrulaştırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Güney Kürdistan'da konuşlandırılan Çekiç Güç, diğer ülkelerdeki askeri üslerden farklı olmadığı gibi onlardan daha tehlikeli bir askeri güçtür. Daha açıkçası, emperyalist haydutların Güney Kürdistan ve orta-doğudaki siyasi ekonomik ve askeri çıkarlarını korumak için oluşturulan işgalci ve imha edici korsan bir güçtür.

Çekiç Güç hiçbir zaman Kürt halkı ve ulusunun dostu olamaz. Tam tersine Kürt ulusu ve halkının sırtına indirilmiş bir hançer gibidir.

Çekiç Güç'ün şemsiyesi altına sığınarak, yani onu davet ederek ve onun kalmasını istemek, emperyalizme ve onun suç ortaklarına dolaylı-dolaysız hizmet etmek olduğu gibi, Kürt ulusu ve halkına da zarar vermektir.

Çekiç Güç'ün oluşturulmasıyla Kürt ulusu ve halkı zarar görürken, emperyalistler ise kârlı çıkmıştır. Çünkü bu gücün oluşturulmasıyla birlikte reformist/revizyonist vb. akımlar daha bir yozlaşmaya ve teslimiyetçiliğe savruldu.

Kürt federasyonu, başta ABD canavarı olmak üzere diğer emperyalistlerin icazetiyle kuruldu.

Kürt federasyonunun başını çeken IKDP ve YNK, geline aşamada tamamıyla anti-emperyalist niteliğini yitirerek emperyalizmin kucağına oturmuş işbirlikçi karşı-devrimci yapılarıdır.

Her ulusal hareket burjuva demokratik nitelik taşımaya karşın, ulusal devrimci değildir.

Sınıf bilinçli proletaryanın desteklediği/destekleyeceği hareketler ancak ve ancak "ulusal devrimci" hareketler olur.

Sınıf bilinçli proletaryanın, PKK'ya karşı yürütülen harekatta (Kürdistanı Cephe ve TC'nin ortak hareketi) PKK'yı destekleme tavrı doğrudur.

PKK'nın tavrı ise, taktik hata (mevzi savaşı) ve çatışmaların seyri içerisinde Kürdistanı Cepheyle anlaşması (teslimiyetçi bir şekilde) dışında ilk tavrı doğru idi ve desteklenmeliydi.

Anti-emperyalist olunmadan, ne marksistlik ne devrimci-demokratik ve ne de "ulusal devrimcilik" konumunda olunur.

Ezilen halkları olduğu gibi ezilen ulusları da gerçek anlamda kurtuluşa götürecek bir güç varsa, o da proletarya sınıfı ve öncüsü sınıf partisidir.

Bunun dışında, yani sınıf esasına dayalı yürütülmeyen bir mücadele ne halkları ne de ulusları gerçek özgürlüğüne kavuşturamaz!

Dolayısıyla bu kurtuluşu hızlandırmak için de, bir yandan küçük burjuva kaynaklı olan marksizme yabancı her türlü düşünce akımına karşı ideolojik mücadeleyi yürütürken öte yandan ise ML-MZD bilimi ışığında (silahların eleştirel gücüyle) pratiğe yüklenmeye daha çok gereksinim vardır...■

Şubat '93

Troçkizmle harmanlanan dogmato-revizyonizmin sefaleti ve Hoca'nın müritlerinin havı dökülmüş incileri (I)

"Genel çizgi, üretim ilişkilerinin adım adım değişmesi demektir. Staline göre, mülkiyet sistemi üretim ilişkilerinin temelidir. Yoldaşlar bunu iyi kavramalıdır. Şu anda hem özel mülkiyet hem de sosyalist kamu mülkiyeti yasaldır ama özel mülkiyet giderek yasadışı olmaktadır." (Mao Zedung)

Özgürlük Dünyası'nın 47. sayısında "Mao Zedung ve Çin Devrimi Üzerine Bir Özet" başlıklı bir makale yer aldı. Mao'nun bütünlüklü eserini eleştirme iddiasıyla kaleme alınan makale, yalnızca mantığın ve marksizmin açıktan ihlalini değil, eleştirel tutum yokluğunun da en şaşırtıcı, en sefil örneğini veriyor.

Gülünç bir cüratkârlıkla Mao'nun öğretilerine yöneltilen eleştiriler, teorik-ideolojik gıdasını Troçkizmle malgalanmış Hocacı dogmatik Revizyonizmden almaktadır. Hocacılığın malum müritleri çevresinde bile utangaçça savunulduğu ve yaşanan onca pratiğin Hocacılığı bir kenara bıraktığı bu özgün siyasal süreçte hala bu silahla Mao'nun bilimsel öğretisine saldırmak, akıllı görünme yolunda çocukça çaba sarfetme gülünçlüğüne düşmek demektir. Üstelik bu saldırı, gerçekleri gizleyerek, ya da onları bölük pörçük edip bütünlüklü mantık silsilesinden kopararak, gelişigüzel seçilerek yapılmışsa, bu, daha işin başında gemiyi karaya oturtmaktadır.

Mao'dan öğrenmesi gerekenler, "Öğretmeye" kalkışarak tam bir teorik-siyasal güldürü sergilemişlerdir. Yaşam en iyi öğretmendir. Yaşamın, pratiğin görüş açısı ilk ve temel olandır. Ve yaşam Mao'nun değil, Hocacılığın üzerinden atlamıştır. Dünyanın bu yeni dönemecinde Mao'nun bütünlüklü eseri proletarya ve komşuları için fena halde elzemken, Özgürlük Dünyası'nın delik bir bisiklet lastiği gibi, her adımda hava kaçıran havı dökülmüş incileriyle çalاکalem Mao'ya saldırması ve saldırırken Marksizmi revizyonizme uyarlaması, onun, gerçekler zemininde değil, tahrifatlar ve mantık zorlama-

ları dünyasında gölgeleriyle savaştığını apaçık ortaya sermektedir.

Ve bilinmelidir ki, istediğini, dilediği gibi yorumlamak siyaset yapmak değildir.

Bu yazıdaki amacımız Özgürlük Dünyası'nın Mao'ya yönelttiği ve her türlü dayanaktan yoksun, ispatsız, delilsiz iddia düzeyindeki "eleştirilerini" açığa çıkarmak; dogmatik Revizyonist hatlarını ve marksizm-Leninizmin en temel noktalarındaki inkarını çözümlenme'tir.

Ama ilkin, daha önce çıkan çeşitli makalelerimiz ve dizi yazılarımızda Troçkizm eşliğinde yolalan Hocacı Revizyonizmi defalarca sonsuz teşhir direğine çivilediğimizi burada bir kez daha belirtelim. Ne varki, Özgürlük Dünyası'nın tahrifat, çarpıtma ve demagoji "Özgürlüğü" bu işi bir kez daha yerine getirmemizi zorunlu hale getirdi.

Bu dizi-makalemizde Özgürlük Dünyası'nın Mao'ya yönelik tüm "eleştirileri" eksiksiz ele alınacak ve deyim yerindeyse, Özgürlük Dünyası'nın kuru bozkırında atımızı dörtnala kaldırarak basılmadık alan bırakmayacağız.

GİRİŞ:

Özgürlük Dünyası'nın Mao'ya yönelik eleştirilerini özetleyerek işe başlayalım:

● Mao, dev anti-emperyalist ve demokratik atılımlara önderlik etmiş, büyük bir devrimci ve tutarlı bir demokrattır.

● Ama ne var ki, Mao, marksizm ve sosyalizm karşısında gerici bir konumdadır.

● Sosyalizmden yalnızca etkilenmiştir; ciddi bir marksist eğitimden de geçmemiştir.

● Ütopik köylü sosyalizmi savunucusudur; eşitlikçilik, komüncülük, özgürlükçülük gibi muğlak fikirler arenasında hareket etmiştir.

● Mao'da milliyetçi bir yan vardır ve o bu yan eşliğinde köylülüğün dar bakışlı yabancı düşmanlığını seslendirmektedir.

● "Ulusal Marksizm" proleter sınıf temelinden uzaktır.

● Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesini savunmamıştır.

● Burjuvazi ve kapitalizmin yokedilmesini öngörmemiştir.

● Mao'ya göre sosyalist dönüşümün kabulüne yanaşma milli burjuvazinin karakteristik özelliğidir.

● Milli burjuvaziyle birleşmiş ve emekle sermayenin uyumunu savunmuştur.

● Köylü yaklaşımı çizgisindedir. Tarımla sanayi ağır ve hafif sanayi arasındaki ilişkiyi yanlış ele almıştır.

● Kesintisiz devrimi reddetmiş.

● Proletarya diktatörlüğünü savunmamış.

● Demokratik halk diktatörlüğü ise (Mao'nun savunduğu) proletarya diktatörlüğünün özgül biçimlerinden biri değil, olsa olsa burjuva diktatörlük

biçimidir.

- Mao, burjuva ve küçük burjuva partilerin varlığını savunmuştur.
- ÇKP hizipler partisidir. Ve kültür devrimi, ipler Mao hizibinin elinden kaçınca gündeme sokuldu.
- Mao'ya göre partide önderlik ilkesi kitlelerden kitleleredir.
- ÇKP sınıfın bir parçası olamazdı.
- ÇKP'nin en üst örgüt biçimi olması da tartışmalıdır; zira ordu daima karar verici olmuştur.
- İki çizgi mücadelesi konusunda Mao yanılığlara gömülmüştür.
- Çelişme konusunda yanlış düşmüştür. Uzlaşmaz karşıtlığın uzlaşabilir hale getirilebileceğini savunarak hatalı yaklaşım sergilemiştir.
- Karşıtların birliğini mutlaklaştırmıştır.
- Süreçler ve onları niteleyen çelişmelerin birbiriyle ilişkileri sorununda yanlış düşmüştür.
- Burjuvazi sınıf olarak ortadan kaldırmayı öngörmemiştir.
- Cephe konusunda yanılmış ve belirli çelişmelerin çözümünü baş çelişmeye tabi kılarak hatalı davranmıştır. Ayrıca temel çelişmeyi baş çelişmeye tabi kılmıştır.
- Dünya ölçeğindeki belli başlı çelişmelerin çözümünü, dünya çapında baş çelişme olarak gördüğü emperyalizmle ezilen uluslar arasındaki çelişmeye tabi tutmuştur.
- Ve böylece, O, dünya proleter devrimini ulusal kurtuluş savaşlarına tabi kılmıştır.
- Şehirlerdeki ve işçi sınıfı arasındaki çalışmayı küçümsemiştir.
- Mao, "askeri yönden dahice bir yönetim" sergilemiş ancak, kır-şehir arasında kurulan ilişkiyi hatalı teorik temelleriyle mutlaklaştırıp, evrenselleştirerek yanlış düşü.
- Halk savaşını tüm geri ülkeler için mutlaklaştırması da yanlıştı.
- Mao'da sosyalizme yönelme diye bir şey yoktu.
- Çin sosyalizmin eşğine dek gelebilmiş ancak bu eşikte çakılı kalmıştır. Çünkü Çin'de sosyalizmin güçleri oluşturulamamıştı.

Evet, hepsi bu.

Ne denebilir?

Bunu hep birlikte göreceğiz. Gerçekler gerçek, yalanlar yalan olarak kalırlar. Ve bilinsinki, siyasal sorunları karanlık bir ışık altında düşünmeye alışkın beyinlerden rastgele veren incilerdir bunlar.

Belli-başlı başlıklar altında Özgürlük Dünyası'nı yanıtlayacağız. Bu başlıklar şunlar olacaktır:

- Burjuvazi, kapitalizm ve sosyalizm karşısında Mao'nun öğretileri.
- Proletarya diktatörlüğü ve özgül biçimleri konusunda Mao'nun eseri.
- Parti içi iki çizgi mücadelesinde Mao'nun tutumu.
- Çelişme konusunda öğretisiyle Maocu güzergah,

- Kültür Devrimi.
- Halk Savaşı stratejisi ve Mao.
- Bir kaç Şeye bir kaç söz.
- Sonsöz yerine: ML/MZD bilimi dünyayı değiştirmede anahtardır.

BURJUVAZİ, KAPİTALİZM VE SOSYALİZM KARŞISINDA MAO'NUN ÖĞRETİLERİ

Kapitalizm Karşısında Tutumuyla Mao

zgrlk Dünyası'na göre Mao, kapitalizm ve burjuvaziye tasfiyeyi hedeflememiş, mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesini amaçlamamış, emekle sermayenin uyumunu öngörmüş, sosyalist dönüşüme yanaşmayı burjuvazinin karakteristik bir özelliği saymış; milli burjuvaziyle birleşmeyi, kapitalizmi yıkmayı değil düzene sokmayı, milli burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki çelişmeyi uzlaşabilir çelişme olarak nitelemeyi sosyalizmin yönelimi olarak grmştir.

Dahası... Burjuvazi zel teşebbüs olarak varlığını sürdürmüş ve bu uygulamada hiçbir zaman son bulmayan bu devlet kapitalizmi de NEP'e benzetilmiş ve sonuçta da tüm bunların dolaysız sonucu olarak bugün görüldüğü gibi Çin ekonomisinin kapıları sonuna dek emperyalist tekellere açılmıştır.

İsteyen herkes sorunlara istediği gibi yaklaşabilir ve bu herkesin en ksal hakkıdır. Ama devrimciler dürüst yaklaşma biçimiyle dürüst olmayan yaklaşma biçimini birbirinden ayırdetmek zorundadırlar.

zgrlr Dünyası bu kuralı kapıdışarı etmiş!
Nasıl mı?

Mao'nun öğretilerini parça parça edip birbirinden ayırarak kelimelerle oynayarak, eleştiri konusuyla ilgili gerçeklerin toplamını değil, içine gelen yanını i bağlantılarından ayırarak ve onları canının istediği gibi seçerek.

Dinleyin.

"Mao, sosyalist dönüşümler dönemi olarak ilan edilen dönemde burjuvazi ve kapitalizmi karşısına alıp yokedilmelerini öngörmemiş, yalnızca 'kr herşeyden önce gelir zihniyetine sahip' 'bazı kötü kapitalistleri' eleştirmiş, onları da yine kazanmayı hedeflemiştir. 'Milli burjuvaziyle birleşmek', 'kapitalizmi yıkmak değil düzene sokmak', 'emekle sermayenin uyumunu sağlamak' ve işçileri 'hem devlet sektörünün ve özel sektörünün, hem de emek ve sermayenin çıkarlarına hizmet etmeye ikna etmek', 'sosyalist drim' döneminde Mao'nun yönelimleri olmuştur."(1)

Gerçeklerin tanıklığına başvuralım; ve ilk önce kapitalizm ve özel mülkiyet karşısında Mao'nun söylediklerine bakalım.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşundan yani Ekim, 1949'dan sosyalist

(1) zgrlk Dünyası sayı: 47, sayfa 45

dönüşümün esas olarak tamamlandığı döneme dek olan süreyi **geçiş dönemi** olarak adlandıran Mao bu geçiş döneminin genel çizgisini şöyle saptayacaktı:

"Bu genel çizgi, tarımın, el sanatlarının ve **kapitalist sanayi ve ticaretin sosyalist dönüşümü** ile ülkenin sosyalist sanayileşmesini aşağı yukarı üç beş-yıllık plan dönemi içinde adım adım gerçekleştirmek ve böylece **Çin'de sosyalist bir toplum kurma hedefine ulaşmaktır.**"(2) (abç)

Dahası:

"Sosyalizm için çalışmalıyız, "**Özel mülkiyeti desteklemek**" burjuva bir anlayıştır."(3)(abç)

Ayrıca:

"Genel çizgi, üretim ilişkilerinin adım adım değişmesi demektir. Staline göre, mülkiyet sistemi üretim ilişkilerinin temelidir. Yoldaşlar bunu iyi kavramalıdır. Şu anda hem özel mülkiyet hem de sosyalist kamu mülkiyeti yasaldır ama **özel mülkiyet giderek yasadışı olacaktır.**"(4) (abç)

Yeterince açık!

Bu birkaç alıntı bile Özgürlük Dünyası'nın tahrifatta ne denli usta olduğunu apaçık gözler önüne sermektedir. Ancak biz bununla yetinmeyeceğiz. Sorunu daha yakından inceleyeceğiz. Mao'nun ve dolayısıyla marksizmin bu sorundaki anlayış silsilesini bütünlüklü olarak ortaya koyup, Hocacılığın bu tahriatlar eşliğinde dogmatik revizyonizmini çözümleneceğiz.

Yeni Demokratik Devrimin zaferiyle birlikte Çin'de komprador kapitalizmin varlığına son veriliyor ve toprak ağalarının malına zorlaım uygulanıyordu. Böylece emperyalizmin temel dayanağı konumundaki bürokratik sermaye mülksüzleştiriliyordu. Bu büyük kapitalist sermaye tüm kapitalist ekonominin aşağı yukarı yüzde seksenini oluşturuyordu. Ulusal sermayenin geri kalan yüzde yirmilik kısmı ise adım adım sosyalist sanayinin hizmetine sokulacaktı. Fakat bu, büyük kapitalist sermaye gibi, hemen, "bugünden yarına" olamazdı. Küçük ve orta nitelikli kapitalizme karşı, büyük sermayeye davranıldığı gibi davranılamazdı.

Mao önderliğindeki ÇKP ulusal sermayenin bu bölümünü **barışçıl yöntemler** kullanarak sosyalist sanayiye dönüştürme yolunu seçmişti. Mao'dan ilk aktardığımız alıntıda da görüldüğü gibi, bu dönüştürme üç beş-yıllık plan dönemi içinde yani ortalama onbeş yıl içinde adım adım gerçekleştirilecekti.

İşte dogmato-revizyonizmin asıl eleştirisi, temel itirazı bu alana ilişkindir; kullanılan barışçıl yöntemlerdir.

Mao, ulusal sermayenin bu kalan bölümünü yeniden şekillendirip sosya-

(2) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 176

(3) Mao Zedung, seçme Eserler (5), sayfa, 155

(4) Mao Zedung, seçme Eserler (5), sayfa, 159

list sanayiye dönüştürmek için devlet kapitalizmi yolunu seçmiştir. Milyonlarca, onilyonlarca küçük üreticinin varlığını sürdürdüğü bir ortamda kapitalizmin tümünü bir darbeye ortadan kaldırmaya kalkmak Lenin'in sözleriyle yalnızca budalalık değil, onu ortadan kaldırmaya çalışan parti için de intihar demek olur. Sosyalist devrim tek bir çarpışmadan ibaret değildir; sürekli bir rota izler. Önemli olan şey, proletaryanın politikayı yönetmesini bilmesidir.

Ne diyordu Lenin?

Kapitalizmin gelişmesine kilit vurulmamalı, yasaklanmaya çalışılmamalı; bu kapitalizm devlet kapitalizmi kanalına yönlendirilmelidir.

Dinleyin daha iyi:

"Sovyet devleti ve proletarya diktatörlüğü, devlet kapitalizmi ile birleştirilebilir mi? Bunlar birbiriyle bağdaşabilir mi?"

Elbette bağdaşabilir. Mayıs 1918'de iddia ettiğim, tam olarak bu idi. (abc)

... Hem teorik, hem pratik bakımdan bütün sorun, kapitalizmin (belirli bir dereceye kadar ve belirli bir süre için kaçınılmaz olan) gelişmesini, devlet kapitalizmi kanalına yönelmenin doğru yöntemlerini bulmak; uzak olmayan bir gelecekte devlet kapitalizminin sosyalizme dönüşmesini güvence altına almak için onu hangi koşullarla çevrelemenin gerektiğini saptamaktır." (5)

Lenin'in bu pasajı, Troçkizmle harmanlanmış dogmatik revizyonizme en büyük şamardır. Biz Mao'ya dönelim.

Mao, küçük ve orta nitelikli kapitalizmi sosyalist sanayiye dönüştürmek için devlet kapitalizmi aracını kullanırken tam da Lenin'in Rusya'da izlediği yol eşliğinde hareket ediyordu.

Ulusal sermaye Çin'de, devlet emri ile özel imalat; özel imalatın devlet emri ile alımı-satımı; tüm üretim komplekslerinin devlet ve özel kesimce ortaklaşa işletilmesi; ve sabit faiz ödemesi gibi biçimlerden geçerek sosyalist sanayiye dönüştürülüyordu. Bu, kapitalist ekonominin devlet kapitalizmi aracılığıyla yeniden şekillendirilmesiydi.

Mao, Çin'deki devlet kapitalizmi için, bu ekonomi, diyordu, sosyalist ekonomiye çeşitli biçimlerde bağlantılı ve işçiler tarafından denetlenen bir ekonomidir. Kapitalist ekonominin özel bir türüydü bu. Bu ekonominin varlık-kosulu, temelde kapitalistlere kâr sağlamak değil, halkın ve devletin gereksinimlerini gidermekti. Devlet kapitalizminde çubuğun ucu sosyalizme yönelikti. Sosyalizme ulaşmak için bu köprü, bir ara durak işlevi gören bu kapitalizm adım adım sosyalist karakter kazanacaktı.

Denilebilir ki, bu ekonomide, yaratılan kârın bir bölümüne kapitalistler sahip oluyordu. Evet, işçiler tarafından yaratılan kârın küçük bir kısmı, dört-

(5) Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa 439-440

te birlik bir bölümü kapitalistlere gidiyordu. Fakat unutulmasınki, kârın dörtte üçlük çok büyük bölümü demokratik devletin denetiminde halkın yararına kullanılıyordu. Dolayısıyla, bu ekonomi esas olarak "ülke ekonomisine ve halkın geçim koşullarına hizmet" etmekteydi.

Maddi, iktisadi ve üretken açıdan sosyalizme dolaysızca geçişin koşullarının olmadığı bir ortamda devlet kapitalizmi köprüsünden sosyalizm dünyasına ulaşmaktan başka çare yoktur. Bunun içindirki, Lenin "Eğer devlet kapitalizmi iktidarı işçi sınıfının elinde ise, komünizme geçiş devlet kapitalizmi yoluyla yapmak mümkündür" diyordu.

"Çünkü sosyalizm, devlet kapitalizmi tekelden bir sonraki adımdır..."

"Devlet kapitalizmi sosyalizm için tam bir maddi hazırlık, sosyalizme bir başlangıç ve tarih merdiveninde sosyalizm adını alan basamakla arasında başka basamakların olmadığı bir basamaktır."(6)

Demek ki, devlet kapitalizminin sosyalizme yardımcı olması mümkündür.

Bu, Özgürlük Dünyası'nın iddia ettii gibi "kapitalizmi yıkmak değil, düzene sokmak" yönelimi değil, özgün koşullarda barışçıl yöntemler kullanarak kapitalizmi adım adım ortadan kaldırmaktır. Devlet kapitalizmi, bir blok, bir anlaşma, bir ittifak çerçevesinde yaşam hakkı bulur. Bunun içindir ki Lenin, kapitalizmin gelişmesini devlet kapitalizmi kanalına yöneltmenin en basit örneği ayrıcalıklardır der ve sovyet yönetimi altında ayrıcalıklar nedir sorusuna yanıt bulur.

Dinleyelim:

"Bunlar, küçük mülk sahibi (ataerkil ve küçük burjuva) unsura karşı sovyet devleti yani, proleter devleti ile devlet kapitalizmi arasında bir ittifak, bir blok, bir anlaşmadır. Ayrıcalığı olan bir kapitalisttir. İşini, kapitalist yoldan, kâr amacıyla yönetir. Normal kârın ötesinde ve üstünde, fazla kâr etmek amacıyla; ya da başka türlü sağlayamayacağı veya büyük zorlukla sağlayabileceği hammaddeyi elde etmek amacıyla, proleter hükümeti ile bir anlaşma yapmayı istemektedir."

Bu madalyonun biryüzü!

Öteki yüzüne gelince:

"Üretici güçlerin gelişmesiyle, derhal ya da çok kısa bir süre içinde malların miktarında artış sağlayarak, sovyet hükümeti kazançlı çıkar."(7)

Şimdide Mao'ya kulak verelim:

"Burjuvaziyle ittifak yapmamız ve şimdilik kapitalist işletmelere el koymaktan kaçınarak bunları kullanmak, kısıtlamak ve dönüştürmek si-

6- lenin, işçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa, 429

7- lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa, 440

yasetini benimsememiz köylülerin ihtiyaçlarını karşılamak ve tahıllarını ve hatta bazı sanayi hammaddelerini satmada gösterdikleri isteksizliğin üstesinden gelmek için daha fazla mamul madde elde etme hedefini gütmektedir. Bu, köylülerin tahıllarını satmada gösterdikleri gönülsüzlüğün üstesinden gelmek amacıyla burjuvaziyle yaptığımız ittifaktan yararlanmak demektir. Öte yandan, tahıl ve sanayi hammaddelerinin sağlanmasında köylülerle olan ittifakımıza dayanıyoruz. Ve bu şekilde burjuvaziye denetim altında tutuyoruz. Kapitalistler herhangi bir hammaddeye sahip değillerdir; oysa devlet sahiptir. Hammadde istiyorlarsa, mamul mallarını devlete satmak ve devlet kapitalizmini kabul etmek zorundadırlar. Bunu yapmayı reddederlerse, onlara hammadde vermeyiz. Her iki durumda da denetim altında tutulmuş olacaktırlar. Bu, burjuvazinin izlemek istediği kapitalist yolu kapatacağı; yani serbest pazarların açılmasını, hammaddelerin serbestçe satın alınmasını ve mamul malların serbestçe satılmasını denetleyecek, ayrıca burjuvaziye siyasi bakımdan tecrid edecektir." (8) (abç)

Özgürlük Dünyası'nın son sınırına vardırılan tahrifatçılığı, Mao'nun bu uzunca pasajında tepeden tırnağa açığa çıkmış oluyor.

Ne diyordu Özgürlük Dünyası?

Şunu: Mao, burjuvazi ve kapitalizmi tasfiyeyi hedeflememiş!

Mao'nun kullanmak, kısıtlamak, dönüştürmek şiarından hiçbir şey anlamak istemiyorlarsa, Özgürlük Dünyası'na Mao'nun eserinden daha düzünelerle alıntı yapabiliriz. Ve işte bir başka alıntı: "Tarımda kooperatifleşme, köylülerle ittifakımızı burjuva demokrasisi temelinde değil, proleter sosyalizmi temelinde sağlamlaştırmamızı sağlayacaktır. Bu, burjuvaziye kesin olarak tecrit edecek ve kapitalizmin nihai olarak ortadan kaldırılmasını kolaylaştıracaktır. Bu meselede insafsızız. Bu meselede Marksizm gerçekten acımasız ve merhametsizdir, çünkü emperyalizmin, feodalizmin, kapitalizmin ve küçük üretimin kökünü kazımaya kararlıdır." (9) (abç)

Devlet kapitalizmi uygulaması, sınıf mücadelesinin tatili, ya da bu mücadelenin yerine sınıflar arası barışın konması değildir. Çünkü bilinir ki, sınıf mücadelesi dümdüz bir hat izlemez; mücadelenin koşullarına bağlı olarak değişik biçimler alır. Gerek Lenin'in Rusya'da öne sürdüğü ama gelişme olanağı bulamadığı (çünkü burjuvazi proletaryanın gücünü küçümsemiş ve Lenin'in öne sürdüğü koşulları reddetmişti) ama Çin'de gelişme olanağı bulan (çünkü burjuvazinin başka çaresi kalmamıştı) devlet kapitalizmi sınıf mücadelesinin bir biçimi, onun bu yöntemle sürdürülmesi biçimidir.

Burada tüm sorun, kapitalizmi yani, Çin özgülünde ulusal sermayenin dolaysızca bir darbeye mülksüzleştirilemeyen yüzde yirmilik bölümünü hangi birimler altında ve hangi uygun yöntemlerle devlet kapitalizmine dönüştürüleceği ve devlet kapitalizminin sosyalist sanayiye dönüştürülmesini

8- Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 241-242

9- Mao Zedung, Seçme Eserler (5) sayfa, 119

güvencelemek için bu kapitalizmin ne gibi koşullarla çevreyip denetim altına alma sorunudur.

Çin'de bir miktar kapitalizm gelişmiştir. Ve bu kaçınılmazdı da. Sosyalizmin ön koşullarını yaratmak için özel kapitalist ekonominin belli bir dereceye kadar gelişmesi gerekti. Ama yalnızca belli bir dereceye dek!

Mao'nun sözleriyle bu özel kapitalizm birçok koşulla çevrenip dizginsizce gelişmesine olanak verilmiyordu. Vergi siyaseti, pazar fiyatları, çalışma koşulları ile birçok yönden bu kapitalist ekonomi kısıtlanıyordu.

Özel kapitalist sanayi ihmal edilmemesi gereken bir güçtür Çin'de. İlkın, Çin milli burjuvazisi emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizm tarafından ezildiği, baskı altına alındığı için sık sık yeni demokratik devrimde yer almış ya da tarafsız tutum takınmıştır. İkincisi, Çin, ekonomisi geri olan bir ülkeydi. Bu iki neden, demokratik devrimin zaferinden sonraki sosyalizme geçiş sürecinde özel kapitalizmin (küçük ve orta nitelikli) olumlu yanlarından ülke ekonomisinin geliştirilmesi için yararlanılması gerektiği gerçeğini gözler önüne sermektedir. Bu iki neden eşliğinde sosyalizmin gerekli koşullarını hazırlamak için bu kapitalist ekonomiden yararlanmayı öngörüyordu.

Evet, bu kapitalizmin gelişmesine izin verilmelidir. Bu yararlı olandır. Ancak ulusal ekonomiye zararlı olan, sosyalizmin gelişmesine katalizör etkisi yapmayan kapitalizme izin verilmeyecek ve ona göz yumulmayacaktır. Tıpkı Lenin'in Rusya'da öngördüğü ayrıcalıklar politikası gibi, tıpkı kültürlü ve kültürsüz kapitalistler ayrımı gibi, kültürlü kapitalistlerle bir blok, bir anlaşma önerisi gibi.

Çin'de kapitalizmin ulusal ekonomiye yararlı olanına izin verilmesi, iktisadi bazda gerekli bir politikaydı. Bu tür kapitalizme izin verilmesi, kapitalizmi diriltmek, kapitalist bir ekonomi kurmak ve dolayısıyla burjuvazinin diktatörlüğünü kurmak demek değildir.

Böyle demek değildir.

Çünkü,

a) Devrimle birlikte tüm kapitalist ekonominin yüzde sekseni mülksüzleştirilmiştir.

b) Ulusal sermayenin geriye kalan yüzde yirmilik bölümü için barışçıl yöntemlerle yeniden şekillendirme yoluna gidilmiştir.

c) Bu uygulanan yeniden şekillendirmede de özel kapitalizm, i) işleyişinin kapsamı bakımından, ii) vergi siyaseti açısından, iii) piyasa fiyatları bakımından, iv) işçilerin çalıştırılması koşulları bakımından sınırlandırılmıştır.

d) Gemler; burjuvazinin değil, proletarya önderliğindeki demokratik halk diktatörlüğünün elindedir. Yani, proletaryanın ideolojik, politik, örgütsel önderliği garanti altına alınmıştır.

Elbetteki burjuvazi ve kapitalizme konan kısıtlama, bu kesimin direnişiyile karşılaşacaktır. Dolayısıyla Mao, şöyle açıklayacaktır:

"Yeni demokratik devletteki sınıf mücadelesinin esas biçimi, kısıtlama ile kısıtlamaya karşı koyma arasındaki mücadeledir." (10)

Unutulmasın ki, emperyalizmin temel dayanağı, üzerinde varlık bulduğu zemin olan bürokratik sermayeyi devrimle, derhal mülksüzleştiririz ama küçük ve orta nitelikli geri kalan ulusal sermayeyi hemen yok etemeyiz. Bu ancak süreç içinde ve devlet kapitalizmi köprüsüyle sosyalizme bağlanarak kademe kademe yok edilebilir.

Lenin'in Rusya'da öngördüğü buydu; Mao'nun Çin'de uygulamaya koyduğu da...

Özgürlük Dünyası'nın çarpıtarak kararttığı Mao'nun öğretilerini sahne ışıklarının önüne çıkarmış bulunuyoruz.

Ve diyoruz ki:Kişinin kafasını kanadının altına sokarak bunu görmeyi reddedmesi akılsızlığın en büyüğüdür. (11)

Şimdi artık Özgürlük Dünyası'nın "emekle,sermayenin uyumunu sağlamak", "Kapitalizmi yıkmak değil, düzene sokmak", işçileri "hem devlet sektörünün ve özel sektörün, hem de emek ve sermayenin çıkarlarına hizmet etmeye ikna etmek" gibi eklektik bir tarzla çarpıtılarak sunulan ve en önemlisi bütünlüklü anlamından soyutlanarak iğdiş edilen Mao'nun, bu, anlamı "bozulmuş" sözcüklerinin bir anlamı olabilir mi? Ve üstelik sağa sola serpiştirilen bu sözcükler yumağından Mao "burjuvazi ve kapitalizmi karşısına alıp yokedilmelerini öngörmemiş" "dahi"(!) sonucuna nasıl varılabilir?

Özgürlük Dünyası kendi dogmatik revizyonizmi eşliğinde kendi gölgelelerini yenmiştir.

Özel sermayenin sosyalizme yardımcı olması mümkün mü?

Biz, evet mümkündür diyoruz. Ve bu fikrimizi Lenin'e ve onun ünlü **Aynı Vergi Üzerine** broşürüne dayandırıyoruz. Lenin bu broşüründe, tüm Rus ulusal ekonomisini sosyalizme vardırarak politikanın yol ve biçimleri üzerine ayrıntılı tahliller yapar.

Ve şöyle bir soru sorar: "Özel sermayenin sosyalizme yardımcı olması çelişkili bir durum değil midir?" (12)

Apaçık yanıtlar bunu: "Hiç de çelişkili değildir; bu, reddedilemez bir iktisadi gerçektir."

Bununla yetinmez ve tezini gerekçelendirerek şöyle sürdürür: "Ulaşımın son derece altüst bir halde olduğu bir küçük köylü ülkesi, -ulaşım sistemini ve büyük sanayii denetleyen- proletaryanın siyasal rehberliğinde olan ve savaşta ve ablukadan henüz çıkmakta olan bir ülke sözkonusu olduğuna göre bundan şu sonuçlar çıkar: Birinci olarak, yerel değişim bugün için birinci derecede önem kazanır ve ikinci olarak, **sosyalizme (devlet kapitalizmi şöyle dursun) özel kapitalizm vasıtasıyla destek olma olanağı mevcuttur.**" (aynı yer) (abç)

(10) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 242-243

(11) Lenin, Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği, sayfa, 94

(12) Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa, 450

Demekki, yalnızca devlet kapitalizmi değil, özel kapitalizm aracılığıyla sosyalizme destek olmak mümkündür.

Yeterince açık!

Lenin'in pasajını Özgürlük Dünyası'na sunuyoruz.

Bu işin içinden nasıl mı çıkacaklar? Bunu çözme görevi onların kendilerine aittir. Marksizmi reizyonizme uyarlayanlar, bu alıntıyı da bir şeylere uyarlarlar!..

Sürdürelim.

Önce Özgürlük Dünyası'nı dinleyelim:

Burjuvazi özel teşebbüs olarak varlığını korurken, bir kısmıyla da devlet teşebbüslerine ortak edilmiş ve onlara sermayeleri karşılığı olarak sabit tutulmuş bir oranda faiz ödenmesi yoluna gidilmiştir. (13)

Bu, devlet kapitalizminin Çin özgülünde aldığı biçimdir. Kapitalist ekonominin, devlet kapitalizminin bu biçimleriyle yeniden kalıba dökülerek sosyalizme dönüştürülmesidir. Devlet ile özel sermayenin ortak yönetimi ve sabit faiz sistemi kapitalizmi sosyalizme dönüştürmenin barışçıl yöntemleriydi. Yani, ulusal burjuvaziyi "satın alma" politikasıydı. Bilinirki, Çin'de kapitalizmi devlet kapitalizmi yoluyla yeniden şekillendirme çeşitli aşamalardan geçti. Sabit faiz uygulaması bu dönüştürmenin son aşamasıydı. Bu, daha öncede açıkladığımız gibi kullanma, kısıtlama ve dönüştürme idi.

Özgürlük Dünyası'nın çıkmazı, gerçeği, Leninist tezlerde ve onunla aynı kulvardaki Mao'culukta değil, keşiflere özgü yalnızlıkla Troçkizm bulamaçlı dogmatik revizyonizmde aramasıdır. Devlet kapitalizmi doğasına nüfuz edemeyen Hocanın müritleri "saf sosyalizm", "saf işçilik", "saf devrim"e ateşli bir "tutkuyla" (!) sevdalanmışsa benziyorlar. Tamı tamına kişotizm!

Ama bu kadarla yetinmez Özgürlük Dünyası. Bunlar yalnızca çiçeklerdi. Özgürlük Dünyası'nın çiçekleri. Ve işte meyveleri:

"Ve onyıllarca sürüp 'geri çekilme'nin' hiçbir zaman sona ermediği bu uygulama NEP'e benzetilmeye çalışılmıştır. Sonuç açıktır; kapitalistler tüm mal-mülklerini geri almışlar ve Çin ekonomisinin kapıları yalnızca özel teşebbüse değil emperyalist tekellere de ardına kadar açılmıştır. Mao'nun Seçme Eserleri'nin 5. cildinde burjuvazinin önüne çıkar yol olarak koyduğu "devlet ile özel sermayenin ortak yönetimi yoluyla sosyalizme bütünleşme" kaçınılmaz olarak tam tersi sonuç vermiş ve dizginsiz kapitalizmde 'bütünleşme' sağlanmıştır." (Aynı yer)

Allons done! Allons done! (14)

Anlaşılan Hocacılarımız bellek kaybına uğramış!

Çin'de uygulanan devlet kapitalizminin hiçbir zaman sona ermediği eleştirisi, Özgürlük Dünyası'nın havı dökülmüş incisidir. Bilinir ki, Çin'de burjuvaziyi satın alma politikası, yani, devlet kapitalizmi uygulaması birkaç aşamadan geçti. En son aşama "sabit faiz" uygulamasıydı. Kültür devrimiyle

13- Özgürlük Dünyası, sayı: 47 sayfa, 45

14- Marks, Engels, Seçme Yapıtları (I), sayfa 324. Hadi canım sen de! Daha neler? anlamına gelir.

birlikte bu uygulamaya da son verildi. Bunu bilmeyen kalmadı sanıyorduk! Mao'yu eleştirme adına eleştiriyi böylesine bayağılaştırarak tahrifatçılığı son sınırına dek genişletmek akıl almaz bir alıklık örneği olsa gerektir.

Birakalım marksizm adına konuşmayı; insan mantık ve vicdanı böylesine zorlayamaz!

NEP'le Çin'deki devlet kapitalizmi arasındaki benzerliğe gelince.

Sovyetler, 1917 Ekim'inde gerçeklik haline geldi. Ve savaş komünizminin hemen akabinden Aynı Vergi yürürlüğe sokuldu. Bu, NEP dönemi idi. Baştan alalım.

Nedir NEP?

Proletarya diktatörlüğünün inşa çalışmalarının başlangıcıdır NEP. Proletarya diktatörlüğünün politikasıdır. Sosyalizmin kurulması koşullarının hazırlanmasında kapitalist ve küçük burjuva ögelerin kültürlü kapitalistlerin işe koşulması politikasıdır. 1917 Ekimiyle Sovyet sosyalist cumhuriyeti ilan edilmiştir ama, Sovyet sosyalist cumhuriyeti terimi, mevcut ekonomik düzenin sosyalist olduğu anlamında değil, Sovyet hükümetinin sosyalizmi başarma azmini ifade anlamında kullanılmıştır. Herkeste bilir ki, o günkü mevcut düzen, hem kapitalizmin, hem de sosyalizmin unsurlarını, parçalarını, kırıntılarını içermektedir. Ataerki, küçük-meta üretimi, özel kapitalizm, devlet kapitalizmi ve sosyalizm Rusya'da mevcut toplumsal-ekonomik yapının başlıca unsurlarıydı. Küçük burjuva, küçük köylü ülkesinde, egemen unsur da küçük burjuva unsuruydu.

1917 Ekiminde ve ondan sonraki bir kaç yılda Sovyetler birliğinde egemen unsur, sosyalizm değil, küçük burjuva unsurdur. Önce bunun altı çizilmelidir. Öyleyse bu, burjuva ögelerin işe koyularak sosyalizmin önkoşulları yaratılmıyordu ki, sosyalizm sağlamca yere basabilirdi.

Dönemin koşullarını bir anımsayalım.

SSCB'de iç savaş sona ermiştir artık. İç savaşın ve müdahalenin yol açtığı zorunlu politika savaş komünizmi de sona erdi. Görev de her bakımdan değişti. Üç yıllık bir savaşın sonunda ülke baştan başa yıkılmış, harabolmuştu. Bu duruma kötü hasad ve yem sıkıntısı eklenince durum iyice çekilemez hale gelmişti. İç savaş yıllarında işçi sınıfıyla köylülük arasındaki ittifak da bu yeni dönemde, savaşın sona ermesiyle birlikte, yeni bir temelde ele alınmalıydı.

İç savaş yıllarında işçi sınıfı ile köylülük arasındaki ittifakın temeli Lenin'in sözleriyle "çok basitti, hatta kaba-sabaydı." Büyük toprak sahiplerine karşı köylü desteklenmiş, toprağa zorla uygulanmış, köylülüğe toprak dağıtılmıştı. Köylülükte buna karşılık, proletarya iktidarına yiyecek maddeleri veriyordu. Lenin durumu şöyle açıklıyordu: "İttifakın başlangıçtaki şeklinin çok ilkel olduğunu ve bir yığın hatalar yaptığımızı kabul ediyoruz. Ama olabildiğince çabuk harekete geçmek, ne pahasına olursa olsun ordunun yiyecek ve gereçlerini sağlamak zorundaydık. İç savaş sırasında, Rusya'nın

buğday yetiştiren bütün bölgeleriyle irtibatımız kesilmişti. Durumumuz korkunçtu. Sarsılmak bilmez yenmek iradesinden başka hiç bir şeye sahip olmayan Rus halkı ve işçi sınıfı, bir mucize eseri olarak, bunca acılara, yoksunluğa ve yoksulluğa katlanabildi. (15)

Nitekim bu duruma bir son vermek, yeni görev ve politikalar saptamak artık bir zorunluluktuktu.

Proleter öncü, geniş köylü yığınlarına, politikasını devrimci yoldan değiştirmeye hazır olduğunu derhal göstermeliydi. Zira, durum korkunç denebilecek bir hal almıştı. Bu katlanılmaz duruma derhal ve biran önce son verilmeliydi. Köylüler ile işçiler arasındaki ittifak da bu iç savaş yıllarında giderek zayıflamıştı. Bütün bu olgular gözönüne alınarak iktisadi siyasette bir değişikliğe gidildi. Savaş salmasının yerine Aynî Vergi kondu. Bu karar onuncu parti kongresinde onaylandı. Bu kongre, ürün fazlasına el konulması siyasetinin yerine Aynî Vergi konulması ve yeni iktisadi politikayı saptayarak karar altına aldı. Bu kararla birlikte, köylülük ağır yükten kurtularak, savaş komünizminin öngördüğü ürün fazlasına elkonulması politikasının yerini Aynî Vergi aldı.

Aynî Vergi, ürün fazlasına el konulması sisteminden çok daha yumuşak ve köylülere getirdiği yük çok daha az olacaktı. Devletin alacağı vergi oranı her yıl ilkbahar ayında saptanacak, vergi tutarı çıktıktan sonra, geri kalan ürün fazlası tamamen köylülere bırakılacaktı. Köylüler bu fazla ürünü diledikleri gibi satabileceklerdi. Bu yeni politikanın bir yönüyle TİCARET SERBESTİSİ anlamına geldiği açıktır. **Bu serbesti, kapitalizmin belli ölçüde çanlanmasını sağlayacak, köylüleri daha fazla üretimde bulunmaya özendiricek, tarımda daha hızlı bir gelişmeye yolaçacaktır.**

Bu vasıtayla oluşturulan temel üzerinde sosyalizmin ön koşulları hazırlanacaktı.

"Aynî Vergi, aşırı kıtlık ve savaş yüzünden başvurmak zorunda kaldığımız, kendine özgü savaş komünizminden, ürünlerin serbest değişimine düzenli geçişin biçimlerinden biridir. Buna karşılık ürünlerin sosyalist değişimi ise, nüfusa küçük köylülerin egemen olmasının yarattığı kendine özgü koşullarıyla, sosyalizmden komünizme geçişin biçimlerinden biridir." (16)

Lenin'e kulak vermeye devam edelim:

Savaş ve yıkım, bizi 'savaş komünizmi'ne başvurmak zorunda bıraktı. Bu, proletaryanın iktisadi görevlerine uygun düşen bir politika değildi, olmazdı. Geçici bir önlemdi. Bir küçük köylü ülkesinde iktidarda bulunan proletaryanın doğru politikası, köylünün gereksinme duyduğu mamul mallar karşılığında köylüden tahıl almaktır. Ancak böyle bir yiyecek politikası proletaryanın görevlerine uygun düşer, ancak böyle bir politika sosyalizmin temellerini kuvvetlendirebilir ve onu tam zafere götürebilir.

Aynî Vergi böyle bir politikaya geçiştir. Halâ öylesine bir yıkıntı içinde-

15- Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa, 485

16- Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa, 436

yiz, öylesine savaş (dünkü savaşın ve kapitalistlerin açgözlülüğü ve hiddeti yüzünden yarın patlak verecek olan savaş) yükünün altında ezilmiş bir durumdayız ki, köylülerden aldığımız tahılın hepsi karşılığında, onlara mamul mallar verebilecek durumda değiliz. Bunu bildiğimizden, Aynı Vergi koyuyoruz, yani (ordu ve işçiler için) gereksinme duyduğumuz tahılın asgarisini bir vergi biçiminde alarak ve gerisini mamul mallarla değişeceğiz. (17)

Bu politikayla koşutluk halinde ve bu politikayı güçlendiren, köylü tarımına derhal yardım eden ve kırsal üretici güçlerini arttırabilecek olan küçük sanayinin yeniden kurulmasına yardımcı olma politikası da bu tarihsel kesitte gündeme girer.

Şimdi de Stalin'i dinleyelim:

NEP proletarya diktatörlüğünün politikasıdır. Bu politika, doğrudan ürün değişimi ve pazarı ortadan kaldırmak yoluyla değil, pazardan yararlanarak ve pazar aracılığıyla kapitalist unsurların bertaraf edilmesi ve sosyalist ekonominin inşasına yönelmiştir. Kapitalist ülkeler, en azından en gelişmişleri kapitalizmden sosyalizme geçişte NEP olmadan yapabilirler mi? Bence yapamazlar. Şu ya da bu ölçüde pazar ilişkilerini içeren ve bu pazar ilişkilerinden yararlanan yeni ekonomik politikası proletarya diktatörlüğü döneminde her kapitalist ülke için kesinlikle zorunludur.

Bu tezlere karşı çıkan yoldaşlarımız var. Peki bu tezlere karşı çıkmak ne demektir?

Bu tezlere karşı çıkmak, birinci olarak, proletaryanın iktidara gelmesinden hemen sonra, şehir ve köy, sanayi ve küçük üretim arasında değişime aracılık edecek pazar olmaksızın, meta dolaşımı olmaksızın, para ekonomisi olmaksızın, doğrudan ürün değişimini derhal mümkün kılarak bütünüyle hazır bir dağıtım ve tedarik mekanizmasına hükmedeceğimiz noktadan hareket etmek demektir. Böyle bir şeyi kabul etmenin saçma olduğunu kavramak için sadece bu meseleyi ortaya getirmek yeter.

Bu tezlere karşı çıkmak, ikinci olarak, proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra orta ve küçük burjuvaziye sömürme yoluna gitmek ve yapay bir şekilde yaratılmış milyonlarca yeni işsize iş bulmak ve geçimlerini sağlamak gibi çok büyük bir yük altına girmek zorunda olduğu noktasından hareket etmek demektir. (18)

Ve işte zurnanın zırt dediği yer:

"Dolayısıyla bütün bunlardan, NEP'in tüm ülkelerde sosyalist devrimin kaçınılmaz bir aşaması olduğu sonucu çıkar." (19)

NEP'le hedeflenenler şunlardı:

- Yıkılmış ve harabolmuş ekonomiyi canlandırıp diriltmek. Darmadağınıklığı gidermek.

- Savaş komünizmi yıllarında zayıflamış olan işçi-köylü ittifakını yeni te-

(17) Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa, 432

(18) Komünist Enternasyonal Programı, sayfa, 119-120 (Stalin'in aynı konuşmasından)

(19) Komünist Enternasyonal Programı, sayfa 119-120 (Stalin'in aynı konuşmasından)

melde güçlendirerek sosyalist inşa için yoksul ve orta köylülüğün desteğini sağlamak.

- Sosyalist sanayileşmenin ekonomik temelini sağlamak.

Bu hedeflere ulaşmak için de:

I) Tarımsal ürünlerin pazar sınırlamasının bir ölçüde kaldırılması.,

II) Teknik kotaların yumuşatıldığı Aynı Vergi

III) Kapitalistlere ayrıcalıkların tanınması gerekiyordu.

Ancak burada önemle kavranması gereken şey, NEP'in "eksiksiz tüm bir ticaret özgürlüğü, pazar üzerinde özgür bir fiyat oyunu demek" olmadığıdır. (20)

NEP'in bir yönü, belli bir ticaret özgürlüğü doğrultusunda yolalırken, bir yönüde, ticarete tam özgürlüğe karşı yönelmiş olan doğrultudur.

Bu demektir ki, NEP, devletin denetimi altında belli bir ticaret özgürlüğüdür; belli ölçülerde kapitalizmin geliştirilmesidir. **Ve bu iktisadi politika tekil bir olay değil, evrenselidir.**

Çin'de yapılan da bu evrensel geçerliliğe özgü iktisadi politikanın ya da Stalin'in sözleriyle **tüm ülkelerde sosyalist devrimin kaçınılmaz bir aşaması** olan bu politikanın Çin özgüline uygulanmasıdır. Bunu uzunuzadıya anlattık.

Tarih, tarihsel süreçte ilerleyen sınıflara ideal ve elverişli koşulları her zaman sunmaz- Marks, Kugelmann'a yazdığı bir mektupta şunları söylüyor: Eğer mücadeleye ancak son derece elverişli şanslarla girilmesi gerekseydi, tarihi yapmak elbette çok kolay olurdu. (21)

Kapitalizmden arda kalan unsurlarla, ögelerle sosyalizmi kurmak zorunda kalıyoruz. Ve işte Lenin'in sözleriyle işin asıl güçlüğü de burada ve yalnızca burada yatmaktadır. "... sosyalizmi, kapitalizmin tamamen bozduğu unsurlarla kurmak zorundayız."

Yaratıcı devrimci eylemin herkesi sürükleyen seline de, eğer yaşam, eğer mücadelenin koşulları, eğer gelişmenin toplumsal-ekonomik koşulları önümüze devlet kapitalizmini "olmazsa olmaz" bir zorunluluk olarak dayatıyorsa bundan kaçınmak, sosyalist inşaya giden yoldan kaçınmak demek olacaktır. Acı, bizi sosyalizme bağlayan köprüdür bundan kaçınamayız.

Yalnızca yüksek sesli lafabeleri sorun üzerinde hiç düşünmeksizin Troçkizm bulamaçlı "sert" sözcükler kullanabilirler.

Çin'deki "devlet ile özel sermayenin ortak yönetimi" biçimindeki, devlet kapitalizmi türüne ve "sabit faiz" ödemesi biçimine karşı çıkanlar, hiçbir yol önermedikleri, öneremedikleri gibi Lenin'in Rusya'da önerdiği devlet kapitalizminin şu dört biçiminden de hiçbir şey anlamamış ve öğrenmemişlerdir.

I. biçim; ayrıcalıklardır. Devlet kapitalizminin bu biçiminde burjuvaziye ayrıcalıklar önerilmektedir.

II. biçim; kooperatiflerdir. Devlet kapitalizminin bu biçiminde de kapitalizme özgürlük ve haklar verilir.

20- Stalin, Leninizmin Sorunları, sayfa, 296

21- Mark, engels, Seçme Yapıtlar (2), sayfa, 503

III. biçim; Alım ve satım biçimi. Bunda devlet, kapitalisti bir tüccar olarak görür ve ona üretici mallarının satın alınması ve devlet mallarının satışı üzerinden ona komisyon öder.

IV. biçim; kapitalist girişimciliktir. Devlet, kendisine ait olan bir sanayi kuruluşu ya da petrol alanını kapitaliste belirli bir süre için kiralar.

Lenin'de sorunun aldığı biçim budur.

Mao'ya sözde eleştiri yöneltenlerin Lenin'i hedeflediklerinden haberleri yok mu dersiniz. Yukarıda Lenin'den aktardığımız devlet kapitalizmi biçimleri ile Çin'de uygulanan devlet kapitalizmi biçimleri arasında bir fark var mı dersiniz? Bir benzerlik var mı dersiniz?

Her iki biçim de iki su damlası gibi!

Ama biz sürdürelim.

Savaş ve müdahale dolayısıyla üç yıl geçici olarak kesintiye uğrayan, ancak üç yıllık aradan sonra, savaşın ve müdahalenin sona ermesiyle yeniden uygulanan yeni ekonomik politika ile kulaklar (Tarım kapitalisti sınıfı) sınıf olarak ortadan kaldırılmamış, onlara karşı sınırlandırma politikası uygulanmıştı. Ve bu uygulama ile kırdaki ve kentte kapitalizm palazlanmıştı. Ve bu palazlanma 1929 yılındaki "büyük hamle" diye de bilinen ikinci Ekim devrimine dek de sürülmüştü.

Bu demektir ki Yeni Ekonomik Politika (NEP) yıllarında yalnızca kentte ya da sanayi alanında kentin kapitalist girişimcilerine karşı bir dizi anlaşma önerilmemiş; kırdaki da tarım kapitalisti sınıfa karşı, bu sömürücülere karşı anlaşma yoluna gidilmişti. NEP yıllarında gelişen Nepmanları yani Tüccarları da hesaba kattığımızda, görülecektir ki Ekim devriminden on-oniki yıl sonra ancak sömürücüler, yani Nepman ve Kulaklar ortadan kaldırılabilmiştir.

Ne demiştik?

Mücadeleye elverişli koşullar ya da şanslarla girilemiyor!

Peki söyler misiniz? yeni Ekonomik Politika döneminde, 1929 yılına dek Sovyetler Birliği'nde kulaklara karşı benimsenen sınırlandırma, kısıtlama politikası ile, Çin'de ulusal burjuvaziye karşı uygulanan kısıtlama politikası arasında özde bir fark var mı?

Sağa ya da sol'a sıçrayışla bu sorudan kaçınılamaz.

Özgürlük Dünyası, marksizm değil, revizyonizmin sularında kulaç atmaktadır.

Sürdürmeye devam edelim.

Ve işte Lenin'in konumuza dair parlak çözümlemesi:

Ve şunu da aklımızda tutmalıyız ki, **sosyalizme götürecektir kuruluş, ancak bu mücadele içinde, proletarya ile küçük-burjuva demokrasisi arasında bir sıra anlaşmalar ve anlaşma denemeleri içinde hazırlanabilir.** (22) (abç)

Ve işte ikincisi:

Çünkü biliyoruz ki, ülke, sosyalizme, yalnız deneyden geçireceğimiz,

22- Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa, 353

denetleyeceğimiz, birbirleriyle karşılaştıracığımız birtakım uzlaşmalarla geçebilecektir. (23) (abç)

Uzlaşma ve anlaşmanın olduğu yerde tam mülksüzleştirme marksizm ve mantığa terstir. Rusya'da olduğu gibi Çin'de de varlaşan budur. Önce Rusya'da Kulaklara, Çin'de ulusal burjuvaziye karşı kısıtlama politikası benimsenmiştir. Önce dirençleri kırılmış; karşı-devrimci gelişmeleri önlenmiş ve sonra adım adım sınıf olarak ortadan kaldırma. Yani, tam mülksüzleştirme.

Rusya'da 1929 yılında gerçekleştirilen "üstten devrim" diye anılan ikinci Ekim devrimine dek sosyalist bir iktidar altında sınırlı da olsa Nepman ve Kulak sömürücüleri var olmaya devam etmiş, sınırlı da olsa serbest piyasa ilişkileri gelişmiştir. Proletarya diktatörlüğü altında bu mümkün mü diye sorulara yanıtımız, sosyalist kuruluş süreci saf bir süreç değildir olacaktır.

Eğer kırn ve kent kapitalist unsurlarını, sömürücülerini satın alarak yola getirebiliyorsak neden bu yola başvurmayalım ki?

Ücretli el emeği sömüren köylüler hakkında bile Engels şöyle demiştir: belki de hepsini mülksüzleştirmek yerinde olmayacaktır. (24) (abç)

Fransa'da ve Almanya'da Köylü Sorunu adlı ve tarım sorununa ilişkin marksizmin teorik fizyonomisini çizen ünlü broşüründe Engels şunları da açıklayacaktır:

Partimiz iktidara geçer geçmez, yapması gereken şey, tıpkı büyük sanayiciler gibi, büyük toprak sahiplerini de mülksüzleştirmektir. Bu kamulaştırmanın karşılık ödenerek ya da ödenmeyerek yapılması ise, özünde bize değil, ama iktidara geçme koşullarımıza, ve özellikle de büyük toprak sahibi efendilerin tutumuna bağlı bulunacaktır. Bir zarar ödentisinin her durumda kabul edilmez bir şey olduğunu hiç mi hiç düşünmüyoruz; eğer tüm bu çeteden kurtarmalık vererek kurtulursak, kendisine göre bunun bize daha ucuza malolaacağını marks bana kaç kez söyledi bilmem. (25) (abç)

Apaçık gerçeğe ne denebilir!

Mao'nun Çin'de ulusal sermayenin geriye kalan yüzde yirmilik bölümünü sosyalist sanayiye dönüştürmek için kullandığı devlet kapitalizmi aracından hiçbir şey anlamak istemeyen Özgürlük Dünyası, Lenin'in devlet kapitalizmi öğretisinden de, NEP'ten de hiçbir şey anlayamamış ve dolayısıyla keskin gözükme adına, "saf"lığa ilan-ı aşk adına Troçkizmin eteklerine çul sermekte tereddüt etmemiştir.

Dahası:

Özgürlük Dünyası'na göre, Çin'de uygulanan devlet kapitalizminin doğrudan sonucu olarak Çin bugüne, kapitalistlerin mal-mülklerini geri aldığı ve kapılarını ardına kadar tüm kapitalistlere açtığı bir Çin'e dönüşmüştür.

Ne mi denir buna?

Düzensiz bir kafanın düzeni!

Söyler misiniz, marksizm adına yapılan bu çözümlemede (!) bir damla marksizm, bir damla mantık var mıdır?

23- Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa, 350

24- Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa, 351

25- Marks, Engels, Seçme Yapıtlar (3), sayfa, 576

Çin'in bugününü, Lenin'in Rusya'da öngördüğü; Mao'nun devrimden hemen sonra Çin'de uyguladığı devlet kapitalizmine bağlamak! Yani, kapitalizme geçici olarak tanınan sınırlandırılmış ayrıcalıklara bağlamak!

Gerçeklerden böylesine utanç verici bir uzaklaşma, ancak marksizmi revizyonizme uyarlayan zihniyetten beklenebilir.

Özgürlük Dünyası sosyalizmin doğasına ulaşamıyor. Hocanın müritlerine Partizan dergisinin 6. 7. sayılarında "Sosyalizm ve Mao'nun teorisinin Muazzam Önemi" başlıklı yazılarımızı dikkatle okumalarını salık veririz. En son çıkan yazılarımız bunlar olduğu için özellikle bunları önerdik. Geçmiş yayınlarımızda sosyalizme dair yüzlerce sayfalık makaleleri de Özgürlük Dünyası'na sunuyoruz.

Nedir Sosyalizm? Geçiş toplumu. Hem komünizmi hem de kapitalizmin unsurlarını, özelliklerini içiçe barındıran bir toplum. Ve uzun çok uzunca bir dönem de kapitalizmin mi, sosyalizmin mi; revizyonizmin mi, marksizmin mi, burjuvazi'nin mi proletaryanın mı kazanacağı sorunu karara bağlanamadan kalır bu toplumda. Proletarya ile burjuvazi arasında amansız ve zorlu sınıf mücadelesi arenasıdır bu toplum. Tüm ulusal ekonomiye sosyalist sektörün egemenliği zeminindeki iktisadi devrimden sonra bile iki yol, iki çizgi, iki sınıf arasındaki mücadele durmaksızın devam eder. Esashi bir sosyalist devrim hem iktisadi, hem siyasi ve hem de ideolojik alanda üç cepheden birden verilmelidir. iktisadi alandaki zafer tek başına yeterli değildir. Unutulmasın ki, sosyalizm gelişmelerle dopdolu bir toplumdur. Proletarya kendi dünya görüşüne, burjuvazi de kendi dünya görüşüne göre dünyayı değiştirmeye çalışmaktadır. Dolayısıyla, sosyalizmin mi, kapitalizmin mi kazanacağı sorunu henüz gerçekten çözülmemiştir.

Ne demişti Lenin: proletarya diktatörlüğü sınıf mücadelesinin sona ermesi değil, onun yeni biçimler altında sürdürülmesidir. Aslolan: proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirmektir.

Sosyalizmde yeni burjuvazi gerçeğini kavrayamayan Özgürlük Dünyası, Çin'in kapılarını ardına dek kapitalistlere açmasını devlet kapitalizmi uygulamasına bağlayarak yaşanan bunca deneyden sonra halâ Mao'nun "proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmek" şiarıyla özetleyebileceğimiz ve yaşanan canlı gerçeğinin fena halde kanıtladığı muazzam önemdeki teorisini içine sindirebilmiş değil.

Ne var ki; gerçekler gerçek olarak kalırlar!

Rusya'daki geri dönüşü Lenin'in devlet kapitalizmi uygulamasına ya da geniş anlamda NEP politikasına bağlamak?!

Çin'deki kapitalist restorasyonu Mao önderliğindeki ÇKP'nin devlet kapitalizmi uygulamasına bağlamak?!

Cennetin dünyadan farklı olduğu kadar bu tez Leninizmden farklıdır. Tumturaklı sözlerin umutsuz fiyaskosundan başka bir şey olmayan dogmatik revizyonizmin bu çözümlemesi- ki buna çözümleme denirse- Eyüp peygamber kadar yoksul bir çözümlemedir.

Ama Özgürlük Dünyası ne yapabilirdi ki?

Söyledi ve ruhunu kurtardı!

BURJUVAZİ KARŞISINDA MAO'NUN ÖĞRETİLERİ

Önce Özgürlük Dünyası'nın tezlerini özetleyelim:

- Mao burjuvaziye tasfiyeye yönelmemiş..
- Milli burjuvaziyle birleşmeyi önermiş,
- Sosyalist dönüşümün kabulüne yanaşmayı burjuvazinin karakteristik özelliği saymış,
- Milli burjuvaziye halk saflarında görmüş,
- İşçi sınıfı ile milli burjuvazi arasındaki çelişmeyi uzlaşabilir çelişme olarak ele almıştır.

Marksizmin burjuvazi karşısındaki teorik bakış açısıyla konuya girelim. İşin bu yanı, yani daha işin başında sorunun abc'si kavranmazsa, araba çamura saplanacağı gibi piyasada siyasal kaçak mallardan geçilmez.

Öyleyse, sis perdesini aralamak elzemdir!

Burjuvazi vardır; burjuvazi vardır. Emperyalist ülkelerdeki burjuvazi ile sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki burjuvazi bir ve aynı olamaz. emperyalist ülkelerdeki burjuvazi diğer halkları ezer, sömürür, baskı altına alır. Bu ülkelerde burjuvazi devrimin tüm aşamalarında karşı-devrimci olmaktan geri kalmaz. Bundan dolayıdır ki, Rus devrimi sırasında Bolşevikler, liberal-Burjuvaziyle bir blok, bir anlaşma, bir ittifak gibi bir güzergahta yol almamışlardır, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ise burjuvazi iki kısma ayrılır. Komprador nitelikli büyük burjuvazi karşı-devrimci bir işlev görüp, devrimin hedeflerinden biri iken; ulusal nitelikli orta burjuvazi barikatın karşı yakasında değil; devrim yakasındadır. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde emperyalist sömürü ve baskı, emperyalist boyunduruk devrimin etkenlerinden biri olarak şekillenir. Ve emperyalist boyunduruğun, sömürü ve vahşetin ucu ulusal burjuvaziye dokunmaktan geri kalmaz.

Dolayısıyla;

"Bu ülkelerde ulusal burjuvazi, belirli bir aşamada ve belli bir zaman için, ülkesinin emperyalizme karşı, devrimci hareketini destekleyebilir; bu ülkelerde, kurtuluş için savaşım ögesi olarak ulusal öge, devrimin bir etkenidir." (26)

Tam da bu noktada, üzerinden atlanılmaması gereken bu noktada Özgürlük Dünyası gemiyi karaya oturtuyor.

Emperyalist bir ülkedeki devrimle, sömürge ve yarı-sömürge bir ülkedeki devrim ve dolayısıyla, emperyalist bir ülkedeki burjuvazi ile sömürge ve yarı-sömürge bir ülkedeki burjuvazi arasındaki ayırım çizgisi ve dahası sömürge ve yarı-sömürge bir ülkede burjuvazi arasındaki ayırım çizgisi ve en nihayet, bu ayırım çizgisinden hareketle komprador nitelikli burjuvazinin devrimin düşmanı, ulusal nitelikli burjuvazinin devrimin dostu olduğu Leninist öğretisi, hesaba katılması gereken vâzgeçilemez bir olgudur. Buna ne sırtımızı dönebiliriz; ne de görmezlikten gelebiliriz.

(26) Stalin, Troçkizm mi, Leninizm mi? sayfa, 319

Özgürlük Dünyası Troçkizmle malgalanmış revizyonizmini perdelemek için için bu yanına sırtını dönerek marksizmin üzerinden atlamıştır.

Dinleyin Stalin neler söylüyor:

Sömürge ülkelerde, sömürgeci devrimin belli bir evresinde, **burjuvazi** ile geçici blok ve anlaşmalar, sadece kabul edilebilir şeyler değil ama **kesenkes zorunlu şeylerdir** de (27) (abç)

İşte Lenin'in söyledikleri:

Komünist Enternasyonal, sömürge ve geri ülkelerdeki burjuva demokrasisi ile geçici bir ittifaka girmeli, ancak onlarla kaynaşmamalı, henüz ilk adımlarını atıyor olsa bile proleter hareketin bağımsızlığını kesinlikle yeğ tutmalıdır. (28)

Ve son olarak Komünist enternasyonal programı'ndan bir pasaj:

... işçilerin ve köylülerin devrimci örgütlenmesini engellemediği ve emperyalizme karşı mücadeleye hizmet ettiği sürece **milli burjuvazi ile geçici uzlaşmalar yapılabilir**. (29) (abç)

Söylenecek her şey yeterince açıklıkla ifade edilmiş.

Çin özgülüne ve Mao'ya dönersek;

İlkin Çin, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkeydi ve böyle bir ülkede "proletarya önderliğindeki geniş halk yığınları tarafından" emperyalizm, feodalizm, komprador kapitalizme karşı yürütülen muazzam bir devrim yapıldı. Böyle bir ülkede yapılan demokratik devrim üç büyük dağ hedef almıştı, ve bu demokratik devrimin karakterinede uygundu. Yani devrimin düşmanları: emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizmdi. Böyle bir devrimin esas hedefi ya da düşmanı bu üçlüydü. Bu devrim "genel olarak kapitalizmi ortadan kaldırmak" gibi bir yolda yürüyemezdi. Böyle bir siyaset demokratik devrimin yapısına da uygun düşmezdi.

İşte bu somut durum Çin devrimi ile Ekim devrimi arasındaki farkı da ortaya koyuyordu. Sovyetler Birliği devrim öncesi emperyalist bir ülke olduğu için bu ülke devriminde liberal burjuvaziyle Bolşevikler arasında bir anlaşma, bir ittifak siyaseti izlenmemişti. Zira böyle bir ülkede burjuvazi başlangıçta da açıkladığımız gibi devrimin tüm aşamalarında karşı-devrimcidir. Ve böylesi bir ülkede devrim, demokratik değil, sosyalist bir niteliktedir. Çin'de durum farklıydı. Devrimi demokratik nitelikteydi. Demokratik devrim sürecinde ulusal burjuvaziyle birleşmek, onunla bir blok, bir anlaşma, bir ittifak yapmak hem mümkün, hem gerekliydi. Devrimci barutu henüz tükennememiş bu sınıftan yararlanmak, onu devrimci cepheye katmak önemli ve vazgeçilemez bir siyasetti. Zira bu burjuvazi Rusya'da olduğu gibi barikatın karşı-devrimci tarafında değildi ve olamazdı da.

Çin'deki ulusal burjuvazi de üç büyük dağın zulüm ve baskısı altındaydı. Ve dolayısıyla Çin ulusal burjuvazisi halk yığınlarının bir unsuru, bir par-

(27) Stalin, Troçkizm mi- Leninizm mi? sayfa, 330

(28) Lenin, ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, sayfa, 392

(29) Komünist Enternasyonal Programı, sayfa, 104

çası, bir elementiydi. Bundan dolayıdır ki Mao Çin ulusal burjuvazisi için şu çözümlemede bulunacaktı: "onlarla birleşmemiz hem mümkün, hem de gereklidir."

Demokratik Halk Diktatörlüğü Üzerine (30 Haziran, 1949) adlı makalesinde de Mao şöyle diyecekti:

...milli burjuvaziyle birleşmemiz gerekmektedir. Bugünkü siyasetimiz, **kapitalizmi yıkmak değil düzene sokmaktır.** (30) (abç)

İşte Özgürlük Dünyası'nın Mao'da çarpıtığı ve özgün amacından değişik biçimde kullandığı makaslanmış cümlesi budur.

Açıktır ki burada kastedilen dışa bağımlı kapitalizm değil ulusal nitelikli olandır. Dolayısıyla, ulusal burjuvazi de bir anda yokedilmeyecek, kullanılıp, kısıtlanıp, dönüştürülecekti. Buna az sonra değineceğiz.

Konuyu dağıtmadan toparlarsak.

Mao, marksizmin öğretileri ışığında Çin devriminde ulusal burjuvaziye karşı somut politikalar geliştirmiş ve bu burjuvazinin "belli dönemlerde ve belli ölçüde" üç büyük dağa karşı mücadelede yer alabileceğini belirtmiştir. Ve böyle dönemlerde ulusal burjuvaziyle bir birleşik cephe kurmanın ve bunu mümkün olduğu kadar sürdürmenin gerekli olduğunu saptamıştır. Ancak bunu saptarken Mao, ulusal burjuvazi konusunda şu önemli açıklamayı yapmayı asla ihmal etmemiştir.

Çin Komünist Partisi'nin siyasi çizgisinin önemli unsurlarından birisi de burjuvazi ile hem birlik hem mücadele siyasetidir. Hatta partinin, burjuvazi ile birlik ve mücadele içinde gelişip çelikleşmiş olması, partinin inşasında önemli bir unsurdur. Burada birlikten kasıt, burjuvazi ile birleşik cepheyi kurmaktır. Mücadeleden kasıt, burjuvazi ile birlik halinde olduğumuz süreçte devam eden "barışçı" ve "kansız" ideolojik siyasi ve örgütsel mücadele demektir. Birliği bozmak zorunda bırakıldığımızda ise bu "barışçı" ve "kansız" mücadele silahlı mücadeleye dönüşür. Eğer partimiz, belli dönemlerde burjuvazi ile birleşmesi gerektiğini anlamazsa, ilerleyemez ve devrim gelişemez. Eğer partimiz burjuvazi ile birlik halinde iken de ona karşı sert ve kararlı bir şekilde "barışçı" bir mücadele vermesi gerektiğini anlamazsa, o zaman partimiz ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan dağılır, devrim de yenilgiye uğrar. (31)

Demek ki, pasaj tümüyle aktarıldığında cümlelerin bozulan anlamı, nasıl da zengin düşünce bolluğunu, mantığı ve marksizmi gözler önüne seriyor.

Lenin yıllar önce ne de güzel demiş:

Toplumsal görüşmeler konusunda en yaygın ve en yanıltıcı yöntem, tek tek ufak-tefek gerçekleri parça parça edip ayırmak ve örneklerle hokkabazlık etmektir. (32)

Demokratik devrim sürecinde Mao'nun burjuvazi karşısındaki tavrına kulak verelim. Mao'nun bu sorundaki anlayışının en yalın, en anlaşılır, en

(30) Mao Zedung, Seçme Eserler (4), sayfa, 455,

(31) Mao Zedung, seçme Eserler (2), sayfa, 291.

(32) Lenin, ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, sayfa, 297.

tam tanımı: Esas görevimiz, emperyalizme ve feodalizme karşı savaşmak olduğuna ve bu iki düşman yıkılmadıkça halk kurtulamayacağına göre, ne yapıp yapıp milli burjuvaziyi emperyalizme karşı mücadelenin saflarına kazanmalıyız. ... Emperyalizme ve feodalizme karşı mücadele tarihi döneminin tümünde, emperyalizme karşı halkın safını tutmasını sağlamak için milli burjuvaziyi kazanmalı ve onunla birleşmeliyiz.

Ve sürdürüelim:

Emperyalizm ve feodalizme karşı koyma görevi esas olarak tamamlandıktan sonra da, belli bir süre için milli burjuvazi ile ittifakımızı sürdürmeliyiz. (33) (abç)

Mao'nun bu pasajı, böylece bizi demokratik devrimin zaferinden sonra burjuvazi karşısında Mao'nun tutumuna götürüyor. Şimdi sorunun bu yanını yakından inceleyelim.

Sovyet İktisadının Eleştirisi'nde, Mao, bu sorundaki tutumunu tek bir cümleyle en özlü, en canlı, en anlaşılır şekilde şöyle ifade ediyor: Ulusal kapitalistlere karşı politikamız, onları yanımıza alıp, sonra da etraflarını çevrelemektir.

Apaçık bir çözümleme.

Marksist güzergahta yol alan bir açıklanış. Kişi eğer marksizmin değil de, revizyonizmin sahasında atını koşturuyorsa, Mao'nun bu yargısı karşısında öfkeyle ayağa doğrulabilir: ne o! burjuvaziyi "yanınıza alıp", onunla "ittifak"a gitmek?

Bu, Troçkiizmle harmanlanmış dogmatik-Revizyonizme aykırıdır. Dokunulmaması gereken tabulara dokunulmuştur. Troçkiizmin pınarları kurutulmuştur!

Oysa marksizme tanışıklığı olan ve onu revizyonizme uyarlamayan her ortalama okurda bilir ki, ulusal burjuvaziye barışçıl yönden boyun eğdirmek mümkünse, bu, bizim için en az zararlı bir yoldur. Ve bunu belirleyen, her ülke devriminin özel gelişme koşullarıdır. Çin'de olan da budur.

İlkin, Çin'de demokratik devrimin zaferiyle, burjuvazinin milliyetçi partisi devrilmiş, Çan Kay Şek devrilmiş, bürokratik sermaye mülksüzleştirilmiş, toprak ağalarının topraklarına zor alım uygulanmış, toprak reformu bir iki yılda tümüyle tamamlanmış, kooperatifçilik yaşamın canlı gerçeği haline gelmiş ve pazarlar başından itibaren denetim altına alınmıştı.

İkincisi, ulusal burjuvaziyle demokratik devrim yıllarından kalma uzlaşma geleneği vardı. Tıpkı, 1860'lı yıllarda İngiliz kapitalistlerinin siyasal ve iktisadi sorunları uzlaşma yöntemiyle çözme alışkanlığı gibi.

Üçüncüsü, KP yöneticiliğinde işçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel öncülüğü tesis edilmişti.

Dördüncüsü, işçi sınıfının, köylülükle demokratik devrim yıllarından kalma sağlamca bir ittifakı vardı.

Beşincisi, KP yönlendiriciliğindeki işçi sınıfı ve komşularının kızıl siyasal

(33) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 374.

iktidar yıllarından kalma iktidar etme yeteneği vardı. (Dolayısıyla, burjuvazi Çin işçi sınıfının yönetebilme gücünü küçümseyemezdi.)

Tüm bu koşullar, kurtuluştan sonra, ulusal burjuvaziyi sosyalist yenden-şekillendirme yolundan gitmeye zorlamıştı. (34)

Tüm bu koşullar, burjuvaziye barışçıl yönden boyun eğdirmeyi gündeme sokmuştu.

Tüm bu koşullar, işçi sınıfına, barışçıl yönden hedefine ulaşabileceğini göstermişti.

Marks'a kulak verelim:

Ama bu hedefe varma yollarının her yerde aynı olduğunu hiç bir zaman iddia etmedik.

Çeşitli ülkelerin kurumlarının, alışkanlıklarının ve geleneklerinin dikkate alınması gerektiğini biliyoruz; ve işçi sınıfının hedefine barışçıl yollarla varabileceği Amerika, İngiltere-ve eğer kurumlarımızı daha iyi bilseydim Hollanda'yı da bunlara eklerdim- gibi ülkeler olduğunu yadsımıyoruz. (35)

Özgürlük Dünyası'nın, şeytanın okumuş -su- kabından kaçması gibi sorunundan asıl kaçtığı ve çarpıtarak marksizmi sulandırarak revizyonizme uyarladığı alan tam da burasıdır.

Aynı vergi adlı ünlü broşüründe Lenin, Marks'ın bu düşüncelerini inceleyiyor ve şu sonuca varıyordu: Marx, ne kendisini ve ne de sosyalist devrimin gelecekteki liderlerini, biçim sorunlarına, devrimi gerçekleştirme yöntemlerine ve yollarına bağımlı kılmadı. Bundan hareketle Lenin, Marks'ın bu yargısından Rusya için sonuçlar çıkarıyor ve tam da "kültürlü kapitalistlerle" bir ittifakın gündeme geldiği, "kapitalizmden yararlanma"nın gereklileştiği Rusya için şunları söylüyordu:

Peki, Sovyet Rusya hakkında ne diyorsunuz? iktidar proletaryanın eline geçtikten sonra, ve sömürücülerin silahlı direnmesi ve sabotajları ezildikten sonra, o sırada sosyalizme barışçı bir geçiş başlamış olsaydı, yarım yüzyıl önce İngiltere'de mevcut olabilecek olan koşullara benzer belirli koşulların hüküm sürdüğü açık değil midir?

Ve şu sonuca ulaşıyor Lenin Rusya için: Uzlaşma yöntemi uygulamalıyız. Devlet kapitalizmini kabul eden proletaryaya faydalı kültürlü kapitalistleri satın almalıyız.

Lenin'in bu yargıları, Özgürlük Dünyası'nı fena halde yaralıyor.

5 Temmuz 1921'de söylediklerine bakın: **Söylemeye gerek yok ki, yabancı sermayeye, öteki ülkelerin burjuvazisine, ayrıcalıklar tanımak zorundayız.** (abç)

Dahası var: ulusal niteliğini en ufak şekilde bozmaksızın, madenleri, ormanları, petrol kuyularını, karşılığında sınaî ürünler, makineler almak ve böylece öz sanayimizi ileri götürmek için **yabancı kapitalistlere emanet ediyoruz.** (36) (abç)

(34) Mao Zedung, Sovyet İktisadının Eleştirisi, sayfa, 61.

(35) Marks, Engels, Seçme Yapıtlar (2), sayfa, 350.

(36) Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa, 490.

Mao'nun, ulusal kapitalistleri yanına alıp etraflarını çevreliyoruz ve onlarla belirli bir süre için ittifaka gidiyoruz sözleri karşısında hiddetlenip Mao'ya sosyalizm karşısındaki tutumu gericedir (buna ileride değineceğiz) diyenler, acaba Lenin'in bu aktardığımız sözleri için nasıl bir öfkeye kapılıyorlar? Doğrusu merak ediyoruz!

Sahi Lenin, kafası karışık bir insan mıydı?

Bir yandan sosyalist devrimi gerçekleştiriyor, öte yandan özel sermayeye, sömürüye karşı olan, aynı Lenin madenleri, ormanları, petroleri yabancı burjuvaziye emanet ediyor ve üstelik dünya kapitalizmine bir "haraç", bir "fidye" vermeyi öneriyor.

Bu nasıl iş!

İşte Özgürlük Dünyası'nın Troçkizmden muzderip Revizyonizminin anlayamadığı bu. Lenin'de de, Mao'da da anlayamadığı bu. Ama gelin görün ki, Özgürlük Dünyası yahudi Shylock'un bir kilo et üzerinde direktmesi gibi yıllardır Trokizme doğru erozyona uğrayan bu şaşılmalı sefil teorisinde direktmesi ve bununla marksizme karşı kılıcını şakırdatması anlaşılır gibi değil.

Eğer koşullar, eğer devrimin özel gelişme koşulları sosyalist inşa sürecinde burjuvaziyle bir ittifak, bir anlaşma siyasetini "olmazsa olmaz" bir olgu olarak öne sürmüştü, bundan kaçınılamaz.

Az önce açıkladığımız özgün koşullar Çin'de ulusal burjuvaziyle geçici bir ittifak yapmayı zorunlu hale getirmişti.

Dolayısıyla Mao daha mart, 1950'de şunları açıklıyordu: Milli burjuvaziyle siyasi, iktisadi ve örgütsel bakımdan bir birleşik cephe kurmuş bulunuyoruz.

Haziran 1950 yılında da şöyle diyecekti: Küçük burjuvazi ve milli burjuvazi, işçi sınıfının önderliği altında ve işçi-köylü ittifakı temelinde birleştirmeliyiz. Milli burjuvazi eninde sonunda yok olup gidecektir, ama bu aşamada onu kendimizden uzaklaştırmamalı, tam tersine kendi çevremizde toplamalıyız. Milli burjuvaziyle bir yandan mücadele etmeli, diğer yandan da birleşmeliyiz. (37) (abç)

Özgürlük Dünyası, Mao'dan alıntı yaparken, yalnızca "birleşme" sözcüğünü aktarıyor, ama "mücadele" sözcüğünü nedense unutuyor. Buna alıntı dolandırıcılığı denir; hatta bundan da kötüsü.

Mao'yu dinleyelim:

Yeni demokratik devletteki sınıf mücadelesinin esas biçimi, kısıtlama ile kısıtlamaya karşı koyma arasındaki mücadeledir. (38)

Sınıf mücadelesinin merkezini bu siyaset oluşturmaktadır. Bundan dolayıdır ki, Mao, Haziran 1952 yılında işçi sınıfı ile ulusal burjuvazi arasındaki çelişmeyi Çin'deki baş çelişme olarak değerlendirip, bu sorundaki muhtemel yanlışlara karşı yoldaşlarını uyarır. Burjuvaziyle geçici olarak bir ittifakın kurulması ona karşı mücadeleyi tatile sokmaz. Böyle olmadığı içindir ki, Mao, mızrağın sivri ucunu, mücadelenin darbesinin doğrultusunu burjuvaziye yöneltir.

(37) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 37.

(38) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 119.

Siyaseti ise şudur: Yanına al, etrafını çevrele, kullan, kısıtla ve dönüştür. İşte, bu burjuvaziyi barışçıl siyaset güderek yeniden şekillendirmedir; dönüştürmedir.

Burjuvaziyi çelişkinin karşıt ucuna boş köşeye oturtan Mao, nasıl oluyor da burjuvaziyi "yok etmeyi" düşünmüyor; ve nasıl olurda onunla "birmemeyi" öneriyi öneriyor da mücadeleyi önermiyor. Buna kargalar gülmez mi?

Mao'nun şu ünlü alıntısı Hocacılarımızın yazdıklarının, iddialarının aleyhine tanıklık etmiyor mu: Şimdi hem şehir burjuvazisini, hem de köy burjuvazisini **sınırlama siyaseti** izliyoruz. Dolayısıyla, **ücretli işçi çalıştırmaya, ticarete, tefeciliğe ve toprak kiralamaya hiçbir kısıntı koymayan "dört büyük özgürlük" kabul edilmemelidir.** Bence "dört küçük özgürlük" olduğunu söyleyeceğim. Burada ayırım, büyük ile küçük arasındadır.

Devamla, burjuvasinin özgürlükleri içinde şunları söyler: **Kısıtlamalar dolayısıyla burjuvazi bu özgürlüklerin küçük bir kısmına, çok küçük bir kısmına sahiptir. Bu küçük özgürlükleri de burjuvazinin elinden almanın koşullarını hazırlamalıyız** (39) (abç)

Mao'nun Özgürlük Dünyası'nın elinde kuşa çevrilmiş, makaslanmış, içeriği boşaltılmış, özgün amacından değişik biçimde kullanılmış öğretilerini tam açıklığa kavuşturmak için sık sık Mao'dan pasaj aktarıp bunları okurun denetimi ve tanıklığına sunuyoruz. Bu durum yazıda belli bir sıkıcılığı yaratır da bundan vazgeçemeyiz.

Özgürlük Dünyası, doğru anlaşılan Mao'dan kurtulmak için yanlış anlaşılan Mao'dan medet ummak istemiş! İşte biz, Mao'dan aktarmalarla bu siyasal hokkabazlığı açığa çıkarıyoruz.

Mao'ya kulak vermeye devam edelim: Şehir burjuvazisine karşı ondan yararlanma, onu kısıtlama ve dönüştürme siyasetini benimsiyoruz. Burjuvaziden yararlanmalıyız, ama aynı zamanda onun milli ekonomiye ve halkın geçim koşullarına zararlı yönünü kısıtlamalıyız. Böyle bir siyaset ne "sol" ne de sağdır. Hiçbir kısıtlama koymamak çok sağa kaymak anlamına gelecektir. Burjuvazinin ne olursa olsun herhangi bir girişimde bulunmasını yasaklayan aşırı yasaklama ise, çok "sola" kaymak demek olacaktır. Lenin, milyonlarca ve milyonlarca küçük üretici hâlâ varlığını sürdürürken, bir siyasi partinin kapitalizmi bir darbeye yok etmeye çalışmasının yalnızca budalalık değil intihar demek olacağını söylemişti. (40)

Mao'nun bu çözümlenmeleri Marksist çözümlenmelerle aynı doğrultudadır. Bu doğrultuyu Rus devrim ve sosyalist inşa sürecinde bulmak mümkündür.

Nisan, 1929'da Stalin Mao'yla aynı şeyleri söylüyor. Bilindiği gibi bu yıla dek Sovyetler Birliği'nde Nepmanlar ve Kulaklar vardır. Ve bilinir ki, nepmanlar NEP yıllarında gelişen tüccarlardı; yani burjuvalardı. Sovyetler Briliği'ndeki özgün koşullar 1929 yılına dek nepmanlar yani burjuvaziyle, Kulak-

(39) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 254.

(40) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 254.

lar yani tarım kapitalisti sınıfı ile birlikte yaşamayı dayatmıştı. 1929 yılına dek S. Birliği'ndeki bu temeldeki burjuvazi sınıf olarak tasfiye edilmemiş; yalnızca sınırlandırılmıştı. Tıpkı Çin'deki ulusal burjuvazi gibi.

Bakın neler söylüyor Stalin:

...**şu an için**, burjuvazisiz değiliz, onun varlığını, bazı koşullar altında, yani proletarya diktatörlüğünün yasalarına mutlak bir bağımlılık koşulu ile, yani kapitalistlerin gittikçe daha fazla sınırlandırılmaları koşuluyla **kapitalistlerin, ülkenin ekonomik yaşamından derece derece uzaklaştırılması amacını güden bir sınırlandırma koşuluyla kabul ediyoruz anlamına gelir.** (41) (abç)

Gerçeklerin bangır bangır bağırın sesidir bu.

Özgürlük Dünyası'nı Stalin'in bu yargılarıyla, Mao'nun çözümlemesi arasındaki bir tek ama yalnızca bir tek farklılığı ortaya koymaya-bu satırlarımızla- çağırıyoruz.

Denebilir ki, Çin'de ulusal burjuvaziyle siyasal, iktisat ve örgütsel bakımdan bir birleşik cephe kurulmuştu buna ne denir?

Unutulmasın ki, Rus ve Çin devrimi farklı koşul ve ayrı çerçevede gelişen iki farklı devrimdir. Biri yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede gelişen demokratik bir devrim, öteki emperyalist bir ülkede gelişen proleter-sosyalist bir devrimdir. Önce bu farkı görmek gerekir. İkincisi, Rusya'da bile burjuvaziyle 1929'a dek **İŞBİRLİĞİNE** gidilmiştir.

Lenin'den dinleyin en iyisi:

Kuşkusuz bizim Sovyetler Cumhuriyetimizde toplumsal rejim iki sınıfın: işçiler ile köylülerin işbirliği üzerine kurulmuştur-**Bu işbirliğine, bugün, bazı koşullarla "nepman"lar, yani burjuvazi de kabul edilmiştir.** (42) (abç)

Özgürlük Dünyası için Lenin'in bu alıntısı, duru bir gökte çakan bir şimşek olsa gerek. "Saf" sosyalizm, "saf" inşa düşleyenlere bunun böyle gelmesi normaldir de.

Sovyetler Birliği'nde Nepmanlar ve Kulaklara karşı uygulanan kısıtlama siyaseti ile Çin'de demokratik devrimden sonraki ilk aşamalarda ulusal burjuvaziye karşı uygulanan siyaset aynı güzergahı kullanıyordu. Zengin köylü ekonomisi ise Çin'de, Mao'nun sözleriyle çok erken yok edildi.

Bütün bunlar Özgürlük Dünyası tarafından bilinmiyor olamaz. Ne var ki, inkârcılık insanın kanına girmeye görsün. Bu durumda denizin ortasında pusulayı şaşırılmış şaşkın denizcinin ruh halini yaşar insan.

Çanın çaldığını duyup sesin nereden geldiğini farkedemeyen Hocacılarımız bakın daha neler yazıyorlar: Mao, **sosyalist dönüşümün kabulüne yanaşmayı burjuvazinin karakteristik bir özelliği saymış!**

Sahi öyle miymiş!

En iyisi Mao'dan dinleyelim:

Burjuva demokratik devrim yıllarında ulusal burjuvazinin niteliğinde

(41) Stalin, leninizmin Sorunları, sayfa, 287.

(42) Stalin, Leninizmin Sorunları, sayfa, 286.

devrimci bir yan olduğu gibi, düşmanlarla uzlaşmaya yatkın bir yanı da vardı. Sosyalist devrim sırasında kâr uğruna işçi sınıfının sömürülmesi bir yanda, anayasanın desteklenmesi ve sosyalist dönüşümün kabulüne yanaşma öte yandı. (43) (abç)

Gerçekler nasıl da Özgürlük Dünyası'nın elinde buhar olup uçmuş! Gerçekler nasıldı yalan-dolana kurban edilmiş!

Özgürlük Dünyası, bırakalım pasajın tümünü aktarmayı, cümlelerin tümünü bile aktarmıyor. Ne diyordu Mao adına Hocacılarımız: "Mao "sosyalist dönüşümün kabulüne yanaşma"yı, burjuvazinin karakteristik bir özelliği olarak belirtmiş.

Mao ne diyor: Kâr uğruna işçi sınıfının sömürülmesi bir yanda, anayasanın desteklenmesi ve sosyalist dönüşümün kabulüne yanaşma öte yanda. Ne denir buna? Zıtların birliğinin ikiliği.

Demek ki, Özgürlük Dünyası istediğini dilediği gibi aktarabiliyor.

Ama nafi! Mao'nun öğretisi balçıkla sıvanamaz.

Ama beyhude Marksizm revizyonizme köprülük edemez; fakat revizyonizm safsataya, alıntı dolandırıcılığına köprülük edebilir.

Denilebilir ki, Mao'nun teorisi devrimini yapmış bir Çin'de işçi sınıfının sömürülmesini de öngörüyor. Burjuvazinin satın alınarak, onunla bir anlaşmanın yapıldığı yerde elbetteki burjuvaziye belli ölçülerde işçi sınıfını sömürme özgürlüğü de verilecektir. Karşılıklı ittifakın olduğu yerde sınırlı da olsa liç burjuva özgürlüğünün olmaması marksizm ve mantığa terstir. Pratikte de akıl almaz bir şeydir. Lenin'in özellikle Aynî Vergi adlı broşürü bu örneklerle dopdoludur. Ayrıca bilinir ki, 1929 yılına dek te, Nepman ve Kulaklar koşullarında S. Birliği'nde yani proletarya diktatörlüğü altındaki Sovyetler Birliğinde SÖMÜRÜ vardır. Bu NEP'in kaçınılmaz bir özelliği idi. Kulaklar, 1929 yılına kadar ki dönemde yanlarında sınırlı sayıda işçi çalıştırabiliyorlardı. Ne zaman ki Nepman ve Kulaklar sınıf olarak 1929 yılında II. bir Ekim devrimiyle ortadan kaldırıldı, ücretli işçi çalıştırmada tarihe karışmış oldu.

Bu demektir ki, Mao, Sovyetler Birliği'nden çok daha geri seviyedeki Çin özgülünde Ulusal burjuvaziyle hem işbirliği, hem mücadele siyaseti güderken Leninist hatta yol alıyordu. Nihayet bu demektir ki, bu işbirliği koşullarında sınırlı sömürünün olması yani kâr uğruna işçi sınıfının sömürülmesi ve bu sömürünün vergi siyasetiyle, pazar fiyatlarıyla, çalışma koşullarıyla ve kapsamıyla kısıtlanması, işbirliği sürecinin, kendi anti-teziyle eyerlendiğinin somut göstergesidir.

Burjuvaziyle yapılan işbirliği de koşulludur. Bu koşullar; onların a) Sosyalizmi kabul etmeleri, b) Komünist Partisinin önderliğini benimsemeleridir. Ve Çin'de ulusal burjuvazi bu koşulları ta başından beri benimsemişti. Bundan vazgeçerlerse ne olur? Doğrudan Mao'ya başvuralım: Bir kere geri döndüler mi, Çin Halk Cumhuriyeti'nde onlara yer kalmaz."

(43) Mao zedung, Teori ve Pratik, sayfa, 77.

Aslolan; Özgün koşullar ve somutluk ilkesidir.

Bakın 1920 Haziranında Lenin neler yazıyor:... genel kural olarak, proletarya devleti iktidarı, büyük toprak sahiplerinin topraklarını ellerinde bırakmalı, **ancak emekçiler ve sömürülenler iktidarına karşı koydukları zaman bunlara elkonmalıdır.** (44) (abç)

Nitekim, S. Birliği'nde Nepman ve Kulaklara karşı sınırlandırma politikasından, sınıf olarak tasfiye politikasına geçişi gündeme sokan şey de, başka şeylerin yanında bu ahtapotların, bu kan emicilerin, sovyet iktidarına karşı aldığı tavidir; bu iktidarı tehdiddir.

Bu gerçeği, hanidir geçip gitmiş dogmato-Revizyonizmin düşleriyle Özgürlük Dünyası anlamakta güçlük çeker; Troçkinin kılıcı başında asılı durdukça bu iş çok daha zorlaşır.

Sorunun bir başka cephesine uzanalım: İşçi sınıfı ile milli burjuvazi arasındaki çelişmelerin Mao'ca uzlaşabilir çelişme olarak ele alınması.

Özgürlük Dünyası'nın elindeki teorisiyle en çok ihtiyarladığı alan da burasıdır. Mao'nun en çok gençleştiği bu alanda, Hocacılarımızın revizyonist koltuk değneklerine yaslanarak dört bir yana yumruk sallamaya kalkmaları, onları gerçekten sefil hale koyuyor.

Nedir ki, her şeyin bir bedeli vardır.

Ve Hocacılarımız "kalbe inecek bıçağa" rıza göstermelidir!

27 Şubat 1957 tarihli Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele alınması Üzerine adlı önemli makalesinde Mao, ulusal burjuvazi sorununu ayrıntılı tartışır ve işçi sınıfı ile ulusal burjuvazi arasındaki çelişmeyi berrakça çözümler.

Asıl konuya girmeden önce ulusal burjuvazinin Çin koşullarında halk saflarında bir sınıf olarak ele alındığını burada belirtelim. Halk kavramının çeşitli ülkelerde ve bu ülkelerin devrim sürecinin çeşitli aşamalarında farklı görünümüne gösterdiğini de saptamalıyız. Belli bir devrim aşamasında devrimden yana sınıf ve katmanlar halk kapsamına; devrime karşı çıkanlar ise halk düşmanı kapsamına girer. Demokratik devrim yıllarında devrimden yana olanlar halk, karşı çıkanlar barikatın karşı tarafındaydı. Demokratik devrim süreci sona erip sıra sosyalist inşa sürecine gelince, sosyalist inşadan yana olan, bu inşayı destekleyen, sosyalizme omuz veren tüm sınıf, grup ve katmanlar halk ordusunu oluşturuyordu, sosyalizm ve sosyalist inşaya karşı direnenler, karşı çıkanlarsa halk düşmanıydı.

Şimdi konumuza dönelim.

Ve belirtelim ki, ulusal burjuvazi sosyalizmin inşasından yana olduğu ve devrimin bu evresinde devrimden yana tavır takındığı için halk kapsamındaydı.

İşçi sınıfı ile ulusal burjuvazi arasındaki çelişme Çin özgülünde halk içindeki çelişmeler kapsamındaydı.

Mao, az önce işaret ettiğimiz makalesinde şu tahlilde bulunur: Bizimle düşmanlar arasında çelişmeler vardır. Düşmanlar arasında çelişmeler vardır.

(44) Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, sayfa, 412.

Halk saflarında çelişmeler vardır. Bizimle düşmanlar arasındaki çelişmeler uzlaşmaz (antagonist) çelişmelerdir. Halk saflarındakiler ise antagonist olmayan uzlaşabilir çelişmelerdir. Bir de sömürülen sınıflarla sömüren sınıflar arasında çelişmeler vardır. Bu çelişmelerin ise antagonist yani uzlaşmaz ve hem de antagonist olmayan yani uzlaşabilir bir yönü vardır.

Çin ulusal burjuvazisine gelince;

Asıl analize muhtaç alan burasıdır, Özgürlük Dünyası açısından.

Çin ulusal burjuvazisi bir yandan sosyalist inşayı desteklemekte ve böylece halk saflarında yer almaktadır. Dolayısıyla, bu durum, onunla işçi sınıfı arasındaki çelişmeyi nesnel olarak halk kapsamına sokar. Ama öte yandan Çin ulusal burjuvazisi, devrilmiş komprador burjuvazi ve toprak ağaları gibi olmasa da işçi sınıfını kâr uğruna sömürmektedir. Dolayısıyla ulusal burjuvazi-işçi sınıfı çelişmesi bu yanıyla da sömürülenler sömürge arasındaki çelişme kapsamına girmektedir.

Bu durum Çin ulusal burjuvazisinin ikili niteliğinden kaynaklanır. Bir yandan sosyalist dönüşümü destekleme, öte yanda sömürme gibi ikili nitelik.

Bu özgün nitelik, işçi sınıfı ile ulusal burjuvazi arasındaki çelişmeyi, halk içindeki çelişme kapsamına sokarken, diğer yanıyla da sömürülenle sömürge arasında çelişme karakterini taşıdığı için uzlaşmaz bir çelişme olarak ele alınmayı gerektirir.

Dolayısıyla, uzlaşmaz karşıtlık doğasındaki bu çelişme, ihtiva ettiği bu özelliğine karşın, a) doğru ele alınırsa (yani, ulusal burjuvaziyle birleşme, onu eğitime ve eleştirme de uygun siyaset), b) ulusal burjuvazi bu uygun siyasete denk düşen doğru bir yaklaşım gösterirse, uzlaşmaz olmayan bir çelişmeye dönüşebilir ve Mao'nun sözleriyle "barışçı yöntemlerle çözülebilir."

Sömürülme vardır; sömürülme vardır. Emperyalistler, bürokrat kapitalistler ve toprak ağaları tarafından yapılan sömürülme ile, ulusal burjuvazi tarafından yapılan sömürülme bir ve aynı olamaz. 1929 yılına dek Rus devrim sürecinde Nepman ve Kulaklar tarafından işçilerin ve köylülerin sömürüldüğünü biliyoruz. Ve üstelik bu sömürücü sınıfların, örneğin, Nepman olarak bildiğimiz burjuvazinin belli koşullarla Sovyetler Cumhuriyetindeki işçi ve köylülerin işbirliği üzerine kurulu toplumsal rejime, yani işçi ve köylülerin işbirliğine kabul edildikleri herkesçe bilinen bir gerçektir.

Çin somutunda işçi sınıfı ile ulusal burjuvazi arasındaki çelişme sömürülenle sömürge arasındaki bir çelişmedir, ve dolayısıyla ikili bir yönü vardır. Hem uzlaşmaz, hem de uzlaşabilir.

Bu yanlardan hangisi temel, hangisi talidir?

Elbetteki uzlaşabilir yanı da olsa, eninde-sonunda ve özünde bu çelişme uzlaşmaz karşıtlık karakterindedir. "Niteliği gereği uzlaşmaz bir çelişmedir."

Ne var ki:

...Çin'in somut koşullarında, iki sınıf arasındaki bu uzlaşmaz çelişme,

doğru bir biçimde ele alınırsa uzlaşmaz olmayan bir çelişmeye dönüştürülebilir ve barışçı yöntemlerle çözülebilir. (45)

Ulusal sermayeyi yeniden şekillendirmek için barışçıl yöntemler kullanan ÇKP elbetteki bununla koşutluk halinde bu sermaye zemininde varlaşan ulusal burjuvaziye karşı da barışçıl yöntemler kullanmalıydı. Bunlar bir zincirin birbirini tamamlayan halkalarıdır. Uzlaşmaz karşıtlık niteliğindeki bir çelişme -Çin özgül koşullarında- barışçı yöntemler kullanılarak uzlaşabilir güzergahta çözülmektedir.

Bu demektir ki, Özgürlük Dünyası'nın "Mao, 1956'da milli burjuvaziye halk içinde saymış, onunla işçi sınıfı arasındaki çelişmeyi uzlaşabilir çelişme olarak ortaya koymuş 'sosyalist dönüşümün kabulüne yanaşmayı burjuvazinin karakteristik bir özelliği olarak belirtmiştir." (46) şeklindeki yargısı, Mao'nun özgün öğretisi ile ilgili gerçeklerin toplamını ifade etmekten uzaktır. Ayrıca, Mao'yu kavrayış düzeyine de ulaşamamış sefil bir yorumlamadır.

Mao'nun öğretisi, hiçbir ciddi temele dayanmadan, yarım yamalak cümlelerle oynanarak karikatürleştirilmiştir.

Şeyleri, yalnızca a a'dır; b b'dir ya da ya a'dır ya da b'dir şeklinde yorumlayamayız. İkilikle eyerlenen şeyler, karşıtlık doğasında varlaşır. Ulusal burjuvazi açısından da durum budur. Özünde antagonist doğaya sahip bu çelişme, uzlaşmaz olmayan bir yanı da içerir. Felsefi-Marksizmde zıtların birliğinin ikililiğidir bu.

Felsefi-revizyonizmden muzdarip Hocacı kafa bu derinliğe ulaşabilme yetisi gösteremez.

Marks, 19. yüzyılın üçüncü çeyreğindeki İngiltere'sinde işçi sınıfının burjuvaziye barışçı yollarla satın alınmasını önerirken, özünde uzlaşmaz karşıtlık tabiatındaki burjuvazi-proletarya çelişmesini uzlaşabilir yöntemlerle çözmeyi öngörüyordu.

Lenin, 1917 sonrası üç aylık dönemde Rusya'da iktidarın barışçı yollarla alınması koşullarının mevcut olduğunu söylerken, özünde uzlaşmaz karşıtlık niteliğindeki burjuvazi-proletarya çelişmesini uzlaşabilir yollarla çözmeyi öneriyordu.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün...

Uzlaşmaz karşıtlık doğasındaki çelişmeler belli bazı koşulların bir araya gelmesiyle uzlaşabilir yöntemlerle çözülebilirler.

Belirli koşullar ve somutluk ilkesi, temel budur.

Unutulmasın ki, ne İngiliz burjuvazisi ve ne de Rus burjuvazisi halkla aynı barikatları paylaşmıyordu, karşı-devrimciydi. Oysa Çin ulusal burjuvazisi geleneksel ittifak çizgisi eşliğinde, özgün koşullardan dolayı sosyalizmi kabullenmek durumunda kalmış farklı bir burjuvaziydi. Hatırlanırsa, em-

(45) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 443.

(46) Özgürlük Dünyası, sayı: 47, sayfa 45

peryalist bir ülkedeki burjuvaziyle, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedeki burjuvazi ortak paydaya sahip değildir. Bu ayrım noktası unutulmamalıdır.

Ekim 1957'de Mao şöyle diyordu: Burjuvazi tasfiye edilecektir ama fiziksel olarak değil; burjuvazi sınıf olarak tasfiye edilecek ama tek tek bireyler olarak yeniden kalıba dökülecektir. (47)

Bu yaklaşım Mao'nun proletarya-burjuvazi çelişmesini ele alış yöntemi-ne uygun düşmektedir. Barışçı yöntemlerle burjuvazi kullanma, kısıtlama ve dönüştürme. Yani, ensonu onu sınıf olarak tasfiye.

Bu anlayış bütünlüğü içinde, Mao, sosyalist inşa sürecinin hemen başında ve bu sürecin içinde (1957) şu çözümlenelerde bulunacaktır:

Yıl 1952 Haziranıdır. Ve işte söylenenler:

Toprak ağası sınıfının ve bürokrat-kapitalist sınıfın alaşağı edilmesi sonucunda, işçi sınıfı ile milli burjuvazi arasındaki çelişme Çin'deki baş çelişme durumuna gelmiştir; dolayısıyla bundan böyle milli burjuvazi bir ara sınıf olarak tanımlanmamalıdır. (48)

1953 Ağustosunda da şöyle diyecekti:

... işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki çelişmeler uzlaşmaz çelişmelerdir. (49)

1957 Ekiminde de, yani sosyalist inşa sürecinin tam ortasında da çözümlenmesi şöyle:

Proletarya ile burjuvazi arasındaki, sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki çelişme, kuşkusuz bugünkü Çin toplumunun baş çelişmesidir.

Devamla,

Şimdi, mızrağın ucunu burjuvaziye yöneltmiş olan sosyalist devrimi sürdürüyoruz ve bu devrim aynı zamanda bireysel üretim sistemini dönüştürme, yani kooperatifleşmeyi gerçekleştirme hedefini gütmektedir; dolayısıyla **baş çelişme sosyalizm ile kapitalizm arasında**, kolektifleşme ile bireycilik arasında ya da en özlü ifadesiyle **sosyalist yol ile kapitalist yol arasındadır**. (50) (abç)

Ve ensonu Ekim 1957 yılındaki bir başka makalesinde de şu apaçık gerçeği dile getirecektir:

Sosyalist devrimin kapsamı nedir, bu mücadelede hangi sınıflar vardır? Sosyalist devrim, emekçi halkın başında bulunan proletarya tarafından burjuvaziye karşı yürütülen bir mücadeledir. (51) (abç)

Özgürlük Dünyası'nın yaygın biçimde kötüye kullandığı Mao'nun cim-bızlanmış cümlecikleri ya da aynı biçimdeki örneklere dayandırılmış savları, ve çarpıtmaları ya da sağa ve sola sıçrayışla solucan gibi kıvrır kıvrır kıvrılmalarıyla şekillenen siyasal güldürüleri, Mao'nun bırakalım diğer öğretilerini

(47) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 582.

(48) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 81.

(49) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 20.

(50) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 568.

(51) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 577.

yalnızca ama yalnızca bu bir kaç alıntısıyla bile yeterince açığa çıkmış oluyor.

Hocacılarımızın bu eski havı dökülmüş yöntemi de bir yöntemdir ama marksist değil, marksist-dışı bir yöntem!

Bilinmezmi ki, Londra diye yazılan İstanbul diye okunmaz!

SOSYALİZME DAİR MAO'NUN ÖĞRETİSİ

Özgürlük Dünyası'na göre, Çin sosyalizmin eşiğine dek gelebilmiş, ancak bu eşiği aşamayıp, burada çakılı kalmıştır.

Onlara göre, Çin'de emperyalistlere tanınan imtiyazlar kaldırılmış, toprak ağalarının ellerindeki topraklara el konulmuş, işgücünün seferberliği yoluyla işsizliğin üstüne yürünmüş, yoksulluğa karşı mücadele açılmıştır. Ve daha da önemlisi kurtuluştan sonraki 4-5 yıl içinde sanayide kolektifleştirme ve tarımda komünler kurulmasına girişilmiş ve böylece "sosyalizm yolunda ilerleme eğiliminin bazı özelliklerini gösteren bir dizi reformlara girişildi."

Fakat her ne hikmetse:

a) Çin, sosyalizmin eşiğine ancak gelebildi.

b) Sosyalizmin yolu esas olarak temizlendi

c) Sosyalizmin güçleri oluşturulamadı.

Çünkü: Elindeki bilimsel teorisiyle bir sınıf örgütlenmesi sözkonusu değildi. Öyleki, Şanghay kurtarıldığında topu topu 4-5 tane parti hücresi bulunuyordu.

Özgürlük Dünyası'nın inciler dünyasından bir demet çiçekti bunlar.

Ve işte bir demet daha:

Mao, sosyalizm ve marksizm karşısında gerici bir konumdaydı, sosyalizmden yalnızca etkilenmiştir. Ütopik köylü sosyalistiydi. Marksizmin en temel ilke ve tezlerini savunmuyordu.

Ensonu, son bir demet:

Mao'nun "Ulusal Marksizmi" proleter sınıf temeline oturmamaktadır. En yoksul olanın en devrimci olduğunu düşünmekte, sosyalizmi, kapitalist üretim ve değişim ilişkilerinin tasfiyesine değil, bu ilişkilerin doğal bir sonucu olan bölüşüm ilişkilerinin yeniden düzenlenmesi ve bölüşümdeki bozukluğun, yoksulluğun giderilerek halkın refahının sağlanmasına bağlamaktadır. Sosyalist eleştiri adına bulanık bir yoksulluk tablosu çizip onu hedef almakta ve mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesini değil yine bulanık bir "refah"ı amaçlamaktadır. (52)

Hocacılarımızın Mao'ya dönük tezleri, çürük bir kamış gibi kendi içinde kırılan cinsten. Ve üstelik paradoks yumağı.

Önce Özgürlük Dünyası'nın "parlak" paradoksunun altını kalınca çizelim.

Ne diyordu Özgürlük Dünyası?

(52) Özgürlük Dünyası, sayı: 47, sayfa, 45

Şunu: Toprak ağalarının topraklarına zorlaım uygulandı. Dışa bağımlı komprador kapitalizm kaldırıldı. Kısaca emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizmin varlığına demokratik devrimle son verildi.

Buraya kadar devrim demokratik karakterli; sosyalist değil. Peki sonrası?

İşte sonrası için Hocacılarımızın söyledikleri: Kurtuluştan sonraki 4-5 yıl içinde sanayide kolektifleşme ve tarımda komünler kuruldu.

İşte tam da bu noktadan sonra Hocacılarımız pusulayı şaşırır.

Zira devrim, yalnızca üç büyük dağı devirmekle yetinmemiş, daha da ileri gitmiş, sanayide kolektifleşme ve tarımda komünler kurularak, demokratik devrimin sınırları aşarak, sosyalizme geçilmiştir. Demokratik devrim süreci yerini sosyalist devrim sürecine, sosyalist inşa seyrine bırakmıştır.

Bu demektir ki Özgürlük Dünyası ne söylediğini ne yazdığını ve bunların anlamını da bilmiyor.

Hem tarımda komünler aracılığıyla kolektifleşmeye gidilecek; hem sanayide Özgürlük Dünyası'nın deyimiyle kolektifleşme kurulacak ve hem de buna sosyalizm denmeyecek!?

Özel mülkiyete karşı koyan bir devrim artık demokratik devrim olmaktan çıkmıştır; onu aşmıştır. Her türlü sömürüye karşı savaşımı temel alan bir devrim artık demokratik değil, sosyalist güzergaha girmiş demektir. Ama eğer sınırlı da olsa ulusal burjuvasinin kâr uğruna sömürüsü vardır; bu sosyalizmle bağdaşabilir mi deniyorsa, deriz ki bu işin esası değil, sınırlı bir yanındır. Kaldı ki 1929 yılına dek S. Birliği'nde proletarya diktatörlüğü altında sınırlandırılmış da olsa Kulak ve Nepman sömürüsü vardır. Demek ki, geçmiş sosyalizm deneyiminde, yani Rus özgülünde bunun örnekleri vardır. Önemli olan sorunun ya da sürecin esas yönüdür.

Zira bilinir ki, bir süreç (yani burada sosyalizm süreci) tipik olanın yanında başka başka yan fenomenlerinde toplamıdır. Süreçler saf olmaz; tıpkı yaşamın kendisi gibi.

Tekrar Hocacılarımızın savlarına dönersek: Kendi makalelerinden aktardıklarımızdan da anlaşılmiştir ki, Hocacılarımız bir cümle aralıkla kendilerine çalım atıyorlar. Ama bilinmezmi ki, lafazanlıkla gerçeklere, tarihsel ve siyasal süreçlere çalım atılamaz.

Hocacılarımızın incileriyle sürdürelim.

Bakın neler söylüyorlar: Sanayide kolektifleşme ve tarımda komünler kurulmasına girişilmiş ve böylece "sosyalizm yolunda ilerleme eğiliminin bazı özelliklerini gösteren bir dizi reformlara girişildi." (abç)

Peki soruyoruz Özgürlük Dünyasına, sanayideki ve tarımdaki kolektifleşme ya da gerçekleştirilen toplumsal mülkiyetin sosyalizm değilde sosyalizm olan nedir? Onlara göre komünler sosyalist sektörü temsil etmiyor. Sanayide mülksüzleştirilip sosyalist sanayie dönüştürülen ve böylece toplumsal mülkiyet olarak nitelik kazanan bu sektörde sosyalist sektörü temsil etmiyor.

Bunlar yalnızca "sosyalizm yolunda ilerlemenin eğilimleri!"

Sosyalist sektörün kendisi nedir onu merak ettik doğrusu! Tarımda ve sanayide toplumsal mülkiyetin iki biçimi olan kolektif mülkiyet ve kamu mülkiyeti sosyalist ekonominin tam da iki sac ayağıdır. Bunlar marksizmin abc'sidir. Herkesçe bilinen ve paylaşılan bu gerçekleri aktarırken bile üzülürüz. Hocalarımız adına üzülürüz. Nasıl olurda böylesine çıplak gerçeğe bunca sırt çevirebiliyorlar.

Teorinin sefaleti!

Ve bu sefil teorileri eşliğinde daha da ilerliyor Özgürlük Dünyası: Çin sosyalizmin eşiğine ancak gelebildi ve sosyalizmin güçleri de oluşturulamadı.

Çin'de ne üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin yerini toplumsal mülkiyetin alması, proletaryanın sınıf olarak ideolojik, politik, örgütsel önderliği, proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olan demokratik halk diktatörlüğünün yaşamın yeni ve canlı gerçeği halini alması Hocalarımızı hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Onları öylesine ilgilendirmiyor ki, aslanan, başta gelen, temel olan işin bu yanını görmek yerine, işin biçimsel yanına, Şanghay'da, kurtuluştan sonra ancak 4-5 tane parti hücresi vardı gibi tamamen işin biçimsel yanına, Şanghay'da kurtuluştan sonra ancak 4-5 tane parti hücresi vardı gibi tamamen öze dönük olmayan yanına takılıyorlar. Ve böylece asıl konu üzerinde düşünmekten özenle kaçınıyorlar.

Neden mi?

Yanlış düşünmek için, doğru düşünmek için olduğundan daha çok çaba gösteriyorlar da ondan.

Önemli olan proletaryanın sayıca çoğunlukta olması mı, yoksa proletaryanın devrimci sınıf ve katmanları kendi merkezi kumandasında birleştirip, onları, ideolojik ve siyasal güzergahında adım adım eğitme, bilgilendirme, dönüştürme ve yeniden şekillendirmemidir! Şanghay'daki doğal olarak sınırlı, köylülüğün devrimdeki temel güç olması gerçeğinden dolayı sınırlı; devrimin ilk önce kırlık bölgelerde başlamasından dolayı sınırlı; kır-kent ayırım çizgisinde kırın esas mücadele merkezi olması realitesinden dolayı sınırlı, "bir kaç" parti hücresinin ancak varolabildiği savını ileri sürerek Hocalarımız Çin devrimi gerçeğini, sosyalizmin güçleri gerçeğini, biçimsellik örtüsüyle gizlemeye çalışmışlardır.

Bilinmezmi ki, şehirlerdeki parti hücrelerinin sınırlılığını sınırlandıran şey, devrimin gelişmesi, hazırlanması ve perspektif koşullardır.

Sosyalizme geçiş dönemini yakından inceleyelim.

Böylece hem geçiş sürecini ve hem de bu süreç içinde oluşturulan sosyalizmin güçlerinin, öğelerini, unsurlarını daha yakından Özgürlük Dünyası'na tanıtmaya durumunda oluruz.

Bakın ne diyor Mao: Çin Komünist Partisi'nin kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemine ilişkin genel çizgisi, tarımın, el sanatlarının, kapitalist sanayi

ve ticaretin sosyalist dönüşümüyle birlikte Çin'in sanayileştirilmesinin esas olarak tamamlanmasıdır. (53)

Bu sözlerinden bir kaç yıl sonra ise şöyle açıklayacaktır:... sosyalist sistemimiz daha yeni kurulmuştur; tamamen kurulmuş ve tamamen sağlaştırılmış değildir. (54)

Neden tamamen kurulmamış ve sağlaştırılmamıştır sosyalist sistem?

Her şeyden önce 1957 şubatında Mao'nun bu sözleri söylediği zaman sınırlı da olsa Çin'de hâlâ ulusal burjuvaziye "oranı sabit tutulmuş" faiz ödemesi yapılıyordu. Dolayısıyla kısıtlanmışta olsa hâlâ sömürü vardı. Mülkiyet açısından da hâlâ belli problemler vardı: kooperatiflerin bir bölümü tamamen değil, yarı-sosyalist nitelikteydi.

Ancak bu somut olgudan hareketle Çin'de sosyalizmin bu yıla dek (1957) kurulmadığı ve sosyalizmin güçlerinin oluşturulmadığı söylenemez. Zira yalnızca bu göstergeler bile üretim ilişkilerinde mülkiyet bazında esas olarak sosyalizmin kurulduğunun apaçık delildir.

İlerleyen yıllara gelince.

Oranı sabit tutulmuş faiz ödemelerinin kültür devrimiyle son bulduğunu, yarı-sosyalist karakterli kooperatiflerin tamamen sosyalist nitelikli kooperatiflere dönüştüğünü ve "Halk komünleri" adı altındaki daha ileri biçimin 1958 yazından itibaren uygulamaya konup örgütlendiğini bilmeyen kalmadı.

Bilinirki, Ekim 1949'u Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasından 1952 yılının sonuna dek geçen üç yılı biraz aşkın süre Çin ulusal ekonomisinin onarılması sürecidir. Bu dönem, tarım alanında toprak reformunun tamamlanması, üretimin eski haline getirilmesi, karşılıklı yardım ekiplerinin kurulması ve akabinde yarı-sosyalist nitelikte tarım üreticileri kooperatiflerinin kurulması gerçeği ile karakterize olur. 1953'le başlayan geçiş dönemi ile birlikte yarı-sosyalist nitelikteki tarım üreticileri kooperatifleri yerini adım adım tamamen sosyalist nitelikte olan ileri kooperatiflere bıraktılar. Bunlar da zamanla bir çok alanda halk komünlerine dönüştüler.

Demek ki, tarımın sosyalist dönüşümünde adım adım ilerleme çizgisi uygulanmıştır.

Birinci adım, karşılıklı yardım ekipleri. İlke: gönüllü katılım ve karşılıklı yararlıdır.

İkinci adım, karşılıklı yardım ekipleri temeli üzerinde birleşik yönetim ve toprak hisselerinin birleştirilmesi çizgisi eşliğinde yarı-sosyalist nitelikli tarım üreticileri kooperatifleri. İlke: gönüllü katılım ve karşılıklı yararlıdır.

Üçüncüsü, Aynı ilkeler zemininde yarı-sosyalist kooperatifler zemininde tam sosyalist yani ileri kooperatiflere geçiş.

Dördüncü adım, büyük, tamamen sosyalist tarım üreticileri kooperatiflerinden, kitlelerin sosyalizme doğru coşkulu atılımıyla koşutluk halinde gün-

(53) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 266.

(54) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 452.

deme geleni; sanayi, tarım, ordu ve ticaretin Çin toplumsal yapısı ile bütünleştiği temel düzey olarak şekillenen Halk Komünleridir.

1953 yılındaki geçiş dönemi ile birlikte sanayi alanında ise sosyalist dönüşümün esas olarak tamamlandığı ve kültür devrimi ile birlikte burjuvaziye o ana dek sınırlı olarak tanınan belli ayrıcalıkların ve kapitalist sömürünün tümüyle yok edildiği artık herkesçe paylaşılan bir gerçektir.

Bu demektir ki gerek sanayi ve gerekse tarım alanında iktisadi bazdaki devrim geçiş dönemiyle birlikte hedeflenen üç-beş yıllık plan döneminden çok önce yaşamın canlı gerçeği halini almıştı.

Hocacılarımız bu somut olgulardan hâlâ hiçbir şey anlamamışa benziyorlar. Ve de esip savuruyorlar: Çin'de sosyalizmin güçleri oluşturulmamıştı.

Ama bizzat olgular, yaşam, Çin realitesi, Hocacılarımızın Nuh Nebiden kalma boş inançlarının aleyhine tanıklık ediyor. Bundan kaçınılmaz!

Hocacılarımızın savlarının atomik elementleri, artık, hiçbir moleküler çekim kuvveti ile birleşmiyor. Öyleyse öğrenmesini bilmek gerekir. Yaşam en iyi öğretmendir. Çin devrim tarihinden ve Mao'dan öğrenmesini bilmek gerekir.

Milyonlarca, on milyonlarca köylülüğün yaşadığı bir ülkede, onca köylülüğü proletaryanın öncülüğünde, Komünist partisinin önderliğinde ayağa kaldırmak Hocacılarımıza göre ütöpik köylü sosyalizmiymiş! Ve Mao "ütöpik köylü sosyalistidir"!

Bilinmezmi, önemli olan proletaryanın politikayı yönetmesidir.

Demokratik devrim yıllarında zorallm uygulanarak köylülere dağıtılan toprak ağalarının topraklarının adım adım, sosyalist sektörün bir unsuru olan kolektiflere dönüştürülmesi midir ütöpik köylü sosyalizmi?

Yoksa kapitalist sanayi ve ticaretin (ulusal burjuvazi bazında) devlet kapitalizmi kanalıyla sosyalist sanayie dönüştürülmesimidir ütöpik köylü sosyalizmi?

Bilinmezmi ki, özel mülkiyete (kentte ve kırdada) ve sömürüye karşı koyan bir devrim artık demokratik olmaktan çıkmış sosyalist niteliğe bürünmüş demektir.

Bumudur Mao'nun sosyalizm karşısındaki "gerici" tutumu?

Bu, gerçeklerden utanç verici bir uzaklaşmadır.

Bu, zırzopça bir kafanın ipe-sapa gelmez didintisidir!..

Özgürlük Dünyası'nın işte bir başka "cevheri"! Mao'nun "ulusal Marksizmi" proleter sınıf temeline oturmamaktadır. Onlara göre nedeni de şu: En yoksul olanın en devrimci olduğunu düşünmekte; sosyalizmi, kapitalist üretim ve değişim ilişkilerinin tasfiyesine değil, bu ilişkilerin doğal bir sonucu olan bölüşümün yeniden düzenlenmesi ve bölüşümdeki bozukluğun, yoksulluğun giderilerek halkın refahının sağlanmasına bağlamaktadır.

Sözcük kökenine ilişkin hokkabazlık oyunu!

Nedir üretim ilişkileri?

- Üretim araçlarının mülkiyeti,
- Üretim sürecinde insanlar arasındaki ilişkiler ve,
- Dağılım.

Ama bilinirki, mülkiyet sistemi, üretim ilişkilerinin temelidir.

Bakın ne diyor Mao: Deyim yerindeyse, mülkiyet sistemindeki devrim temeldir.

Çin'deki gelişim seyri ile şöyleydi:

- en başta ve esas olarak üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kamu mülkiyetine,

- Bürokratik sermayenin özel mülkiyeti ve tüm kapitalist mülkiyet sistemi tüm halkın sosyalist mülkiyetine;

- Toprak ağalarının özel toprak mülkiyeti ilk önce tek-tek köylülerin özel mülkiyetine ve sonra da sosyalizmdeki kolektif mülkiyete dönüştürüldü.

Hocacılarımız bu olguları, yaşamın canlı gerçeklerini çürütebilirler mi? Onların Çin devrimi gerçeği karşısındaki tutumu, tutum yokluğundan başka bir şey değildir.

Sosyalizmi, kapitalist üretim ilişkilerinin tasfiyesinde aramayan Mao, nasıl oluyorda tarımda ve sanayide ve el sanatları sanayiinde üç beş-yıllık plan daha tamamlanmadan sosyalist dönüşümü kendi önderliğindeki bir güzgahta yaşamın kendisi haline getiriyor.

Üretim ilişkilerinin tasfiyesini öngörmeyen Mao nasıl oluyorda şunları yazabiliyor:

"İlk önce üretim ilişkileri değiştirilmelidir ve ancak ondan sonra üretim güçleri geniş bir şekilde değiştirilebilir. Bu kural evrenseldir." (55) (abç)

Dahası:

Genel çizgi, üretim ilişkilerinin adım adım değişmesi demektir. ...Şu anda hem özel mülkiyet hem de sosyalist kamu mülkiyeti yasaldır ama özel mülkiyet giderek yasa dışı olacaktır. (56) (abç)

ÇKP'nin genel çizgisi ise, ülkenin sanayileşmesini, tarım, el sanatları, kapitalist sanayi ve ticaretin sosyalist dönüşümünü belli bir plan dahilinde adım adım tamamlamayı.

Yeterince açık!

Nedir ki Hocacılarımız süslü-püslü bayağılıkla Hocanın dergâhında ayet üretiyorlar: "sosyalizmi, kapitalist üretim ve değişim ilişkilerinin tasfiyesine değil, bu ilişkilerin doğal bir sonucu olan bölüşüm ilişkilerinin yeniden düzenlenmesine" vb. bağlamaktadır Mao.

Söylersiniz bu sözcük hokkabazlığına, bu yaygaranın "çekiciliğine" (!) sahi siz de inanıyorsunuz? Yoksa bu sözlerin oltasındaki yeme takılabilecek "geri" ve dikkatsiz okur mu varsayıyorsunuz?

Bilinmez miki, kapitalist üretim ilişkileri yok edilmeden salt dağılım ve bölüşüm ilişkilerinin "yeniden düzenlenmesi" ile sosyalizmin ilk adımı bile

(55) Mao Zedung, Sovyet İktisadının Eleştirisi, sayfa, 97.

(56) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 159.

atlamaz. Bölüşümdeki payın kaynağı üretim ilişkileri alanındadır. Mülk sahipliği bu bölüşümün de kaynağıdır. Bölüşümü belirleyen üretim araçlarının dağılımıdır. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete devrimle son verildikten sonra, ancak, bölüşümde yeniden düzenlenmeden, gerçek bir yeniden düzenlenmeden yani "emeğe göre" bölüşümden söz edilebilir.

Üretim ilişkilerini tasfiye etmeden bölüşümde yeniden düzenlenme!

Bu yalnızca Özgürlük Dünyası'na özgü olsa gerek.

Dinleyin Mao'yu ne diyor: Tüketim mallarının dağılımını belirleyici bir güç olarak ele almak, dağılım belirleyici görmek hatasına düşmektir. **Gotha Programının Eleştirisinde** Marx, "Dağılım herşeyden önce üretim araçlarının dağılımı olmalıdır: Üretim araçları kimin elindedir? Belirleyici soru budur. Tüketim mallarının dağılımını, üretim araçlarının dağılımı belirler." Tüketim mallarının dağılımını belirleyici itici güç olarak görmek, Marx'ın doğru görüşünü çarpıtmaktadır ve ciddi bir teorik yanlıştır. (57)

Hocamız yeni şeyler yumurtlama adına Mao'nun eline tutuşturdukları savlarla tamı tamına bir trajedi yaşıyorlar.

Bilinmez mi ki: "Kurbağaların kuyruğu olsaydı artık kurbağa olmazdı."

Ve son bir şey: Mao, en yoksul olanın en devrimci olduğunu düşünmekteymiş ve bu da Özgürlük Dünyası'na göre tabiki hataymış!

Mao'yu dinleyelim:

Yoksullar devrim ister, buna karşılık zenginlerin devrim istemesi zordur. (58)

Devrimi yoksullar değil de, yani işçiler, yani yoksul ve topraksız ya da az topraklı köylüler değil de, sömürüye ve baskıya maruz kalanlar değilde, zenginler yani emperyalistler, yani komprador kapitalistler yani toprak ağaları mı ister?

Üretim alet ve araçlarından yoksun yalnızca işgücüne sahip proletarya sınıfı yoksul değil de nedir? Bugün, devrimci dalganın alçalma eğrisinde seyrettiği bu özgün süreçte bile ayağa doğrulanlar ezilen ve sömürülen dünyadan mı yoksa ezen ve sömüren dünyadan mı? Neden gelişkin kapitalist ülkelerde değil de, yarı-sömürge ülkelerde devrimin fırtınası esiyor? Yokluk, yoksulluk, açlık ve baskı en çok buralardadır da ondan.

Bu saptama, proletaryanın en devrimci sınıf olma olgusuyla çelişmez. Proletarya en çok baskıya uğrayandır; en çok sömürülendir ve nihayet en yoksul olandır. Dolayısıyla bu saptamanın proleter sınıf temeline dayanmadığını iddia etmek yaşamla alay etmektir.

Bitirmek için son bir açıklama: Neden **bu özgün süreçte** yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki proletarya sınıfı, gelişkin kapitalist ülkelerdeki proletarya sınıfından daha çok devrim isteğiyle ayağa kalkıyor? ve neden Engels, bir dönemin İngiliz işçi sınıfı için "burjuvalaşmış" işçi sınıfı deyimini kullan-

(57) Mao Zedung, Sovyet İktisadının Eleştirisi, sayfa, 79-80.

(58) Mao Zedung, Seçme Eserler (5), sayfa, 348.

di? Bundan proletaryanın devrimci sınıf olarak devrimdeki öncü ve motor rolünün sona erdiği ve Engels'in bu tanımının proleter sınıf temeline oturmadığı sonucu mu çıkar.

Öyleyse, Mao'nun kelimeleriyle oynayıp, onları yuvarlayıp, özgün amacı dışında kullanarak Hocalarımız, yalnızca marksizmin yolunu karartıyorlar ve yalnızca kargaları kendilerine güldürüyorlar.

Öyleyse, boğayı boynuzlarından yakalamasını bilmek gerekir; kuyruğundan değil! ■

YKP/ML (Yunanistan Komünist Partisi) ile röportaj

"...Marksizmi-Leninizmi savunan bütün güçler ideolojik politik anlamda bir çok güçlkle karşı karşıyalar. Bu durum oldukça doğal, işçi sınıfı ve emekçi yığınlarla ilişkiye geçmede zorlukların çözümünü oturarak olmaz; bu ancak kavgada çözüme ulaşır."

Yunanistan Komünist Partisi Marksist Leninist (YKP/ML) Merkez Komite Üyesi ve aynı zamanda "Proleterya Simeya" (Proleterya Bayrağı) yazı işlerinden sorumlu yoldaş Grigori PULUS'la, Dünyada, Avrupada, Balkanlarda ve Yunanistandaki son gelişmeler üzerine yapılan bir röportajı yayınlıyoruz.

— Kendinizi tanıttirmisiniz?

— Beni, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, daha önce yapmış olduğum röportajlardan tanıdığı için bir daha tanıtmayı gereksiz görüyorum. Ve Türkiye halkı beni Grigori PULUS olarak biliyor.

— Yunan komünistleri olarak dünyadaki son gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

— Dünyada Kapitalist-emperyalist sistem bugüne kadar görülmemiş bir kriz yaşamakta ve bu krizden çıkış yollarını aramakta. Bugünkü görünüşüyle emperyalistler arası çelişkilere baktığımızda dünyayı, yeniden paylaşım sürecinde aralarında sıcak savaş olasılığı olmamasına rağmen, çelişkilerin gitikçe sertleştiğini görüyoruz. Emperyalistlerin müdahaleci politikaları (yakın geçmişte Körfez, Balkanlar, Somali örneklerinde olduğu gibi bu tür "müdahaleler") daha sık görünmeye başlayacaktır. Ve olaylar şiddetini daha da arttıracaktır. Dünyanın pek çok kapitalist ülkelerinde devlet terörü, ırkçı, faşist ve milliyetçi bir görünümle hemen bütün ülkelerde milliyetçiliği tahrik ve teşvik etmekte, şövenizmi körüklemektedir. Bunu yapmaktaki esas amaçları Proleterya'yı korkutarak

siyasal ve ideolojik alanda olaylardan uzak tutmaya yöneliktir. Bugün ekonomik planda gelişen saldırı işe, sadece proletarya'ya karşı değil, aynı zamanda küçük burjuva tabakalarına da yöneliktir... Sovyetler'de sosyalist sistemin çökmesinden sonraki olayların evrimi çok büyük bir önem kazanmaktadır. Bugüne kadar emperyalist, kapitalist sistem hayatın bütün alanlarında siyasal, sosyal, ideolojik, ekonomik ve kültürel olarak sosyalizme karşı konumlanmıştı.

Kapitalist ve sosyalist sistem arası çelişkilerin 70'lerden sonraki yıllarda kapitalist sosyal-emperyalist sistem arası çelişkilere dönüştüğü dönemleri yaşadık. Bu bağlamda, siyasal, ekonomik, ideolojik planda oluşmuş Pakt'ları gördük. İşte, NATO, VARŞOVA PAKTI, OPEC, CENTO, AET vs. gibi... Resmi anlamda Berlin duvarının yıkılışı, ya da sosyalist sistemin çöküşüyle birlikte bugüne kadar oluşmuş bütün bu Paktlar havada kalıyor şimdi. Bu durumda, bunlar bir şey ifade etmiyorlar. Ve emperyalist sistem, artık ayakları havada kalıyor. Ve artık emperyalist kapitalistler çelişkilerini yeniden emperyalistleştirilebilmek için stratejik olarak yeni üs alanları aramaktadırlar. ABD emperyalizmi geçtiğimiz iki yıl içerisinde, görünüşe göre Körfez savaşından zaferle çıkmış olmasına rağmen geçtiğimiz günlerde yapılan başkanlık seçimi sonucu, uzun yıllar aradan sonra, birden bire bir "Demorati" iş başına getirdi. Bu tamamıyla bir oyun, aldatmaca. Çünkü, Bush ile yeni Paktlarını oluşturmakta ve üs alanlarını yaratmakta çıkmaza girmişlerdi. Oysa Bill Clinton ile, hem yeni bir imaj yaratacaklar; ve hem de diğer emperyalistlerle yeni Pakt arayışları içerisinde olacaklar.

İkinci dünya savaşı sonrası görülen, (bir anlamda dünya satranç tahtası) artık bugünkü haliyle mevcut değil. Ve artık emperyalistler, nasıl oynayacaklarını pek kestiremiyorlar. Şimdilerde Rusya'da apaçık bir şekilde kapitalizmi inşa ederlerken, kime karşı kullanabilecekleri bir ideolojik gerekçeleri de artık yok. Şunu önemle belirtmek gerekir ki, Sovyetlerin çöküşüne rağmen emperyalistler arası çelişkiler devam ediyor. Askeri planda ve nükleer silahlar bağlamında da olduğu gibi devam ediyor. Bugün asıl baş çelişki olarak, askeri ve stratejik planda ABD ile Rusya arasındaki çelişki de devam ediyor. Doğaldır ki Sovyetlerin geride bıraktığı ekonomik miras tabiki, Japonya ve Almanya'dan Global (bütünüyle) olarak çok daha büyüktür. Ancak, bugünkü Rusya'da siyasal plandaki çelişkiler bütün şiddetiyle sürüyor. Emperyalistlerle Rusya arasındaki çelişkilerin yoğunlaştığı ve özellikle yoğunlaştığı plan, siyasal plandır. Siyasal plandaki çelişkileri çözümlediklerinde ekonomik plandaki çelişkileri de rahatlıkla çözüme ulaştıracaklardır. Bu çözümün gecikmesinde önemli bir etken de, bugünkü Rusya'daki burjuvazinin çok bölünmüş bir durumda olmasıdır.

Başkan Mao'nun da dediği gibi "çelişkilerin kalbi Avrupa'dadır" Avrupa'daki, çelişkilere hakim olan güç, dünyaya da hakim olur. Her şeye rağmen, her emperyalist güç daha da kuvvetlenmek istiyor. Dünyamızda görünüşteki şartlara göre bir entegrasyondan bahsedemeyiz Avrupa'da. Ancak

bütün niyetlerinde Avrupa'da bir entergasion yaratmak var. Ama diğer yanda da daha güçlü olmak istiyorlar.

Bir gerçek var unutmamamız gereken, halkların ve ulusların birliği ancak ve ancak sosyalizmde sağlanabilir. Kapitalizm ise halkları ve ulusları hep bölmüş ve bölmeye de devam ediyor. Sovyetlerde 15 Cumhuriyet ve 104 kadar diyebileceğimiz değişik ulus ve halktan oluşan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde, yeniden kapitalizmin inşasıyla birlikte görünüşte herbiri kendi çıkarına bölündü. Örneğin, Avrupa'lı güçler savunmaları için ortak bir zemin arıyorlar Maastricht'le birlikte. Ancak Amerikalılar buna izin vermedi. Fakat bir türlü de çıkış yolunu bulamıyorlar. Bu durumda Maastricht kağıttan öteye bir anlam ifade etmiyor. Çünkü askeri ve siyasal bir entegrasyon olmadığı sürece bu böyle kalacak. Zira Maastricht, Avrupa'daki güçlü kapitalist ülkelerin siyasal bir seçimidir. Ve Avrupa'da güçlü kapitalist ülkeler, diğer zayıf Avrupa'lı uluslara yönelik sömüren bir politikayı Maastrichtle geliştirmek istiyor. Ve Maastrichtle Avrupa'da genel anlamda ve aynı zamanda Avrupa Paktlarına yönelik sermayenin bir seçimidir.

— **Balkanlarda son gelişen olayları nasıl değerlendiriyorsunuz?**

— Tabii ki yeniden paylaşımın bir sonucu olarak bilinmektedir. Başlangıçta, sorunun yaratıcıları Almanlar ve Amerikalılardır. Ve Balkanlardaki olayları onlar başlattılar. Yugoslavya halkları arkasında süregelen bu katliamların sorumluları onlardır. Yani emperyalistlerdir. Balkanlardaki gelecek durum, bölge halkları için çok tehlikeli bir durum olmaya devam ediyor. Halklar arasındaki dalaş, çatışmaları, emperyalistler, kendi çıkarları için kullandılar. Oyunun içerisinde tabii ki, Balkanlardaki bütün ülkelerin burjuvaları da var. Ve onların arkasında tabii ki emperyalistler var. Hepsini komprador, hepsi de emperyalistlere uşaklıkta bir birinden geri kalmıyorlar. Ve aynı zamanda, Balkan ülkelerinde şövenizm ve milliyetçilik her geçen gün daha da artıyor. Ve bu, çatışmaların daha da körüklenmesini gündeme getiriyor.

Bugüne kadar hiç bir Balkan hükümeti emperyalistlerin rolünü açığa vurmadı. Aksine, her komprador burjuvazi Balkanlarda emperyalistlere yaklaşma ve onların desteğini alma yollarını arıyor. Her durumda emperyalistlerin çıkarları: Balkanların bölünmesidir. Ve böylece, emperyalistlerin çıkarlarına daha iyi hizmet edilebilir hale gelebilir... Mekodonya sorunu bugünlerde Yunan burjuvazisinin tek sorunudur. Sanki ülkemizde başka bir sorun yokmuş gibi... Çok iyi görülüyor ki Yunanistan büyük burjuvazisinin temsilcileri PASOK ve YENİ DEMOKRASİ partileri sabahtan akşama kadar televizyonda, radyoda, basında sadece Mekodonya sorununu konuşuyor. Öte yandan Üsküp hükümeti, Mekodonya adı altında anılmak istiyor. Ancak Yunan burjuvazisi bu adlandırmaya, yani, Mekodonya kelimesi adına kesinlikle karşı çıkıyor. Çünkü, bu adın tarihi Yunanlılara aittir ve bu ad Yunandır vs...

Yunan burjuvazisi ve Mekodonya burjuvazisi şövenisttir. Yunan burjuva-

zisi Mekodonya diyerek, bütün Mekodonya'yı ele almak istiyor. Adlandır-
madaki sorunun temelinde yatan gerçek budur.

Yukarda da belirttiğim gibi bu Mekodonya sorunu emperyalistler tara-
fından yaratıldı. Çünkü Üsküp hükümeti emperyalistler tarafından Sırbis-
tan'a karşı kullanılmak isteniliyor. Böylece bölgedeki halkları birbirine öl-
dürtmek daha kolay olacak. Çünkü, Yunanları ya da Bulgarları kullanmak
çok daha zor. Ulusal bilinçleri henüz gelişmemiş ve halkın % 30'u Arnavut,
% 40'ı Slav olan diğer % 30'u Sırp ve Çingenelerden oluşan Mekodonya halkı
çok daha kolay bir şekilde Sırbistan'a karşı kullanılabilir. Aynı zamanda
Yunan burjuvazisinin Bugünlerdeki meşguliyetlerini en önemlilerinden bir
tanesi de Türk burjuvazisinin bölgedeki etki sahasını geliştirmesinden ve
kendi etki alanının daralmasından duyulan endişe ve korkudur.

Çok kritik bir dönem yaşıyoruz. Halkları birbirine kırdırabilirler, ya da
müdahaleler söz konusu olabilir. Tek somut tavır olarak, ilerici bir solun
tavrı, bölgede her ulusal birliğin şövenizm ve emperyalizme karşı oluşabil-
mesini sağlamaktan geçer. Bu doğrultuda Yunanistan'da bir çok kent'te bu
amaçla bir çok savaş karşıtı komiteler oluşturularak propaganda ve miting-
ler yaptık. Tabi gönül isterki, ulusal planda oluşturulan Komitenin enternas-
yonal planda çalışmasını sağlayabilmek. Bu konuda pek çok girişimlerde bu-
lunuldu. Fakat diğer Balkan ülkelerinde de benzer komiteler mevcut, ancak
onlarla şu ana kadar başarılı bir ilişki sağlayamadık.

— Yunanistandaki son durumu bizlere anlatabilir misiniz?

— Yunanistan'daki son durumları başlıklar halinde söyliyebilirim size.

Yunan burjuvazisi çok derin bir ekonomik kriz dönemi yaşamaktadır. Bu
kriz hayatın her alanında (siyasal, ekonomik, ideolojik) planda bütün şidde-
tiyle hissedilir durumdadır. Bu krizden çıkış yolu olarak, Yunan burjuvazisi-
nin halklara yönelik saldırısı ve işçi sınıfına karşı saldırısı da son zamanlarda
hayli ilerledi. Yunanistan tarihinde bugüne kadar görmediğimiz bir saldırı
karşısındayız. Bu, hayatın bütün alanlarında, halkın siyasal özgürlüklerine
yönelik sürüyor.

Son iki ay içinde 70 bine yakın işçi işini kaybetti, fabrikalar kapandı. Her
gün 3,5 fabrika kapanıyor, işçiler atılıyor. Resmi rakamlara göre, işsizlik sayı-
sı % 30 vardı. Bu çok önemli bir durumdur. Sosyal sigorta sistemine karşı bur-
juvazi de bir saldırı yöntemi içerisinde; özel sigorta şirketlerini piyasaya sü-
rüyor ve bunu geliştiriyor. Geçtiğimiz Ağustos ve Eylül aylarında
Yunanistan'da genel grev dalgaları yaşandı. Bu siyasal iktidarın uygulamala-
rına karşı kendiliğinden bir hareketti. ancak yığınların bu hareketi iktidar, ta-
rafından kontrol altına alınamadı. Ve Burjuva İktidarını bir hayli sarstı. Biz
komünistler olarak, bundan bir çok önemli dersler çıkardık. Ve gördük ki:
Yunanistan işçi sınıfı burjuvaziye karşı kavgaya hazır, ancak bu hareketin
pek çok hatalı, zayıf noktaları da var. Her şeyden önce siyasal çıkışlarında ve
taleplerindeydi... Kendindenci isteklerinin ötesine geçemediler. Sağlam bir

örgütlülük etrafında örgütlü değillerdi ve bilinçsizce davrandılar. Siyasi hareket noktaları da güdük bir kendineci karakter taşıyordu. Bu bize gösterdiği, kitlelere, siyasal propagandayı yoğunlaştırmak ve komünist bilincin yoğunlaşmasını sağlamak gereğini ortaya çıkardı. Son on yıl içerisinde, Yunanistan'da, kitle yığın hareketleri yaşanıyor ve bu geçtiğimiz yıllar içerisinde Yunanistan işçi ve halk sol örgütlere karşı güvenini büyük bir ölçüde yitirdi. İşçi sınıfı ve halk genel olarak sol örgütlere karşı güvenini yitirmesinin yanısıra, aynı zamanda, burjuva partilerine de artık hiç bir güven duymuyor. Bu bizim için sevindirici bir durum. Ta ki geçtiğimiz yıl partimiz Yunanistan Komünist Partisi/Marksist Leninist (YKP/ML) küçük olmasına rağmen (kitle olarak ta küçük olmasını da dikkate alarak), diğer Yunan radikal sol örgütlerle birlikte yığınsal anlamda, gençlik hareketini örgütlemeye girişti. Bu gençlik hareketi, geçtiğimiz yıllardan bu yana her gün sokaklarda, Yunanistan sokak gösterileriyle dolup taşıyor. Geçtiğimiz günlerde, yüzbine yakın bir gençlik kitlesi harekete geçti. Ve mevcut burjuva partileri ekonomik ve siyasal olarak kendilerini kabul ettiremiyorlar. Gençliğin ülkede böylesine dinamik ve sol bir karakterle siyasal arenaya girmesi bizi sevindiriyor ve sevindiricidir de. Fakat gençğin, tam oluşmuş anti-kapitalist, anti-emperyalist bir bilinç taşıdığını söyleyemesek te partimize doğru yaklaşıyor. Bu olumlu bir sonuçtur.

— Uluslararası Komünist Hareketin bugünkü durumunu nasıl değerlendiriyor sunuz?

— Uluslararası Komünist Hareket zayıflamaya devam ediyor. Artık işçi sınıfına bağlı çok az komünist partisi var. Genel değerlendirme yaparsak, Asya ve Latin Amerika KP'leri daha iyi durumdalar Avrupa'ya göre. Genel bağlamda Avrupa KP'leri, halkın ve işçi sınıfının kavgasını yürütecek durumda değiller. Bütün dünyada objektif koşullar oldukça iyi olmasına rağmen, emperyalist, kapitalist sistemin saldırıları gittikçe artıyor. Ki, bu durum halkın ve işçi sınıfının mücadelesini yükseltmesi için uygun bir durum yaratıyor. Ancak, KP'ler gerekli anı yakalamada yetersiz kalıyorlar.

Önemli bir çok sorun var; Sovyetlerde kesin dönüşten sonraki oluşum bu halkın ideolojik olarak boşalmasıdır. Bu durumda halk yığınlarına komünizmin ideolojik olarak yıkılmadığını anlatmak oldukça güç. Onları ikna etmek hayli zor. Pozitif anlamda madalyonun diğer yüzü ise, ideolojik olarak gerçek komünistlerin kim olduğunu halk yığınları görebilir.

Uluslararası Komünist Hareket (UKH)'nin daha önceki bölünmüş olduğu dönemlerde üç büyük akım söz konusu idi. Birincisi, ML prensiplere dayanan ve onu savunan KP'ler YKP/ML ve diğerleri. İkincisi, üç dünya teorisini savunanlar. Üçüncüsü ise Enver hoca ve anti-komünistleri söyleyebiliriz.

Üç dünya teorisinin düşüşü de ML'leri onayladı. Arnavutluk yanlıları da yollarının çıkmaz olduğunu fark ettiler. Bir kısmı değişerek ML'e yaklaşıyor. Sovyetlerin düşüşünden sonra, Rusya, Bulgaristan, Romanya, Yugoslavya,

Macaristan ve Arnavutluk'ta yeni Komünist gelişmeler var. İnaniyoruz ki, bu yeni güç, bazı ideolojik politik ayrılıklara rağmen devrimci bir yol tutabilir. Fakat bu belirttiğim ülkelerin bu yeni komünist partilerinde, Mao hakkında farklı görüşler var. Çünkü bu partiler revizyonizmden yeni çıktılar, bunun için oldukça eksiktirler ve yavaş, yavaş devrimci bir yola gelebilirler. Marksizmi-Leninizmi savunan bütün güçler ideolojik politik anlamda bir çok güçlkle karşı karşıyalar. Bu durum oldukça doğal, İşçi sınıfı ve emekçi yığınlarla ilişkiye geçmede zorlukların çözümü oturarak olmaz; bu ancak kavgada çözüme ulaşır. Sovyetlerin düşüşünden sonra oluşan yeni komünist örgütlenmelere kısaca değinelim:

Rusya'da bir çok yeni sol komünist partisi oluştu. Bütün bu partiler revizyonizmi ve kapitalizmin inşasını şiddetle eleştiriyorlar. Bunlardan biri olan Tüm Birlikçi Komünist Partisi Bolşevik. Başını çeken ise Nina ANDRE-AGEVA. Rusya'da var olan diğer sol örgütler ise şöyledir: Komünist İşçi Partisi, Birleşik Komünistler, Rusya Komünistleri Bolşevik Platform ve diğer irili ufaklı örgütler. Bütün bu örgütlerin üç-dört yayını var, gazeteleri var.

İlk iki partinin, yani Tüm Birlikçi Komünist Partisi Bolşevik ile Rusya Komünist İşçi Partisi oldukça geniş taraftarları ve kitleleri var. Rusya'da yapılan gösterilerde 150 bin kadar kitleyle eylem yapıyorlar. Ve bazen birçok kentte ikiyüzbine yakın kitle katılıyor. Bu katılımlar anlamlı ve yanıt vericidir.

Romanya: Romanya Komünist Partisi kitle içerisinde güçleniyor. Hatta kısa bir süre önce bir kentte belediye seçimlerini kazandılar.

Macaristan: Macaristanda Sosyalist İşçi Partisi

Yugoslavya: Yugoslavya Komünist Partisi ve yayınları bizlere gelmektedir.

Bulgaristan: Üç dört komünist partisi var.

Arnavutluk: Arnavutluk Komünist Partisi. Son günlerde Enver Hoca'nın dul karısının çalışmaları var ve yargılanması sırasında komünistler protesto gösterisi yaptılar ve polisle çatıştılar.

Genel olarak inaniyoruz ki Baltık Rusya'da gelişmeler oldukça umut verici. Ancak yeni oluşan bu örgütler Anti-Marksist bir tutum içerisine girdiklerinde perspektif kazanamazlar.

Halklar ve işçi sınıfı yeni bir yol ve perspektife ihtiyaç duyar.

Devrimci Enternasyonal Hareket ise, o da bütün bu sorunlarla karşı karşıya, daha da zorluklar içerisindedir. DEH üzerine düşüncemiz, bu örgüt emperyalizme kapitalizme ve revizyonizme karşı mücadele veren güçleri, devrimci sol güçler (Radikal sol) olarak tanımlıyoruz.

— Başkan Gonzalo'nun tutuklanması ve başta PKP, genel de ise, Dünya işçi sınıfı açısından bir kayıp değilmi? Bu konudaki düşüncelerinizi anlatır mısınız?

— PKP ve başındaki Gonzalo yoldaş halkın ve işçi sınıfının sosyal kurtu-

luşu ve komünizm yolunda mücadele veriyor. Bütün gücümüzle yanlarında olmalıyız. Tutuklanmasına ve yargılanmasına karşı gelmeliyiz. Bazıları onun yakalanmasından sonra Peru Komünist Partisi'nin toparlanamayacağını sandılar. Oysa görünen o ki, PKP eylemlerine devam ediyor. Bu doğruluyor ki, kavgayı yönetecek ve yürütecek bir çok yönetici yoldaş var. Ve bunda yeterliler. Bunda en önemli yan, kavganın sürüyor olmasıdır. Çünkü PKP emekçi halk yığınlarına dayanıyor. Halka mal oldu.

— **Partiniz Yunanistan Komünist Partisi Marksist-Leninist geçen yaz aylarında dördüncü konferansını yaptı, bu konferans hakkında bizi bilgilendirir misiniz?**

— 4 konferansımız ve merkez komitesi, konferans gündemine, öncelikle Sovyetler'deki dönüş ve sonrasını; devrimci yığınların durumunu ele aldı.

Bizim için geriye dönüş ya da çöküş yeni bir durum değildir. Kapitalist restorasyon 1956'da başladı. Gorbaçov son kertesi idi.

Geriye dönüşün nedenlerini 1956'dan sonra değil, 1956'dan önce aramak gerek. Bu durumda, bütün bu zaman süresinde ÇKP ve biz YKP/ML ve diğerleri hatalar ve nedenleri üzerine bir çok analiz yaptık. Yüz kadar makale yazdık.

Konferansımız yaptığı araştırmalar sonucu bunu belgeledi. (Kapitalizmin yeniden inşası üzerine) Bu belge 1917-1953 arası dönemi kapsayan durumun ve hatalarını ele alıyor ve derinlemesine inceliyor. Bu belgeler, bir çok sorunla ilgili 50 sayfa tutuyor. Çeviri işi oldukça zaman alıyor ve bu durumda bu belgeleri İngilizceye, Fransızca ve Almancaya çeviriyoruz; çeviri bittiğinde bir tanesini de size vereceğiz.

Belgedeki ana düşünce, partilerin yavaş yavaş sosyalizmden uzaklaşıp eski konularını yitirmesi, halktan koparak bir tür makinaya dönüşmesi diyebiliriz.

Örnek verirsek: 1924-32'de kulaklara karşı tarımda kolektivizasyon döneminde, işçi sınıfı bu uygulamaya aktif olarak katıldı. Olayın içinde idi. Bu olumlu bir puan. Diğer yanda 36-39'da Kamanev, Zinovyev, Buharin ve Troçki'ye karşı o dönemde işçi sınıfının bir katılımı olmadı. Ve parti sanki bir makina gibi çalışıyordu. Bu durumda bürokratik bir mekanizmaya elbette ihtiyaç var. Biz buna karşı değiliz. Lenin proletaryanın kontrolünde, burjuvaları küçük burjuvaları çalıştırıyordu. Stalin yeni bir memur kitlesi oluşturdu. Üretim için oluşturulan bu yöneticilere "Kızıl uzmanlar" deniliyordu. Bu bir gereklilikti ve doğrudu. Kendi doğasına uygun olarak, daha önceden bu memur kitlesinin zayıf bir yönü vardı. Bunlar devrim içinde değil, bir okulda yetiştiler. Bu memur kitlesi işçi sınıfına bağlı değildi ve emekçi yığınlar tarafından direkt olarak kontrol altında değildiler. Küçük bir sorun üzerine hemen tartışıyor, ayrılıklara düşüyorlardı. Sorunu çözmek yerine bu temel zayıf noktalara düşüyorlardı. Bir aygıt, emekçi kitleye dayanmıyor ve onun kontrolünde değilse, otonom çalışmaya kalkışıyor ve sonunda kontrolü kay-

bediyor. Üstelik teorik bir hata da söz konusu, Mao Zedung bunun altını önemle çizdi. Artık "Rusya'da sınıf mücadelesi yok" deniyordu. Döneme ege-men olan mantık, devrimci bir kriter yokmuşcasına "tamam artık her şey bitti, sosyalizmi inşaa ettik, rahat rahat uyuyabiliriz" türündendi. Bu mantık, partinin bağrında bir elit tabakanın oluşmasına yol açtı. Bu kast, yavaş yavaş ideolojik-politik olarak devrimci karakterini yitirdi. Yönetici tabaka içerisinde çok önemli yerleri tutan bu kast, II. dünya savaşı sonrası gündeme gelen çok zor sorunların çözümü için bir çıkış yolu gösteremedi! Sadece Kruşçev gösterebildi "çıkış" yolunu? Tabii bu yol, revizyonist bir yoldu. Bu durumda Stalin'in yandaşları bu revizyonist yolu farketmediler. Farkettiklerinde ise, artık çok geçti; sürgün yolunu çoktan tutmuşlardı... Kuruşçev, bu yönetici memur kitleye dayanıyordu ve onların sözcüsüydü.

II. dünya savaşı yıllarında bütün gerçek komünistlerin cephede bulun-masından yararlanarak, bütün yandaşlarını sosyalist toplumun hemen her yöresine yerleştirme fırsatını buldu. Tabii ki bu belirleyici bir rol oynamıyor sorun üzerinde, ancak yardım etti. Bir kıyaslama yaparsak: Mao Zedung aynı sorunla karşı karşıya geldiğinde; örneğin, Lio Şao Şi kitleleri seferber etti. Ve kültür devrimi ile her sorun karşısında "eleştiri hareketini" ortaya koydu.

Tehlikeli bir mantık var; ve bir çok devrimci bu mantıkla hareket etti. 20. kongreyi açıklayabilmek istersek, niçin revizyonizme dönüştü? Bu soru karşısında pek çok eski komünist, Kruşçev için "düşmanın içimize yerleştirdiği bir ajandı" diyorlar. Hiç bir düşman ajanı bir partiyi içten yıkamaz ve bu hale getiremez. Enver Hoca'da Mehmet Şehu için ajan dedi. Çinliler de söyledi. Bu mantık diyalektik bir mantık değildir. O dönemde yaşı komünistler Sta-lin'e olan bağlılıklarından, hatanın Stalin döneminden kaynaklandığını söy-lemekten korkuyorlardı. Gerçek bir Stalinist, Stalin'in hatalarını masaya yatı-rabilendir, yoksa olamaz.

Bunlar Konferans belgesi başlık özetleridir.

Konferansımızda, aramızda derin görüş ayrılıkları olmadı. Fikir zenginli-ği oluşturacak düzeyde pek farklı görüşler çıkmadı. Ancak çok faydalı oldu, konferansımız ürünü verdi bizlere.

— Sayın Grigori 1987'de ayrılan TKP/ML parti güçlerinin birleşmesi hakkında ne diyorsunuz?

— İlk önce, bu dava uğruna, hayatın her türlü zorlu koşullarında silah elde kırdı veya şehirde gerilla mücadelesi veren sınıf kardeşlerimi selamlarım. Birleşme konusuna gelince: Şahsen ve bütün bir parti olarak TKP/ML'deki gelişmeleri çok yakından izliyoruz. Ayrılık olduğu zaman diyemez-dik ki şu ya da diğeri haklı. Böylesi bir durumda dışardan müdahaleler, so-runu çözmek yerine, sorun yaratır. Kaldı ki Türkiye komünistleri sorunlarını çözmeyi biliyor.

Birleşme bize çok önemli ve anlamlı bir olayı doğruluyor ki her iki alan

da devrimci yolu terk etmedi. İşte bu yönden birleştiler. Birleşme, işçi sınıfının, halkın kurtuluşu için mücadele verme gerekliliğinden doğdu. Halk için mücadele verenler birleşerek mücadele cephesini genişlettiler. Birleşmek istemeyenler Kariyeristlerdi! Halkın çıkarları yerine kendi çıkarlarını koyanlar demektir! Kariyeristler kendilerinin saf haklı olduğunu savunurlar. Onlara göre diğer bir kimse haklı değildir. Doğru olan devrimci durumu geliştirmektir. Düşüncelerin doğruluğu salonlara değil bilakis sosyal pratik mücadele alanlarından geçer. Ve sonuç olarak TKP/ML güçlerinin birliği dünya işçi sınıfının ve halklarının çıkarıdır. Seviçliyiz...

— Sayın Grigori, bizleri bilgilendirdiğiniz için Partizan okurları adına teşekkür ederiz. ■

“... Şu an için burjuvazisiz değiliz, onun varlığını, bazı koşullar altında, yani proletarya diktatörlüğünün yasalarına mutlak bir bağımlılık koşulu ile, yani kapitalistlerin gittikçe daha fazla sınırlandırılmaları koşuluyla kapitalistlerin, ülkenin ekonomik yaşamından derece derece uzaklaştırılması amacını güden bir sınırlandırma koşuluyla kabul ediyoruz anlamına gelir.”

Stalin